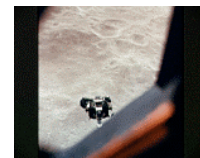

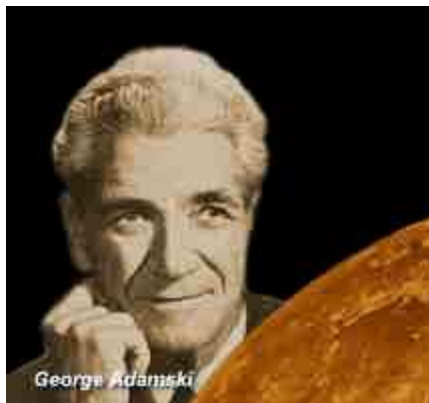
Månens mysterium

Är månlandningen verklighet eller bluff?

Av Josef Kemény 2011-12-21

George Adamiski

Eric v. Däniken

Daniel Fry

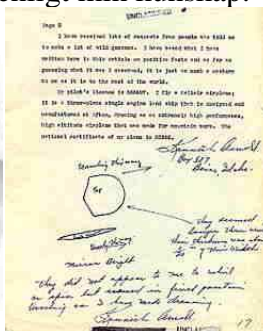

Månens mysterium, är månlandningen verklighet eller bluff? **Det är fortfarande ett hett ämne.** Kan man verkligen från nästan ingenting hoppas att på så kort tid (1961-1969) landa på månen? Månen saknar atmosfär, en vajande flagga på månen är enligt vetenskapen utesluten. Men flaggorna vajade på månen.

Har NASA landat på månen eller inte? Enligt vetenskapen saknar månen atmosfär, en vajande flagga på månen är utesluten. När Apollo 11, Örnen, 1969 landat på månen och den amerikanska flaggan placerats utanför månlandaren, började den vaja inför hela jorden och konspirationsteorin föddes. Man menade att NASA inte hade landat på månen utan att hela månlandningsprogrammet spelats förväg in i en studio. Tv-bilderna från månen var av dålig kvalitet och man kunde inte se någon stjärnhimmel i samband med månpromenaden. Senare har NASA medgivit att den ursprungliga inspelningen av månlandningen tappats bort, bara kopian finns bevarad.

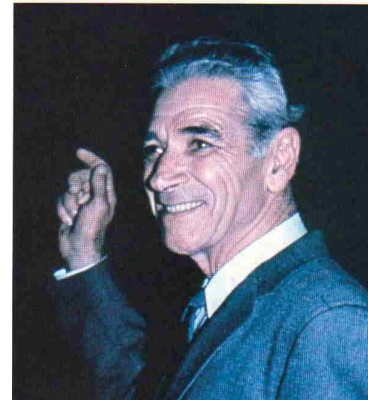
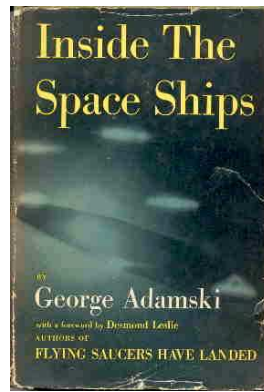
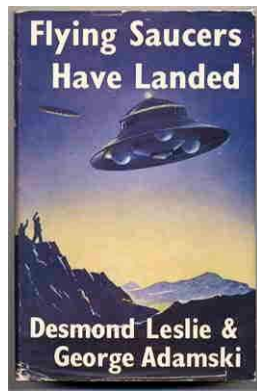
Vad är sanning? Har månlandning ägt rum eller inte? Är konspirationsteorin riktig? Enligt vetenskapen har ingen månlandning förekommit, eftersom en vajande flagga på månen inte existerar.

I detta tema försöker jag bringa klarhet angående månlandningen. Observera att jag i detta sammanhang använder material som är tillgängligt och jag tolkar det enligt min kunskap.

Kenneth A. Arnold (född 29 mars 1915 i Sebeke, Minnesota, död 15 januari 1984 i Bellevue, Washington) var en amerikansk affärsman och pilot. Han är mest känd för att gjort vad som är allmänt känt som den första säkra rapporterade observationen av oidentifierade flygande föremål i USA. Han påstod sig ha sett nio ovanliga flygande föremål flygande i en formation nära Mount Rainier, Washington den 24 juni 1947. Arnold beskrev själv objekten som att de liknade ett platt tefat eller en skiva, och han beskrev deras orymtiska rörelse som ett "tefat som studsar över vatten". Efter denna beskrivning myntade pressen snabbt termen "flygande tefat" eller "flygande skiva" för att beskriva liknande objekt. **Då var året 1947** och fönstret öppnades mot rymden officiellt trots att myndigheterna världen över hade förnekat UFOs existens i minst 30 år. I dag har miljoner sett UFO:n runt jorden, ett antal har även träffat dem; och FN har utsett en kontaktperson för utomjordingar. Kontoret finns i dag i Schweiz. UFO är ett kontrollöga på jordens makthavare och följer även jordens rymdprogram.

George Adamski

George Adamski (född 17 april 1891, död 23 april 1965) var en polskfödd amerikan som blev världskänd genom ufologi. Efter Kenneth Arnolds presentation av UFO/flygande tefat 1947, kom nästa steg i utvecklingen av utomjordingarna. Adamski var banbrytare inom ufologi. 1948 tog han sitt första kort av ett flygande tefat vid Palomar Gardens, Mt. Palomar. Den 20 november 1952 gick han ombord på ett rymdskepp. Han beskriver i sina böcker noggrant händelserna med utomjordingarna. I hans fall gäller det en mänsklig gruppering från rymden, i vårt solsystem. I sin bok Ombord på rymdskepp beskriver han en mycket intressant sak, nämligen att han hos besättningen sett ett tv-liknande föremål i vilket han såg bl. a. bilder, såväl rörliga som stillbilder samt ett flertal diagram. I dag vet vi att vad Adamski såg på den tiden på rymdskeppet var datorer. I dagsläget finns ca 2 miljarder datoranvändare runt hela jorden. Jag återkommer till Adamski under rubriken Månlandningen med Apolloprojektet.

Daniel Fry

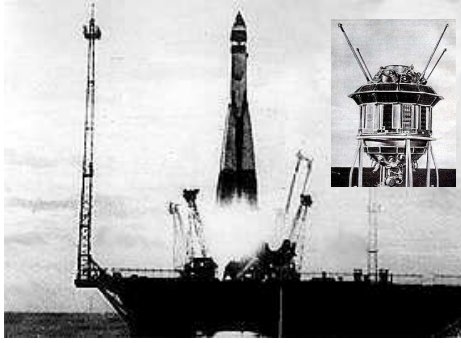
Daniel William Fry (Verdon Township, Minnesota, July 19, 1908 - Alamogordo, New Mexico, December 20, 1992). I sin bok "Resa med flygande tefat" (Originalalets titel: THE WHITE SANDS INCIDENT, 1954), beskriver han hur mötet gick till med UFO, och mycket annat. Även han är en nygammal budbärare av ufologi. Sedan dess har ett antal personer trätt fram med liknande upplevelser.

Den stora kapplöpningen mellan Sovjetunionen och USA

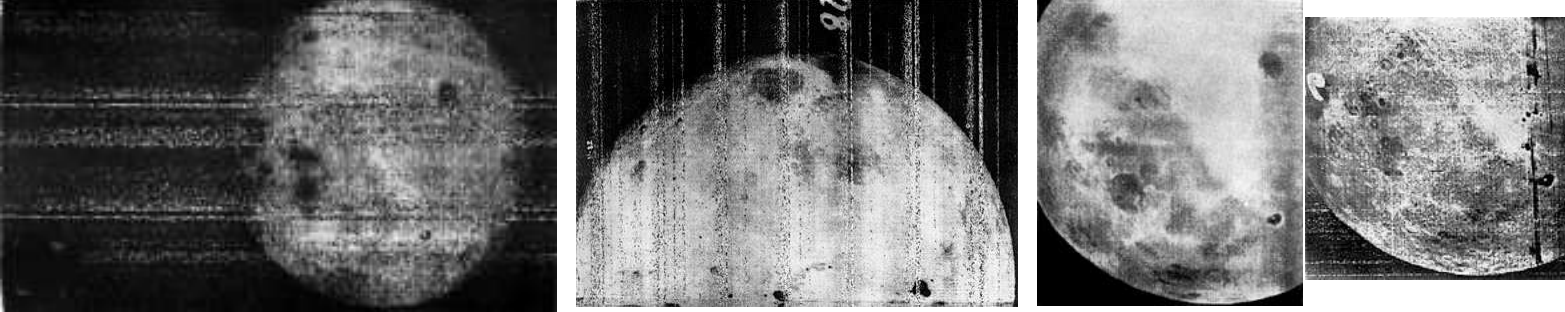

Jag har följt tävlingen mellan Sovjet och USA från och med 1957 när Sovjet sköt upp Sputnik I. Jag var barn, men intresset för rymden fanns redan i mitt blod. I min födelsestad Baja fanns ett litet observatorium som tillhörde en familj, med fyra bröder som byggde det lilla fönstret mot rymden. Som barn fick jag även titta genom det lilla teleskopet och såg bland annat månen. Den var en upplevelse jag aldrig glömmer.

Men nu, efter ca 55 år och med facit i hand, ser jag tydligare månens mysterium i samband med månlandningen i slutet av 60- och början av 70-talet. Syftet med att jag kortfattat tar upp hela historien från och med början är att lättare förstå även de händelser som ägde rum i det fördolda. Dessutom har många som inte levde under 60- och 70-talen ingen aning om månlandningen.

Luna 3
Start 1959, 4 oktober

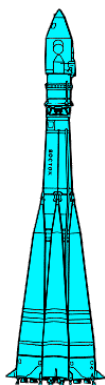
Den fjärde oktober 1959 sände Sovjetunionen ett rymdskepp vid namn "Luna 3" till månen för att fotografera månen på närmare håll och sända bilderna tillbaka till jorden. Bilderna här ovan är månens baksida. Man kan se månen som den är och dess svarta bakgrund. Man kan konstatera att det är mörkt runt månen, några stjärnor syns inte. Nu hade Sovjet tagit ett fruktansvärt stort steg framåt.

Project Mercury, USA 1959

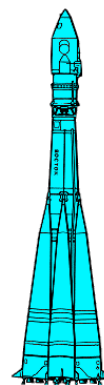

1959 presenterade NASA sitt Mercuryprogram, samtidigt gjorde Sovjetunionen obemannade månfarer och fotograferade månen, även månens baksida.

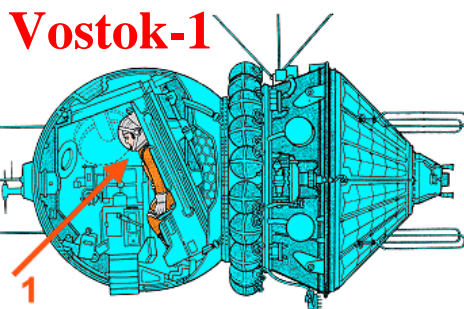
Det officiella Vostok- (öster) programmet

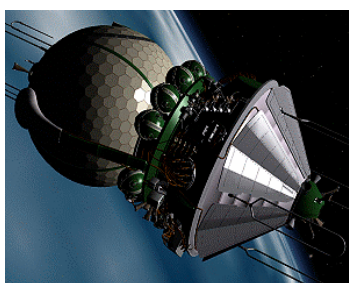
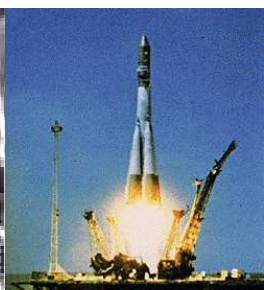
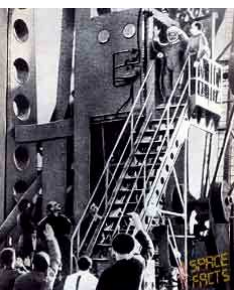
1961-1963

Juri Gagarin, 1961-04-12

Juri Gagarin

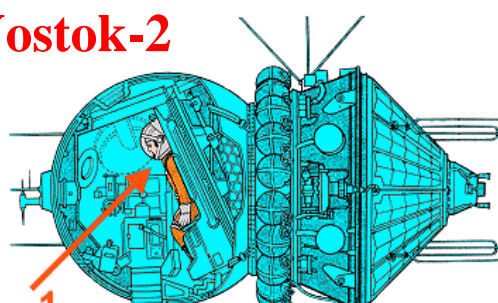
Den 12 april 1961 lyckades för första gången kosmonauten Juri Gagarin ombord på "Vostok-1" genomföra ett varv runt jorden och därefter landa oskadd på jorden. Det var en sensation världen över. Gagarin blev världsberömd direkt efter sin lyckade landning. Observera att på Gagarins emblem står varken namn eller år, endast Vostok och CCCP

German Titov, 1961-08-06

Vostok-2

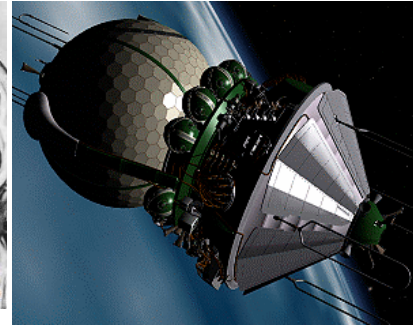
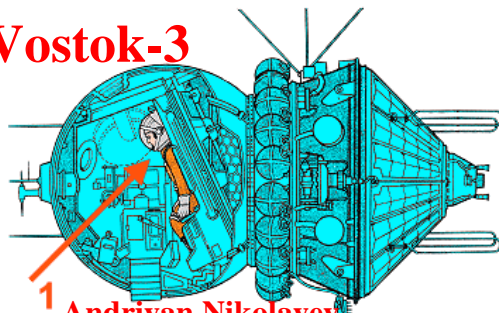
German Titov,

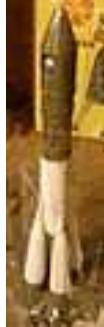
Nästa kosmonaut var German Titov som lyckades göra en bemannad rymdfärd runt jorden från start till landning. Han rundade jordklotet med sin **Vostok-2** 17 gånger. På hans emblem står endast **"Vostok-2"**.

Vostok-3

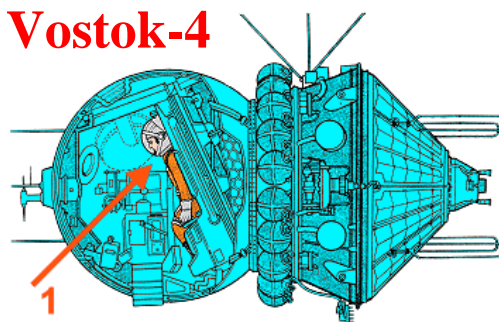
Andriyan Nikolayev, 1962-08-11

Ombord på **Vostok-3** var kosmonauten Andriyan Nikolayev. Han färdades runt jorden 64 gånger. Han var den tredje i ordningen som lyckades fullgöra hela rymdfärden, med vissa problem. Inte heller på hans emblem finns namn och år angivna.

Vostok-4

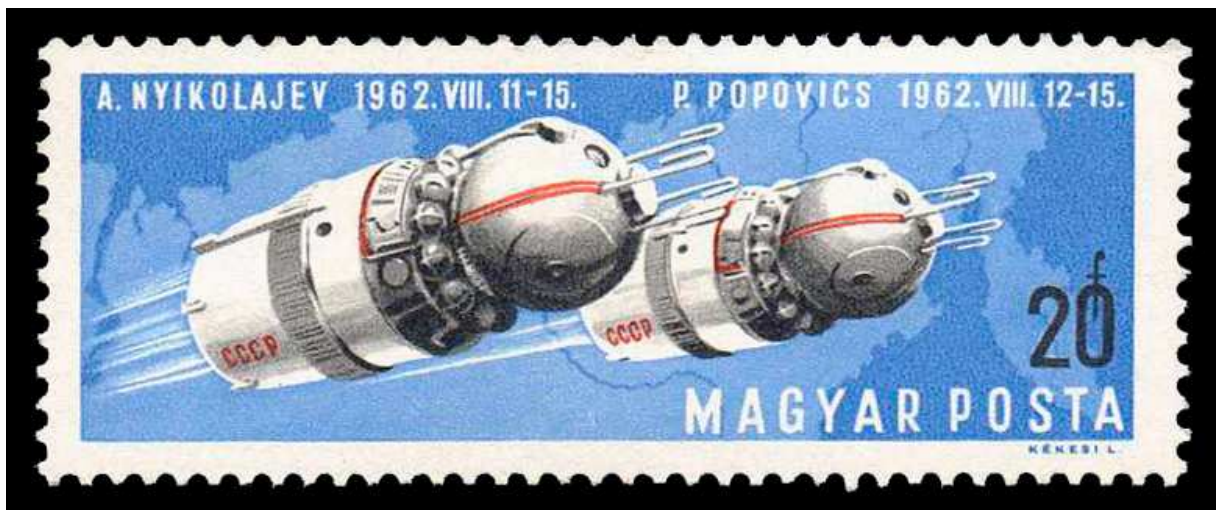
Popovich Pavel, 1962-08-12

Pavel Popovich

Ombord på **Vostok-4** var kosmonauten Pavel Popovich. Programmet för **Vostok-3** och **Vostok-4** syns tydligt på emblemet ovan, man skulle mötas där uppe. Enligt uppgift befann sig de två rymdkapslarna på ett avstånd av ca 5 km från varandra. Han varvade jorden 48 gånger. Angående emblemet: namnet på rymdkapslarna Vostok-3 och Vostok-4 syns tydligt. Liksom året, 1962, förekommer detta för första gången och även månaden, augusti. Däremot saknas kosmonauternas namn fortfarande.

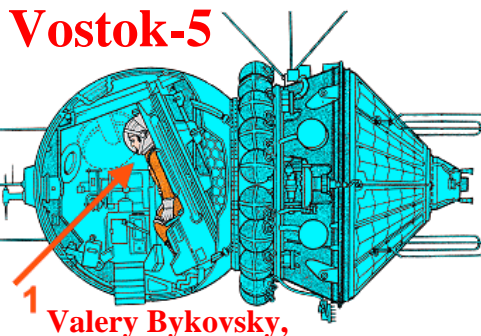

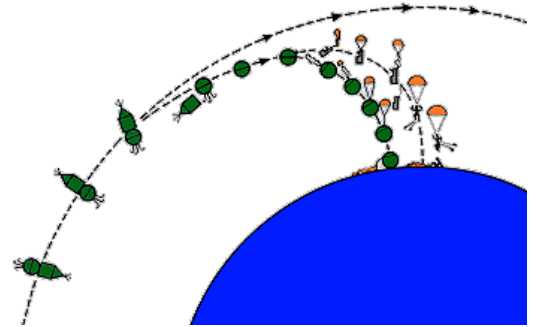
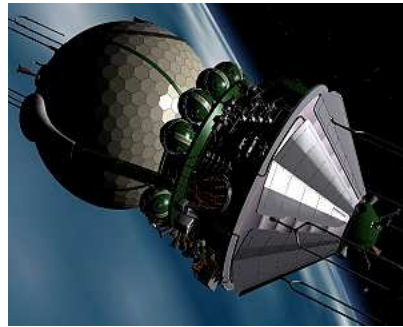
När en bemannad rysk rymdfärd runt jorden lyckades, fick världen i efterhand att veta att Sovjetunionen slagit till igen.

Valery Bykovsky, 1963-06-14

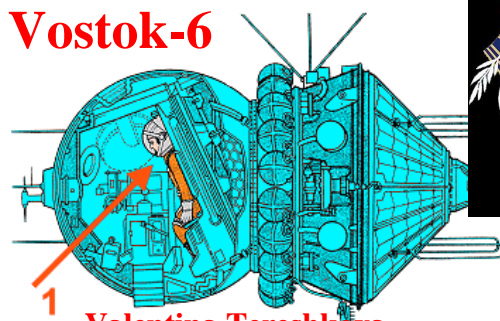
1 Valery Bykovsky,

Drygt ett år efter Vostok-3 och Vostok-4:s lyckade möte utanför jorden var det dags igen. Kosmonauten var Valery Bykovsky, ombord på **Vostok-5**, som lyfte den 14 juni 1963. På dess emblem syns tydligt att Vostok-5 kommer att få sällskap av Vostok-6. Fortfarande inget år eller namn på emblemet. Bykovsky rundade jorden 81 gånger och efter 5 dagars rymdfärd landade han oskadd.

Valentina Tereshkova, 1963-06-16

1 Valentina Tereshkova,

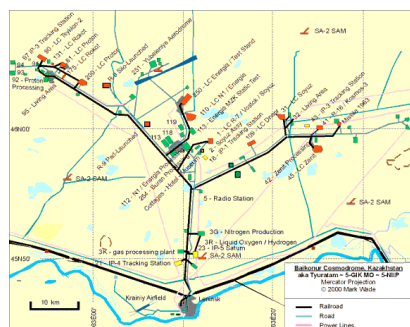

Den 16 juni 1963 lyfte **Vostok-6** från Baikonur med kosmonauten Valentina Tereshkova. På hennes emblem syns programmet som berättar att Vostok-6 ska möta Vostok-5. De såg varandras rymdkapsel, så programmet lyckades på så sätt. Valentina färdades runt jorden i sin Vostok-6 48 gånger och landade efter 3 dagars vistelse i rymden. Därmed avslutades "Vostok programmet". OBS! Kosmonauterna hade varken emblem eller namnskylt på sina respektive rymddräkter.

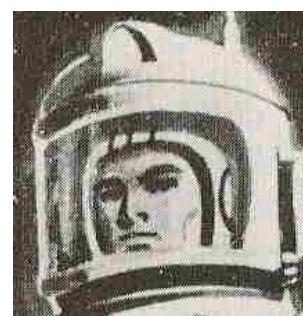
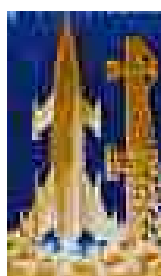
Efter det lyckade programmet med Vostok-5 och Vostok-6 blev kosmonauterna världsberömda. Valentina var den första kvinnan i rymden och blev många kvinnors föredöme. Detta Vostokprogram med sex rymdfärder fick världen reda på via sovjetiska media. Här måste jag tillägga att UFO följde hela Vostokprojektet mycket noggrant. Men i det fördolda hände saker och ting som världen inte fick veta. Nu försöker jag bringa klarhet om hela Vostokprojektet.

Här kommer listan med de hemliga misslyckade Vostokrymdfärderna mellan åren 1957 och 1962.

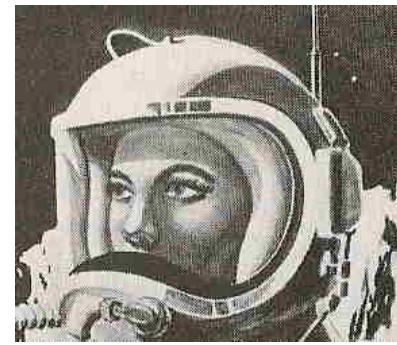
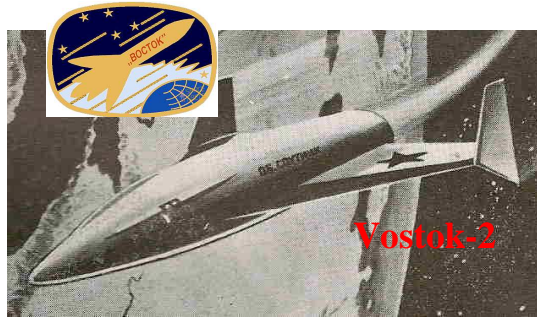
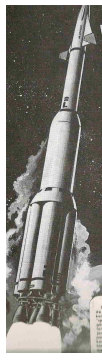
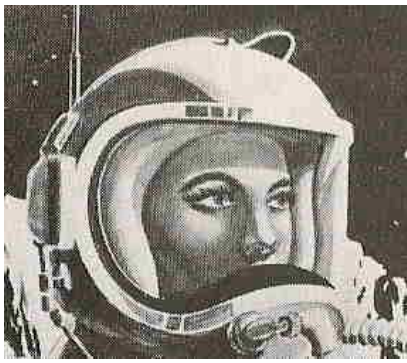
Kapustin Jar Cosmodrome, 1946-

Baikonur Cosmodrome, Sovjets startplatta LC-1, 1957-

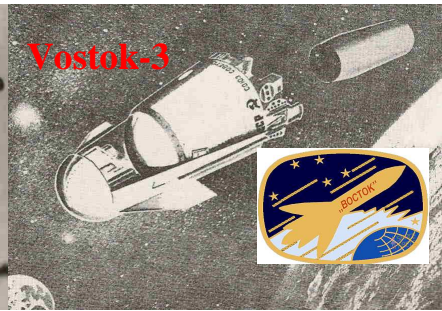
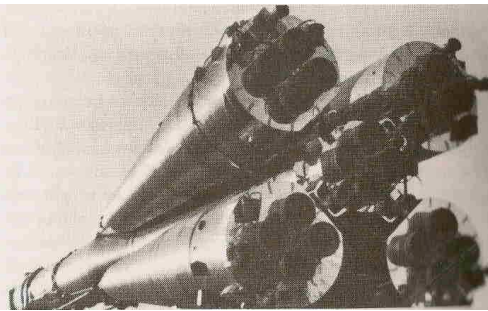
Aleksei Ledovsky, Vostok-1 1957. Aleksei Ledovsky var den förste kosmonaut som sköts upp från Kapustin Jar 1957. Han befann sig ca 200 km från jorden men under färden hände någonting och signalen bröts. Därefter blev det tyst och hans röst hördes inte mer. Han utförde sitt rymdsprång och nådde nära 200 kilometers höjd.

Källa: en inflytelserik högt uppsatt tjeckoslovakisk militär.

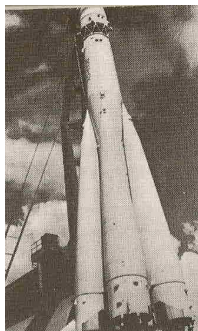
Sergey Shiborin, Vostok-2 1958, februari. Sergey Shiborin var enligt den dolda listan den andra kosmonauten som Sovjet skickade ut i rymden från Kapustin Jar . Hans öde var detsamma som Ledovskis. Efter 28 minuters färd bröts kontakten mellan kapsel och markkontroll. Shiborin varvade jorden och blev kvar däruppe.

Källa: en inflytelserik högt uppsatt tjeckoslovakisk militär.

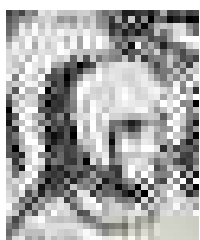

Andrei Mitkov, Vostok-3 1959, januari. Med kosmonaut Andrej Mitkov ombord på Vostok-3 exploderade raketerna vid starten från Baikonur, startplatta LC-1. Året börjat med katastrof för Sovjetunionen; den tredje kosmonauten dog under uppskjutningen.

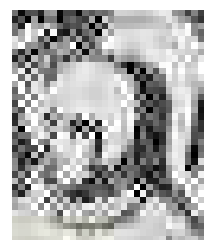
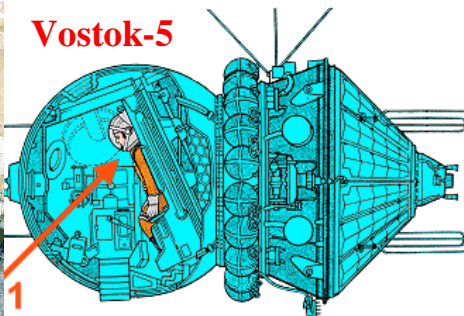
Källa: en inflytelserik högt uppsatt tjeckoslovakisk militär.

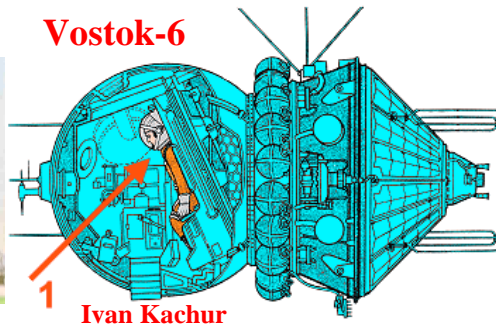
Marya Gromova, Vostok-4 1959, december. Marya Gromova var den första kvinnan i rymden. Hennes rymdfärd ägde rum i december 1959. Hon försvann spårlöst och hela hennes program är fortfarande topphemligt. Det ryktas att hon även flög ett så kallat raketflygplan, likt amerikanska X-15 plan. Det verkar vara så att hon var testpilot. Hon var en omtyckt och duktig pålitlig yrkeskvinna, kanske med hemligheter i bagaget. Det kan vara så att hennes fall var mycket känsligt och därför var Sovjet tyst. Ett hemligt fall kunde haft samband med "UJF". Källa: en inflytelserik högt uppsatt tjeckoslovakisk militärtjänsteman. (UJF = Utomjordisk farkost)

Vostok-5

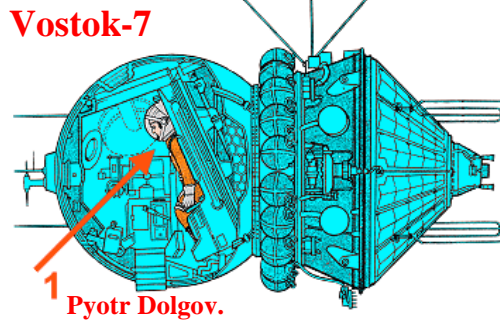
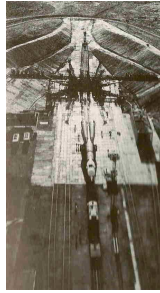
Vostok-5 1960-05-15, namnlös kosmonaut. Han startade sin rymdfärd från Baikonur den 15 maj 1960. Det gick rykte om att Sovjet skulle skicka ut en kosmonaut i rymden, men lika fort tystades budskapet. Denne namnlösa kosmonaut försvann spårlöst liksom Marya Gromova i Vostok-4. Hände någonting i samband med ett UJF? UJF var för resten var ett mycket hemligt ämne även i Sovjetunionen.

Vostok-6

Ivan Kachur

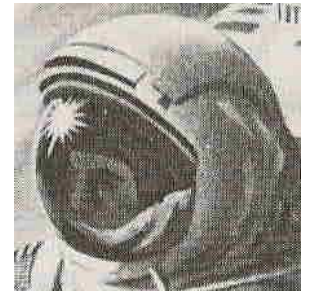
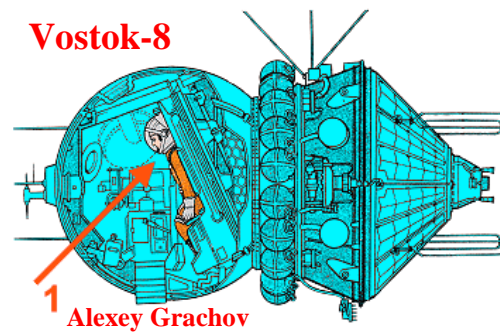
Ivan Kachur, Vostok-6, 27/09/60. Ivan Kachur's Vostok-6 lyfte från Baikonur den 27 december 1960. Kosmonauten Ivan Kachurs öde är ett mysterium liksom Marya Gromova i Vostok-4 och den namnlösa kosmonauten i Vostok-5. Det finns uppgifter om att hans namn raderades bort från kosmonautlistan. Även han försvann spårlöst. Var ett UJF inblandat igen?

Vostok-7

Pyotr Dolgov.

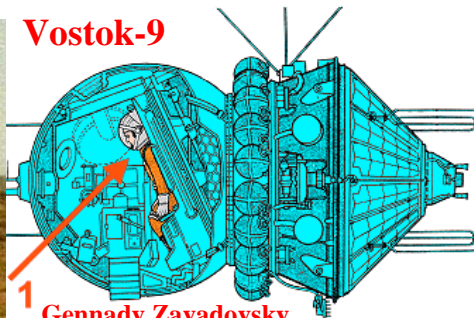
Pyotr Dolgov, Vostok-7 1960-10-11. Enligt uppgift gjorde han sin rymdfärd den 11 oktober 1960. Rymdfärden misslyckades totalt. Det finns olika versioner om hans öde. Bland annat att han skulle ha dött 1962, att han skulle ha varit fallskärmshoppare, och inte fanns på kosmonautlistan. Samtidigt ligger det i sakens natur att motstridig information flödar från en källa om man inte av något skäl vill tala om verkligheten.

Vostok-8

Alexey Grachov

Alexey Grachov, Vostok-8 december, 1960, Alexey Grachovs start ägde rum i december 1960. Även hans rymdfärd misslyckades totalt och därför valde Sovjet att tiga även i hans fall. Det kan vara så att Sovjet hade enorma tekniska och kommunikativa problem trots att de redan hade genomfört ett flertal lyckade mån färder bl. a. fotografering av månens baksida. Det är möjligt att även i detta fall bromsraketerna inte fungerade och han blev kvar i rymden. Enligt en annan källa var han också fallskärmshoppare liksom Dolgov. Hans öde var likadant och han omkom vid ett misslyckat hopp från mycket hög höjd.

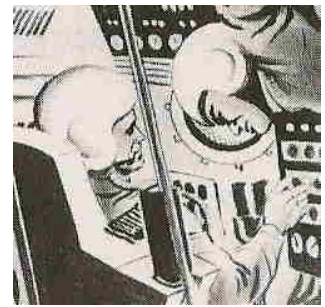
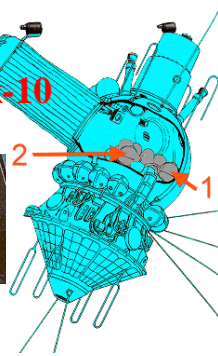
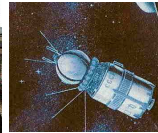
Vostok-9

Gennady Zavadovsky,

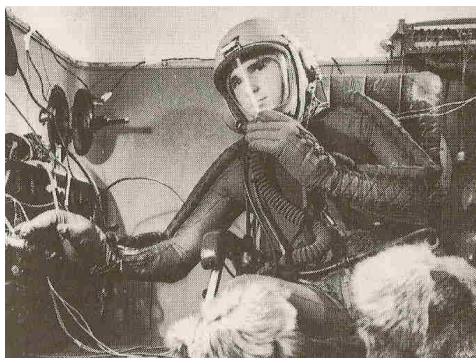
Gennady Zavadovsky, Vostok-9, slutet av december 1960. Gennady Zavadovsky avslutade enligt den hemliga listan Vostokrymdfärderna i slutet av december 1960. Inte ens hans rymdfärd lyckades, ytterligare en katastrof för Sovjet. Man bör komma ihåg att Sovjets rymdprogram hade militära syften och alla kosmonauter var anställda inom försvaret. Även Zavadovsky blev kvar i rymden.

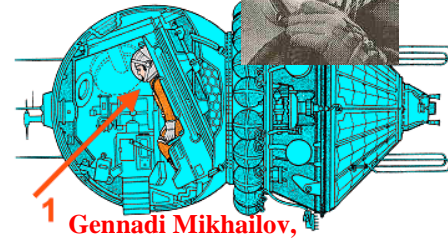
Vostok-10

Nikolay A Tokov (1) Ludmila Tokov (2) Vostok-10 1961-01-10. Deras rymdkapsel Vostok-10 lyfte från Baikonur den 10 januari 1961. Enligt uppgift var det en perfekt start och kapseln gick in i den planerade banan. Ombord fanns ett gift par vid namn Tokov. De italienska bröderna från Torre Bert (radioamatörer) fångade in signaler från kosmonauterna och kunde följa samtalet mellan rymdkapsel och markkontroll. Enligt bröderna hände något hemskt där ute, eftersom den kvinnliga kosmonautens förvirrade röst hördes tydligt. Problemet var att det inte gick att återkomma till jorden. Hennes namn var Ludmila och hon pratade alltid ryska med markstationen. Var det bromsraketerna som inte fungerade, eller var det något objekt eller föremål som förhindrade återkomsten till jorden? Även det gifta paret Tokov blev kvar där ute i rymden.

Vostok-11

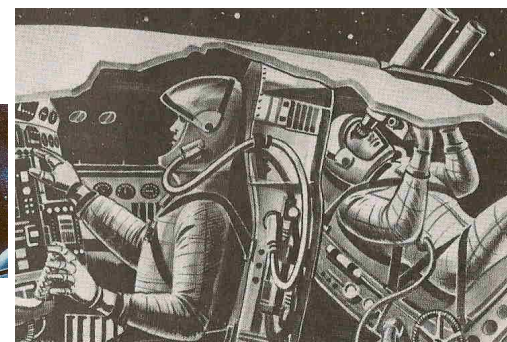
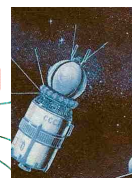
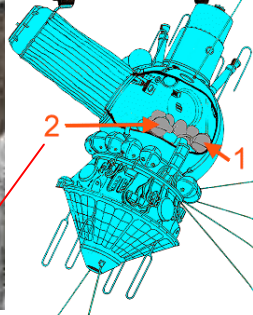

Gennadi Mikhailov,

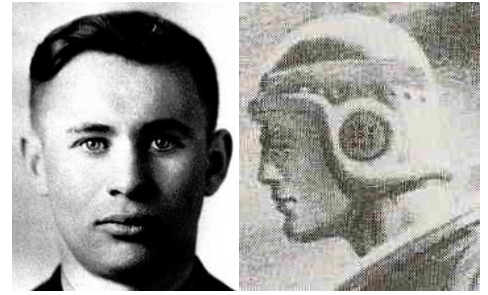
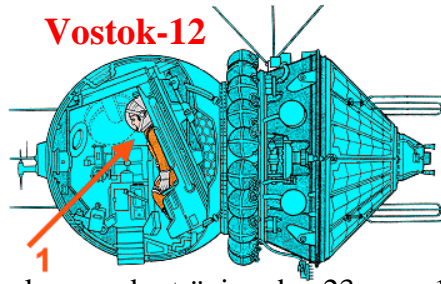
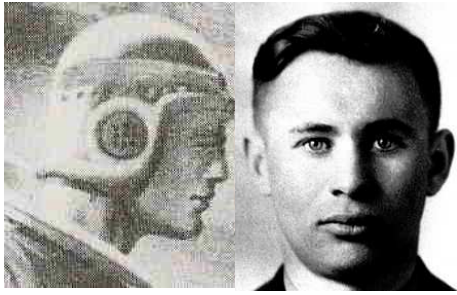
Gennadi Mikhailov, Vostok-11, 1961-02-02. Kosmonauten Gennadi Mikhailov i träning. Bilden sändes från Moskva ut över hela världen. Han presenterades som kanske en blivande förste rymdman. En amerikansk radiokorrespondent i Moskva, Martin Kalb, berättade i en radorapport till New York att Sovjetunionen sände upp en människa i rymden. Korrespondenten rapporterade att ett officiellt meddelande om den ryska rymdfärden hade väntats i Moskva klockan 15.00 dagen innan, men att det skjutits upp av okänd anledning. Precis som den amerikanska korrespondenten nämnde, lyfte Vostok-11 från Baikonur den 2 februari 1961. Det var ett perfekt start och rymdkapseln kom in i den planerade banan runt jorden. Ombord på rymdfarkosten Vostok-11 fanns Gennadi Mikhailov. Hans vidare öde i rymden kan berättas av de italienska bröderna från Torre Bert. De lyckades lokalisera rymdfarkosten och fick kontakt med den. Enligt dem dog Mikhailov av en hjärtinfarkt. De kunde ta emot signaler som påvisade andning och hjärtfrekvens hos kosmonauten. Fick han panik? Blev han rädd av något han sett? Blev han överraskad av något föremål? Inga svar. Även han blev kvar där ute. För Sovjetunionen återstod att ännu en gång att hålla tyst om det nya dödsfallet i samband med rymdresor.

Vostok-12

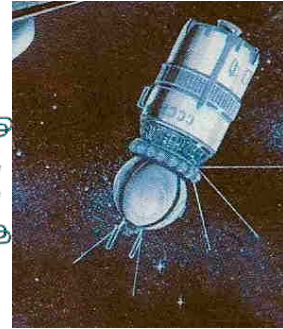
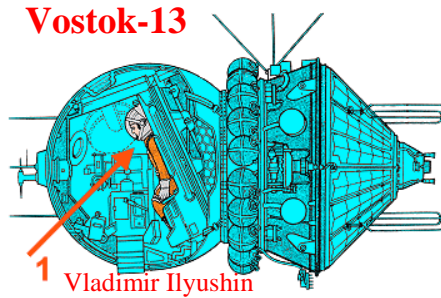
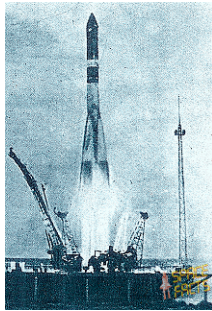

Namnlös kosmonaut (1), namnlös kosmonaut, kvinna (2), förmodligen ett gift par. 1961-02-23 lyfte **Vostok-12** från Baikonur, enligt planerna. Ombord på Vostok-12 fanns förmodligen ett namnlöst gift par. Även den här gången var starten perfekt och rymdfarkosten hamnade i den beräknade banan runt jorden. Den 24 såg besättningen ett föremål och diskussioner om det ägde rum mellan farkosten och markkontrollen. Besättningen fick beskriva föremålet för markkontrollen, enligt bröderna i Torre Bert. Enligt bröderna blev SOS-signalen svagare och svagare från rymdfarkosten, tills den försvann. Mannen rapporterade elektriska störningar – det var omöjligt att avläsa instrumentet och radiosignalerna från jorden var knappt hörbara. Plötsligt kom kvinnans röst: "Jag har fått tag i det och håller det med höger hand. Se ut genom fönstergluggen! Jag har det..." Mansröst igen: "Här...Här är någonting! Om vi inte kan komma ut får världen aldrig veta något om det! Det är svårt att..." Sändningen avbröts. En rysk hallåman meddelade att klockan var 8 på kvällen moskvatid. UFO-entusiasterna är övertygade om att det ryska rymdparet varit i direktkontakt med en utomjordisk farkost. Bröderna i Torre Bert hade bandat sändningen och lät språkexperter och psykologer lyssna på rösterna. Slutsatsen blev: av orden och uttryckssättet att döma hade kosmonautparet mött något sällsamt på nära håll, något som överraskat och skrämde dem. Genom att bryta sändningen hade ryssarna gått miste om tidernas sensation, sades det. Det kan vara så att ett UJF tog hand om Vostok-12. Hur som helst, Vostok-12 försvann för gott med ryska kosmonauter ombord. Råkade Vostok-10 ut för samma öde som Vostok-12?

Valentin Bondarenko. Han omkom under träning den 23 mars 1961. **Valentin Bondarenko**

Han var en begåvad och lovande kosmonaut och ingick i kosmonautgruppen Vostok.

Vladimir Ilyushin, Vostok-13 1961-04-07, i väntan på starten. Nästa kosmonaut i ordningen var Vladimir Ilyushin. Han var en "kändis" i Sovjet – rutinerad testpilot och son till den berömde flygplanskonstruktören Sergej Iljushin, som signerat en lång rad flygplanstyper med sin bokstavsbezeichnung "IL". Hans raket lyfte från Baikonur programenligt den 7 april 1961. Starten gick bra och rymdskeppet Vostok-13 hamnade i rätt ban runt jorden. Han rundade jorden tre gånger. Problemet i hans program var att kontakten bröts mellan kabinen och markstationen, så att Ilyushin blev ensam där ute i sitt rymdskepp. Efter tredje varvet lyckades han tända bromsraketerna och började färden tillbaka. Han landade någonstans i Sovjet, men den var en hård landning. Han var den förste kosmonaut som återvände levande från rymden, men chockskadad och med mentala rubbningar efter oväntat svåra påfrestningar under avslutningen av färden. Han transporterades direkt till ett militärsjukhus för omedelbar behandling.

Måndagen den 10 april 1961 kom de första ryktena från Moskva om att en rysk rymdman redan var uppe. Det första korta telegrammet löd: "Moskva 10/4 (TT-AFP). En initierad källa uppgav på måndagskvällen att Sovjetunionen med framgång sänt upp en människa i rymden. Någon officiell bekräftelse har inte stått att få."

Tisdagsmorgonen den 11 april kokade den ryska huvudstaden av rykten om den okände rymdmanen. Rysk radio- och TV-personal hade fått order om ständig jourtjänst för att bevaka den väntade världssensationen.

RYMDMANNEN SKA SJÄLV BERÄTTA!

Moskva dröjde med att bekräfta uppgifterna om att den första människan sänts ut i rymden. Inte heller dementerades de ihärdiga ryktena om rymdfärden. Varför? Ett telegram förklarade: "Alla förberedelser har vidtagits för en officiell bekräftelse på att färden – och den svåra landningen – lyckats. Troligen vill man dock undersöka rymdmanen först och sedan låta honom själv berätta om den fantastiska upplevelsen."

Moskvauppgift: RYMDMANNEN HAR LANDAT VÄLBEHÅLLEN

"En rysk kosmonaut har redan företagit en färd ut i rymden och har landat välbehållen. Vetenskapsmän håller för närvarande på att undersöka resultaten, förklarade man på vanligtvis välunderrättad håll i Moskva i morse. Något officiellt meddelande om rymdfärden har ännu på tisdagsmorgonen inte hörts av."

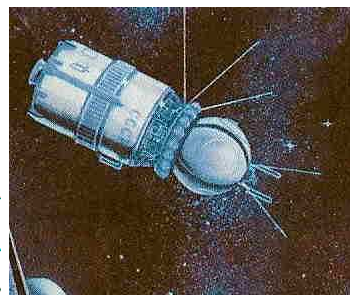
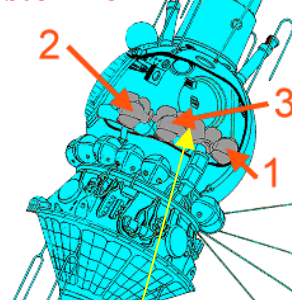
På militärsjukhuset samlades läkarna och ledande personer inom den sovjetiska rymdorganisationen och bedömde att Ilyushins mentala skador var så allvarliga att det inte gick att låta honom framträda inför världspress. Man hoppades att läkarna skulle lyckas behandla Ilyushin så bra att han skulle kunna göra detta senare. Men det blev inte så, och något officiellt meddelande om rymdfärden kom inte i detta fall heller.

Mellan den 8 och 9 april beslutade man att sända upp ett nytt rymdskepp den 12 april. Nästa kosmonaut i ordningen var Ilyushins ersättare, reserven Gagarin. Hans rymdfärd var kort, bara ett varv runt jorden och därefter landning på förutbestämd landningsplats. Då kunde man bekräfta att den förste ryssen gjort en lyckad rymdfärd från start till landning. Den här gången lyckades Sovjet för första gången genomföra ett lyckat program efter en rad misslyckanden. Därför blev namnet "Vostok-1" i stället för Vostok-14.

Gagarins rymdfärd kom så oväntat att inte ens hans familj och hans närmaste visste om den. När hans fader första gången fick höra att en människa blivit uppsänd i rymden, anade han ännu inte att det var hans egen son. Han lär ha sagt: "Det måste vara en idiot som ger sig på något sånt!" Efter faderns åsikt om den okände rymdmannen kom äntligen en kosmonaut fram till världspresen och presenterade sig, "Juri Gagarin". Men frågan återstår: hur kände sig Ilyushins familj och släkten just då? En vanlig arbetarson/bondson blev plötsligt världskändis i stället för sonen i en välbärgad familj.

Vostok-18

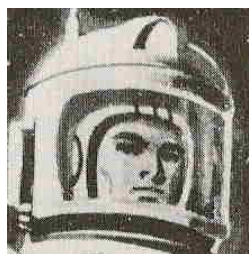

Alexey Belokonev (1) Namnlös kosmonaut (2) Namnlös kvinnlig kosmonaut (3) Vostok-18, november 1962.

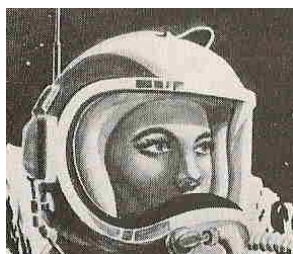
Efter Andriyan Nikolayev, 1962-08-11, (Vostok-3) och Popovich Pavel, 1962-08-12, (Vostok-4) lyckade rymdfärd kom nästa planerade rymdresa i november 1962. Befälhavare var Alexey Belokonev, med honom var ytterligare två namnlösa kosmonauter, en av dem var kvinna. Någon gång i november 1962 startade Vostok-18 från Baikonur. Starten gick bra och rymdfarkosten kom in i en bana runt jorden. De italienska bröderna fick kontakt med besättningen ombord men enligt dem upphörde kontakten att fungera mellan rymdkapsel och markkontroll. Med andra ord: kontakten fanns men markkontrollen svarade inte på anropet från besättningen. Läget försämrades hela tiden och de var oroliga för att världen inte skulle få veta om deras rymdfärd. Så småningom försvann även de i rymden ombord på Vostok-18. Man kan fråga sig i efterhand varför markkontrollen avbröt kontakten med besättningen. Det finns bara ett enda svar: bromsraketerna tändes aldrig. Från markkontrollen kunde man inte tända dem och inte heller besättningen kunde göra det. Inget fanns att göra mer än att bryta kontakten och låta besättningen vara ensamma i rymden.

Efter Vostok-18:s totala misslyckande rymdfärd kan man överblicka ungefär hela vostokprogrammet 1957-1963.

OBS! En del bilder av kosmonauterna är symboliska. (Vostok=Öster).

**Aleksei Ledovsky,
Vostok-1 (1957)**

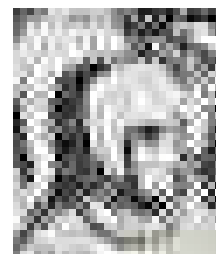
**Sergey Shiborin,
Vostok-2 (1958)**

**Andrei Mitkov,
Vostok-3 (1959)**

**Marya Gromova,
Vostok-4 (1959)**

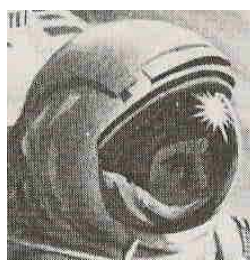
**Namnlös kosmonaut
Vostok-5 (1960)**

**Ivan Kachur,
Vostok-6 (1960)**

**Pyotr Dolgov,
Vostok-7 (1960)**

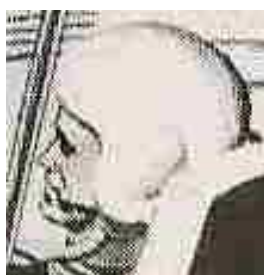
**Alexey Grachov,
Vostok-8 (1960)**

**Gennady Zavodovskiy,
Vostok-9 (1960)**

**Nikolay A. Tokov
Vostok-10, (1961)**

**Gennady Mikhailov,
Vostok-11 (1961)**

**Namnlös kosmonaut
Vostok-12, (1961)**

**Namnlös kvinnlig kosm
Vostok-12, (1961)**

**Vladimir Ilyushin,
Vostok-13 (1961)**

**Juri Gagarin,
Vostok-14 (1961)**

**, German Titov
Vostok-15 (1961)**

**Andriyan Nikolayev,
Vostok-16 (1962)**

**Pavel Popovich,
Vostok-17 (1962)**

Alexey Belokonev

Namnlös kosmonaut

Namnlös kvinnlig kosm

**Valery Bykovsky,
Vostok-19 (1963)**

**Valentina Tereshkova,
Vostok-20 (1963)**

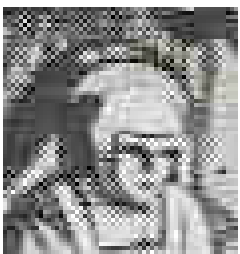
Världen har inte glömt bort dem....

Nu har jag försökt sammanställa Vostokprogrammet enligt den hemliga lista som finns på Internet samt den officiella listan, också på Internet. Om man analyserar hela programmet, finner man att Sovjet hade fruktansvärda tekniska problem bl. a. med bromsraketer och landning. Även telekommunikationssystemet var ganska svagt tekniskt sett och opålitligt under de korta rymdfärderna. På 20 rymdresor kom bara sju kosmonauter tillbaka med livet i behåll, och en av dem blev allvarligt sjuk för resten av livet. 13 rymdfarkoster försvann av olika anledningar och 17 kosmonauter omkom. I den synliga världen skaffade sig Sovjetunionen nästan en överlägsen ledning mot USA/NASA men i den fördolda, mörka världen var Sovjets Vostokprojekt en dödsmaskin.

Som jag redan nämnt bör man komma ihåg att Sovjets rymdorganisation enbart hade militära ändamål. Hela 50- och 60-talet präglades av förberedelser för tillverkningen av olika atombomber, kärnkraftverk och olika vapen i kombination med olika atomvapen och biologiska vapen. UFO var och är fortfarande emot alla dessa farliga vapen. UFO-böcker finns världen över på hundratals olika språk i vilka kan man läsa deras budskap mot bl. a. atombomber. Idag finns många atombomber färdigtillverkade och väntar var för sig på sitt uppdrag att tillintetgöra planetens befolkning.

Man vet inte vad kosmonauterna sysslade med där ute, vad det var för uppdrag de hade med sig ut i rymden En sak är solklar: UJF följde varje uppdrag som kosmonauterna skulle utföra. UJF kunde påverka hela det sovjetiska rymdprogrammet, de kunde avbryta kontakten mellan Vostok-farkosten och markkontrollen, de kunde påverka att bromsraketerna inte tändes. De kunde göra mycket mer, exempelvis ta hand om övergivna besättningar. Det är oklart vad som hände ute i rymden på den tiden. Märkvärdiga saker hände med Vostok-10, 12 och 18. Besättningen ombord på alla tre farkosterna blev övergivna av markkontrollen och alla levde när kontakten avbrutits mellan farkosterna och jorden enligt bröderna.

Hur som helst ser jag det så, att oavsett vad som hände dessa kosmonauter betalade de med sina liv för det superstora Sovjetunionens framgångar. Vad fick de för medaljer? Jo, deras namn raderades av deras arbetsgivare. Så mycket värda var de i det sovjetiska mörka dödssystemet. Nu, efter ca 55 år, är det dags för ryssarna att öppna arkivet och åtminstone presentera alla dessa kosmonauters namn och foto för världen innan slutet kommer, eftersom den sovjetiska rymdorganisationen ändå var officiell. Så mycket är deras kosmonauter värda.

**Marya Gromova,
Vostok-4 (1959)**

**Ludmila Tokov
Vostok-10 (1961)**

**Namnlös kvinnlig kosm,
Vostok-12 (1961)**

**Namnlös kvinnlig kosm
Vostok-18 (1963)**

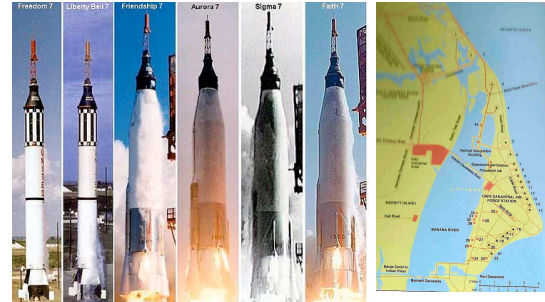

**Valentina Tereshkova,
Vostok-20 (1963)**

Project Mercury, 1959-1962

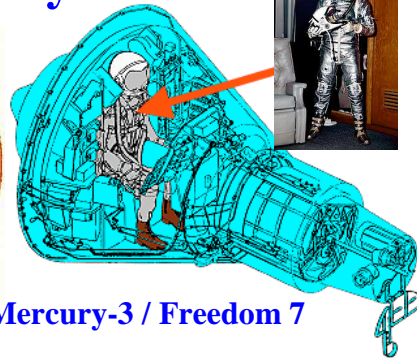

1959 presenterade NASA sitt Mercuryprogram, samtidigt gjorde CCCP obemannade månfärder och fotograferade månen, även dess baksida, samt påbörjade sitt bemannade Vostokprogram i det fördolda. Den amerikanska presidenten John F. Kennedy meddelade den 25 maj 1961 att USA kommer att landsätta en människa på månen före 1970. "I Believe We Should Go to the Moon".

Cape Canaveral (1961-1963), Kennedy Space Center, Florida

Mercury-3

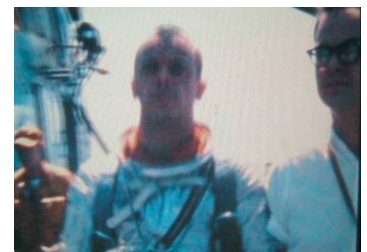
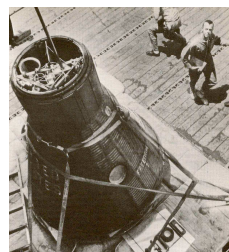
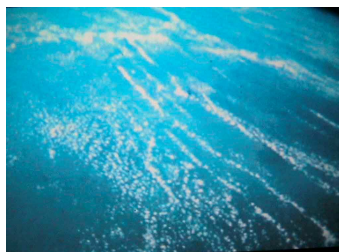
Alan Shepard, 1961-05-05
Mercury-3

Mercury-3 / Freedom 7

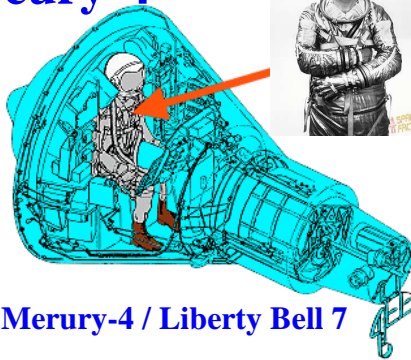
A. Shepard före sin rymdfärd

Cape Canaveral, Florida. Den 5 maj 1961 lyfte **Mercury-3** från startplattan LC-5 och 37-årige astronauten Alan Shepard utförde sitt rymdsprång. Han nådde nära 190 kilometers höjd, sedan gick det nedåt igen. Genom ett periskop, som var hans enda fönster mot omgivningen, tog Shepard några färgfoton av jordytan som välvde sig djupt under honom. Det korta "rymdskuttet" varade något över 15 minuter. Den första och öppna amerikanska korta rymdfärden lyckades perfekt. President Kennedy gratulerade via telefonsamtal, 45 miljoner människor hade följt dramat i TV. Hela USA jublade – den ryska utmaningen var besvarad, trots att rymdfärden var kort. (Då hade Sovjet genomfört 13 misslyckade Vostokrymdfärder i hemlighet.)

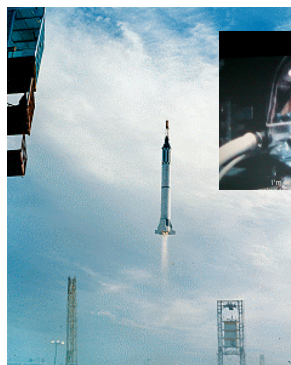
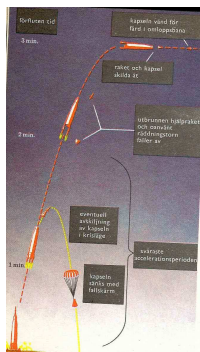
Mercury-4

Virgil Grissom, 1961-07-21
Mercury-4

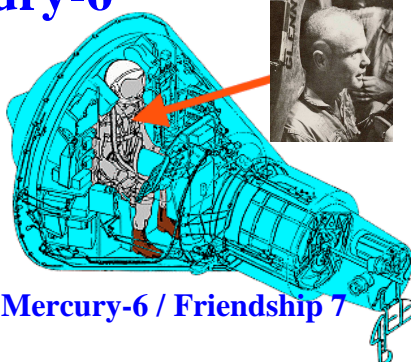
Mercury-4 / Liberty Bell 7

Grissom före sin rymdfärd

Cape Canaveral, Florida. Mercury-4. Den 21 juli 1961 startade USA:s andra rymdfärd, Mercury-4, från startplattan LC-5 med astronauten Gus Grissom ombord för ett likadant "höjdhopp" som det föregående. Han nådde 190 kilometers höjd. Färden gick som planerat, med undantag för landningen. Kapseln "Liberty Bell 7" kantrade och sjönk. Grissom tog sig ut i sista stund.

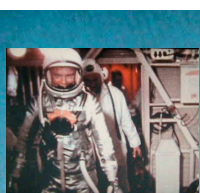
Mercury-6

John Glenn, 1962-02-20
Mercury-6

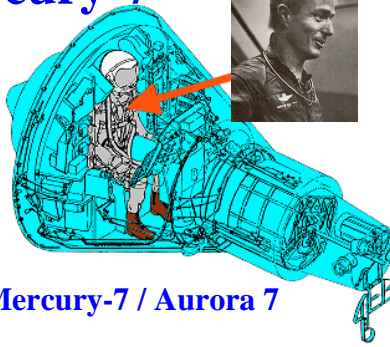
Mercury-6 / Friendship 7

Glenn före sin rymdfärd

Cape Canaveral, Florida. Mercury-6. Den 20 februari 1962 lyfter Mercury-6 från startplattan LC-14 med J.Glenn ombord. USA har sin förste astronaut i bana runt jorden och rapporterar: "All systems are GO!" Mercury-kapseln har fått fönster och utsikten är fantastisk. Glenn beskriver solnedgångar och soluppgångar. Han manövrerar farkosten – svänger den i sidled, rollar, höjer och sänker nosen. Han upptäcker sig vara omsvärmad av "eldflugor" (snöpartiklar som bildats på kapselns utsida). Själv filmas han av en kamera i kabinen. Under andra varvet blir det oro i markkontrollen – en varningslampa säger att kapselns landningsbag (dragspelslik stötdämpare på Mercury) fälls ut, vilket innebär att värmeskölden måste ha lossnat! Paniken är nära. Kommer kapseln att brinna upp under nedfärden genom atmosfären? Man råder Glenn att inte skjuta bort bromsraketpacken efter bromsningen, dess fästansordning kan hålla kvar värmeskölden i rätt läge. Men detta i sin tur minskar värmesköldens effekt. När Glenn slutligen landar i havet – efter fullbordade tre varv runt jorden – vinschas han sittande i kapseln direkt upp räddningsfartyget. Luckan ut från kabinen är så het att han inte kan öppna den. Han drar i en nödspak, spränger loss en sidlucka och kliver slutligen oskadd ut på däck.

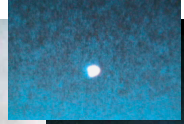
Mercury-7

Scott Carpenter, 1962-05-24
Mercury-7

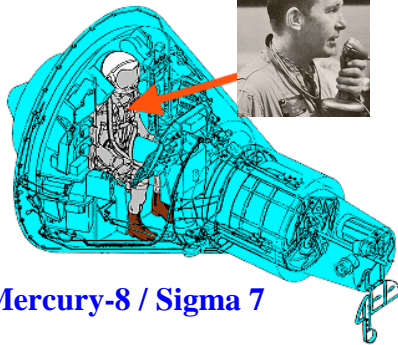
Mercury-7 / Aurora 7

Carpenter före sin rymdfärd

Cape Canaveral, Florida. Mercury-7. 1962-05-24 startade Mercury-7 på Cape Canaveral från startplatta LC-14. Ombord på Mercury-7 var astronauten Scott Carpenter. Det var en perfekt start och kapseln kom in i rätt bana enligt planerna. Scott Carpenter trivdes utmärkt där ute, han manövrerade själv sin rymdfarkost, Aurora 7. Han brydde sig inte mycket om vad markkontrollen beordrade honom. Han förbrukade nästan allt bränsle till bromsraketerna. Han njöt av naturens mångfald. Han beundrade även månen samt hela omgivningen. Plötsligt såg han Universum i ett helt annat perspektiv. Han saknade varken markkontrollen eller sällskapet på jorden. Han varvade jorden tre gånger. I markkontrollen utbröt nästan panik, eftersom man inte kunde starta bromsraketerna. Carpenter var oberörd, skrattade och utlöste dem själv manuellt. Han landade 300 km bortom målområdet i Atlanten. Alla var nervösa eftersom kontakten bröts vid nedfarten och markkontrollen visste inte var han landat någonstans. Efter färden skrattade han och tyckte att rymdfärden var underbar. Han var självsäker och född till astronaut. Hade jag varit där ute i stället för Carpenter, hade jag säkert gjort samma sak som han. Carpenter förblev min favoritastronaut. Scott Carpenter bytte senare yrke och blev akvanaut – dykande havsforskare.

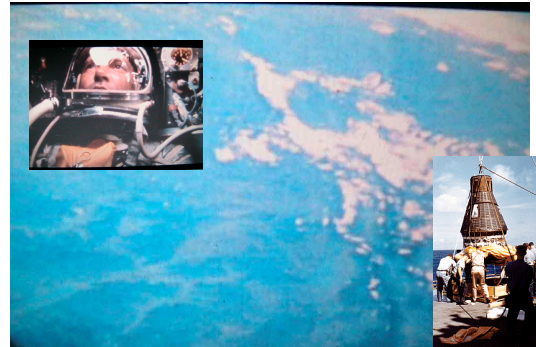
Mercury-8

Walter Schirra, 1962-10-03
Mercury-8

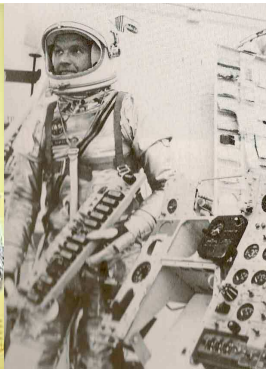
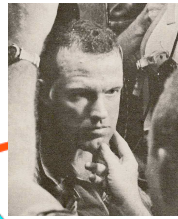
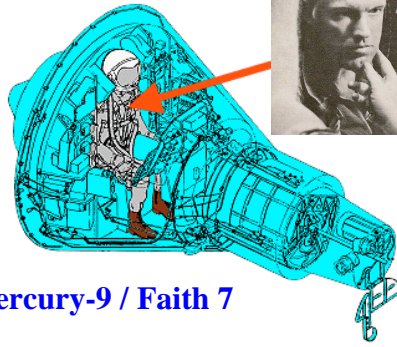
Mercury-8 / Sigma 7

Schirra före sin rymdfärd

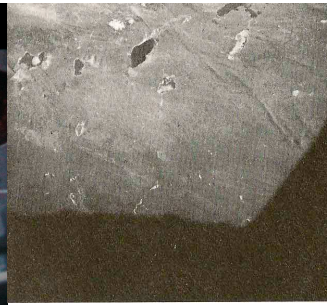
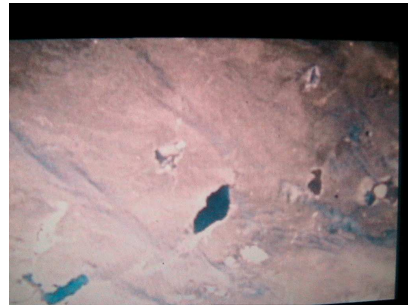
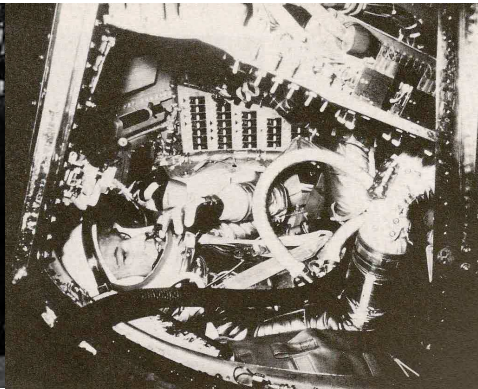
Cape Canaveral, Florida. Mercury-8. 1963-10-03. Den näst sista rymdfärden i Mercuryprogrammet gjordes av Mercury-8, den startade från startplattan LC-14 programenligt. Ombord på rymdskeppet Mercury-8/Sigma 7 befann sig Walter Schirra. Rymdkapseln kom in i rätt bana. Mercury-8 var den första som lyckades genomföra programmet utan större problem – från start till landning. Astronauten W. Schirra genomförde sex varv runt jorden, 9 timmar och 13 minuter varade färden. Han landade på förutbestämd plats i havet.

Mercury-9

Gordon Cooper, 1963-05-15
Mercury-9

Cooper före sin rymdfärd

Cape Canaveral, Florida. Mercury-9. Den 15 maj 1963 lyfte det sista Mercuryrymdskeppet, Mercury-9, och avslutade programmet. Starten gick utmärkt från startplattan LC-14. Astronauten Gordon Cooper kom in i banan runt jorden utan problem. Han gjorde 22 varv runt jorden på 34 timmar och 20 minuter, därmed passerade han rymdygnet. Han vred kapseln med fönstret mot jorden och tog mängder av färgfoton. Han vände farkosten Faith 7, betraktade stjärnorna och sa sig njuta av rymdens lugn och tysthet. På artonde varvet började han sjunga. Sjöng markkontrollen också? Han var säkert inspirerad av sin rymdkompis Carpenters rymdfärd. Men problem uppstod. En kortslutning bröt kapselns automatiska stabilisering. Cooper manövrerade för hand och fann utan svårigheter rätt vinkel för återinträdet i atmosfären. Landningen skedde planenligt, därmed var den sista Mercury färd fullbordad. Om vi går igenom hela Mercury programmet märker vi att även NASA hade problem, tekniska och kommunikationsproblem. Men NASA klarade av dessa, och kunde ta nästa steg till månen, "Geminiprojektet." NASA presenterade sig som en öppen och mänsklig och civil Rymdorganisation.

Sist men inte minst: UFO följde hela Mercuryprogrammet. Se nedan.

UFO/UJF och Mercuryprojektet 1961-1963

UFO och UJF. UFO = oidentifierade föremål och UJF = utomjordisk rymdfarkost. Skillnaden är stor mellan oidentifierade föremål och en utomjordisk rymdfarkost. Inom vetenskap, NASA och den ryska rymdorganisationen pratar man gärna om UFO, och detta begrepp kan man förklara hur som helst, eftersom UFO mestadels inte är en utomjordisk rymdfarkost. Nu är det dags att även världen i övrigt bör kunna hålla isär UFO och UJF.

John Glenn, 1962-02-26

Mercury-6

John H. Glenn, amerikanernas förste astronaut runt jorden, var även den förste som påträffade ett "cigarrformat" UJF under sin korta rymdfärd den 26 febr. 1962. Han passade på att fotografera det. Det verkar vara ganska stort.

Scott Carpenter, 1962-05-24

Mercury-7

Mercury-7, Sigma 7 och UFO-UJF. Scott Carpenter var den andre astronaut som såg och fotograferade ett flertal UFO eller en flertal UJF ute i rymden. Han var säkert glad och stolt över att han fick sällskap där ute. Ett flertal UFO eller UJF följde hans färd och Scott var säkert nöjd.

Walter Shirra, 1961-10-03

Mercury-8

Under hans färd användes koden "Santa Claus" för UFO/UJF. Han såg UFO/UJF ovanför Indien och rapporterade det direkt till markkontrollen under benämningen Santa Claus.

Donald Slayton

Mercury

Mercuryastronauten Donald Slayton gjorde ingen rymdfärd, men även han hade erfarenhet av UJF. Han var testpilot 1951. Han flög med ett P-51 stridsflygplan på ca 10000 meters höjd och såg ett UFO eller en UJF över Minneapolis. Det finns en detaljerad beskrivning om detta.

Gordon Cooper, 1961-05-15

Mercury-9

Även på detta foto syns ett flertal UFO/UJF

Gordon Cooper varvade jordklotet 22 gånger. Under färden nära Perth, Australien såg han en UJF. Det var en riktig stor utomjordisk flygande farkost och han var säker på sin sak. Nere på marken, nästan samtidigt, såg ca 100 människor samma flygande rymdfarkost.

1951 flög han över Västtyskland med ett F-86 stridsflygplan. Under färden såg han en UJF. På den tiden sågs ett flertal UJF i Tyskland. Mer om UJF och Cooper i Geminiprojektet.

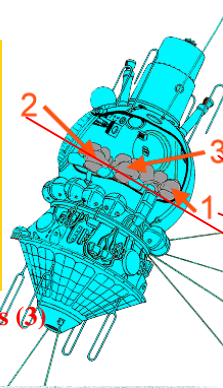

Voskhodprojektet 1964-1967

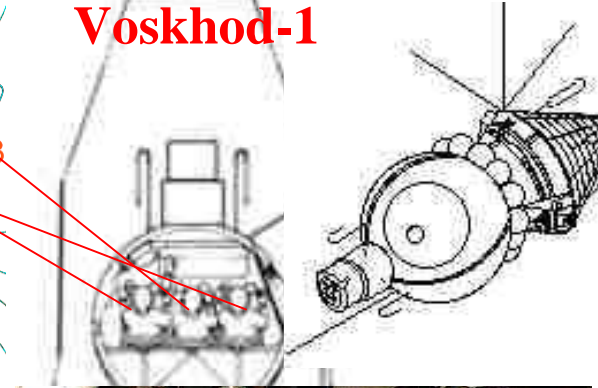
Soluppgången

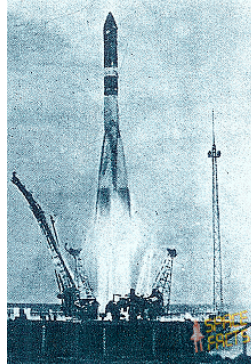
Voskhodprojektet skulle motsvara amerikanernas Geminiprojekt. I deras program var sex Voskhodrymdskepp planerade. Det var två- och tremansfarkosten som fick namnet Voskhod. Man pressade in tre man i en Vostok-kapsel, ursprungligen konstruerad för en ensam person. Tre små säten monterades in i kabinen, två baktill och ett framtill, något ovanför det bakre. Besättningen fick inga katapultstolar, som alla tidigare kosmonauter skjutit ut sig med före landningen. De fick inte ens ha rymddräkter på sig, utrymmet räckte inte till. Och utan rymddräkter kunde de i vilket fall som helst inte skjuta ut sig på 7000 meters höjd, som under Vostokfärderna (en säkerhetsfråga – den klotformade kapseln ansågs ha riskabelt hög hastighet i sin fallskärm). De tre männen skulle landa sittande i stålklotet, som försetts med en större skärm. Sovjet hade till förfogande endast farkoster av samma typ som användes redan under Ledovskys färd. Jag försöker nu sammanfatta Voskhods korta program.

Voskhod-1

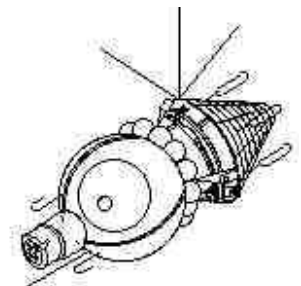
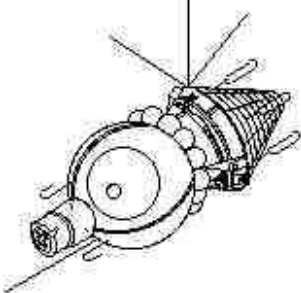

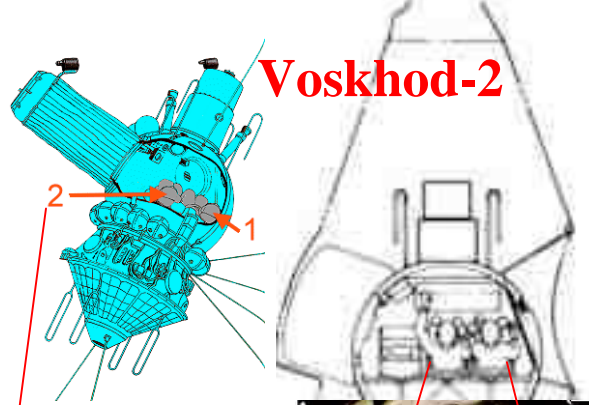
Komarov Vladimir (1), Feoktistov Konstantin (2), Yegorov Boris (3)
Voskhod-1, 1964-10-12

Invändigt

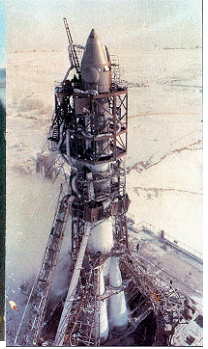
Den 12 oktober 1964 lämnade Voskhod-1 uppskjutningsrampen i Baikonur. Ombord på Voskhod-1 fanns befälhavaren Komarov, rymdteknikern Feoktistov och medicinaren Jegorov. Farkosten kom in i den önskade banan runt jorden. Man förbluffades av Moskvaradions rapporter att denna nya farkost var så säker att besättningen inte behövde rymddräkter – de flög i vanliga träningsoveraller, vilket gav dem större rörelsefrihet. Det meddelades att Voskhod-1 skjutits upp av en bärraket med "överväldigande styrka" - och det var inte någon osanning, även om raketerna var "den gamla vanliga". Rapporterna tillkännagav också att befälhavaren Komarov var den ende utbildade kosmonauten ombord. Feoktistov och Jegorov hade genomgått "koncentrerad snabbutbildning" – vilket antyder hur bråttom man hade att hinna före USA till månen. Utrymmet var enormt litet. Man anade inte att det saknades plats för att sväva – att de tre satt praktiskt taget i knät på varandra. (Föreställ dig hur besättningen på Vostok-18 mådde ute i den vida rymden efter flera dagars färd.) TV-bilderna visade bara Komarovs och Feoktistovs ansikten – Jegorov fick inte plats i bilden. Man trodde att rymdfärden skulle bli långvarig, att åtskilliga medicinska experiment skulle utföras eftersom en läkare var med ombord. Men Voskhod-1 landade redan efter 24 timmar på grund av att det uppstått tekniska problem inne i rymdfarkosten. När Voskhod-1 sköts upp var Chrusjtjov regeringschef i Sovjetunionen och vinkade vid starten i Baikonur. Efter ca 24 timmar var det Brezjnevs tur att ta emot besättningen i Moskva.

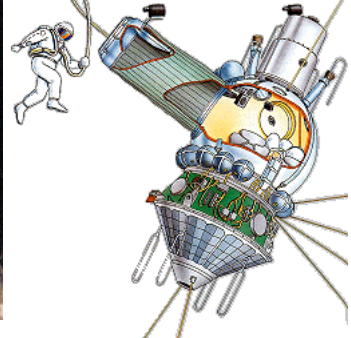
Voskhod-2

**Belyayev Pavel (1), Leonov Aleksei (2), 1965-03-18
Voskhod-2 1965-03-18**

Beljajev och Leonov på väg till uppskjutningsrampen, rymdkapseln i Baikonur.

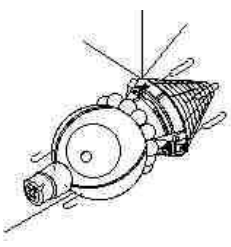
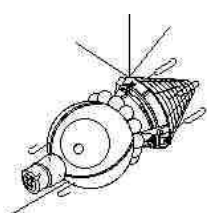
Ombord på Voskhod-2

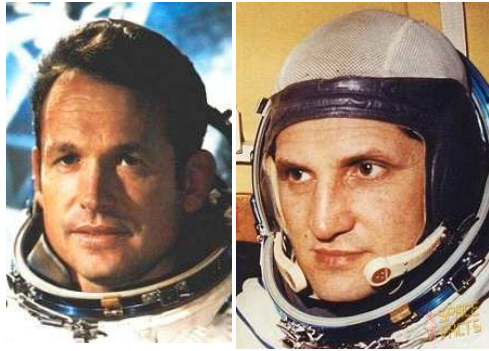

Aleksei Leonov, kanske den förste som gjorde en rymdpromenad på 12 minuter och 24 meter.

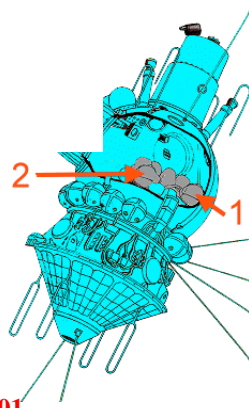
Landning den 19 mars 1965

Den 18 mars var det dags för nästa Voskhod att sändas upp. Det verkar vara så att ryssarna gick tillbaka till de gamla rutinerna ang. rymddräkter och större utrymme i rymdkapseln med två kosmonauter. Voskhod-2 lyfte från Baikonur enligt programmet. Starten gick bra och farkosten hamnade i den rätta banan runt jorden. Ryktena gick att ryssar var i rymden igen! Två man låg i bana runt jorden, och en av dem hade stigit ut ur rymdskeppet. Ryska telefoton som strömmade ut världen över visade en suddig figur i en uppblåst rymddräkt svävande vid sidan av farkosten. Den svävande kosmonauten hette Leonov. Han var ute i tomma rymden i 12 minuter. Han hade tagit sig ut genom en dragspelsliknande luftsluss på Voskhod-2, medan kollegan Beljajev satt kvar i förarsätet. Farkosten var återigen en ombyggd Vostok, med de små kosmonauterna sittande nästan i knät på varandra. Resten av utrymmet togs upp av den under uppfärden hopfällda luftslussen. Senare framkom att Leonov haft stora svårigheter att ta sig tillbaka in i kabinen. I tomrummet hade rymddräkten svällt mer än beräknat. Till en början förmådde Leonov inte tränga sig in i det snäva "dragspelet". Han kämpade i åtta minuter och markkontrollen hörde hans nästan skräckslagna mikrofonröst. "Jag försöker igen....Nej! jag kan inte! Jag kan inte komma in! En gång till... Nej, det går inte!" Slutligen hördes hans lyckliga vrål: "Hurra!" Leonov befann sig i kabinen, luckan slöts och luftslussen sprängdes bort före nedfärden som skulle ske på det sjuttonde varvet runt jorden. Men ett nytt problem dök upp: bromsraketerna tände inte på radiosignalen från markkontrollen. Besättningen fick göra ett artonde varv och Beljajev startade raketbromsningen manuellt efter nedräkning via radio från markkontrollen. Det extra varvet gjorde att Voskhod-2 kom långt vid sidan av det avsedda landningsområdet (jorden hade hunnit vrida sig ett stycke under de 90 minuter som extravarvet tagit). Farkosten landade i snöstorm uppe i Uralbergen. När spaningspatrullerna slutligen fann kosmonauterna hade de satt upp ett tält och värmde sig vid lägereld. Det var en härlig avslutning efter Voskhods-2:s spännande rymdfärd, eller hur?

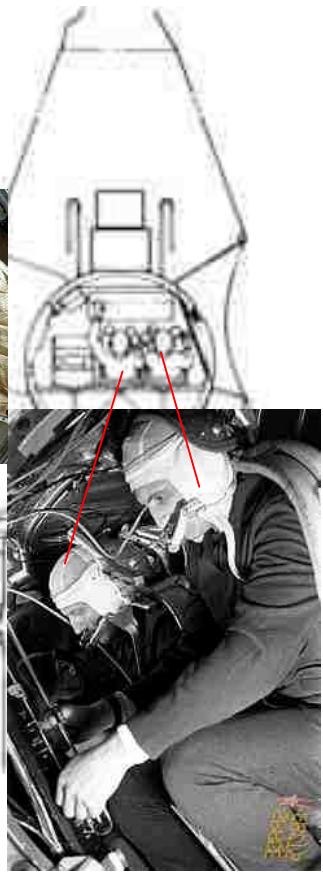
**Shonin, Georgi (1) Volynov, Boris (2), 1966-06-01
Voskhod-3, 1966 maj/juni**

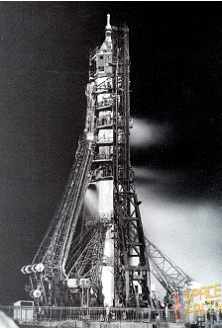
Voskhod-3

Voskhod-3 invändigt

Voskhod-3 på väg till uppskjutningsrampen.

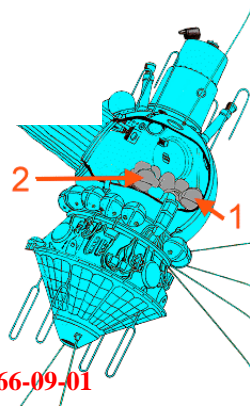

Besättningen under träning

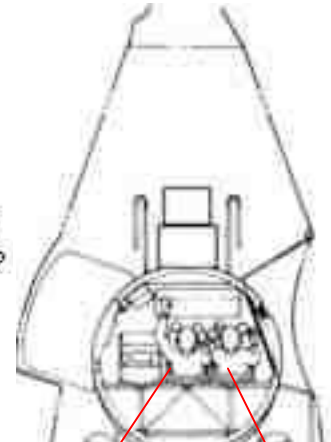
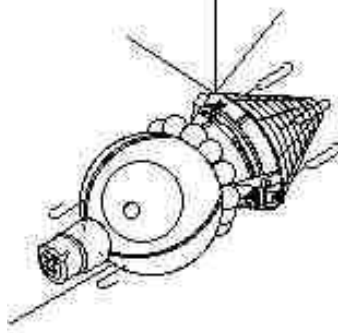
Voskhod-3 med kosmonauterna ombord skulle ha startat rymdfärden den första juni 1966. Färden planerades vara 18-dagar lång. Femton dagar före starten avbröts plötsligt Voskhod-3:s start och färden blev inställd. I uppdraget ingick bl. a. studier av gravitation, tyngdlöshet och militära uppdrag.

**Beregovoi, Georgi (1) Katys, Georgiy (2) 1966-09-01
Voskhod-4 1966-09-01**

Voskhod-4

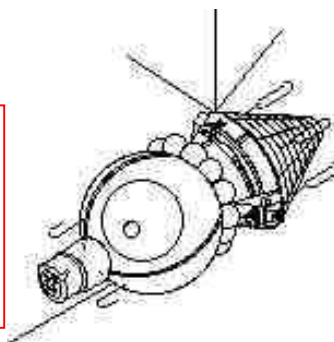

Katys och Beregovoj

Den första september 1966 skulle ha Voskhod-4 startat från Baikonur. Även denna färd blev inställd. Den skulle ha varit 20 dagar lång färd med ungefär samma uppdrag som Voskhod-3 hade. Besättningen var utsedd: Befälhavare var Bergovoj och piloten var Katys.

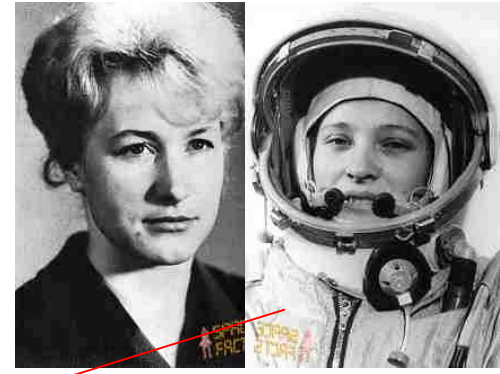
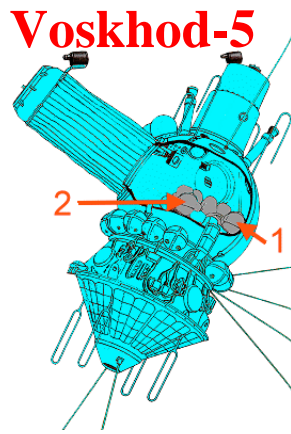
Voskhod-3

Voskhod-4

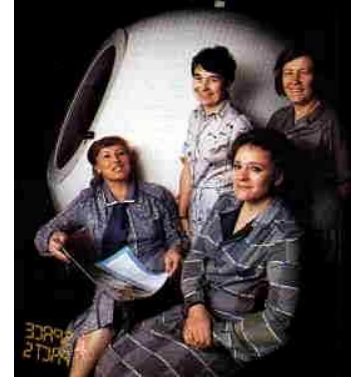
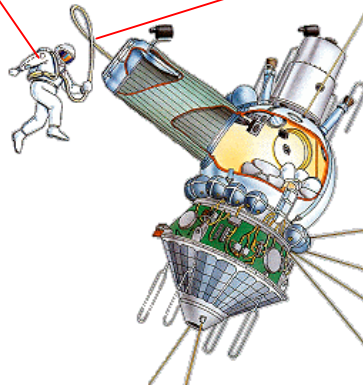
**Ponomaryova Valentina (1), Soloviyova Irina (2)
Voskhod-5, 1966-12-01**

**Kaznetsova Tatiyana (1), Yorkina Zhanna (2)
Reservbesättning**

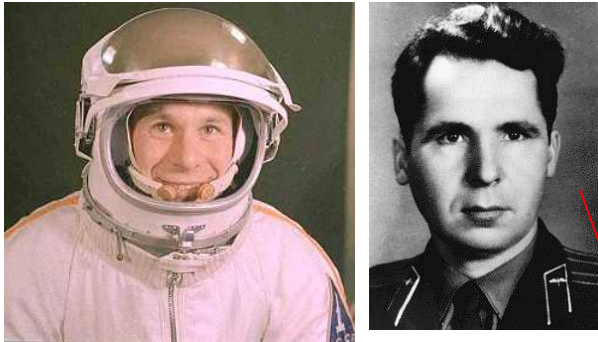
Besättningen på Voskhod-5

Hela besättningen på Voskhod-5

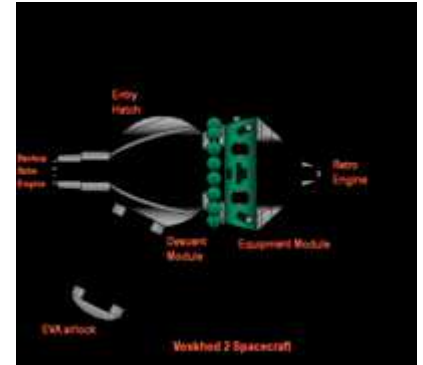
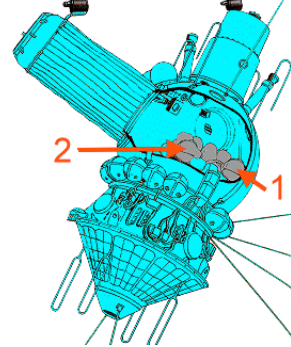
Den första kvinnliga besättningen skulle ha lyft från Baikonur den 1 december 1966 med Valentina Ponomaryova och Irina Soloviyova ombord på Voskhod-5. Färden skulle ha varat 10 dagar. Irina skulle ha gjort en lång rymdpromenad, mycket längre än Leonov gjort 1965. I uppdraget skulle ha ingått studier av bl. a. tyngdlöshet i rymden. Hela besättningen var i hård träning när beslutet kom att rymdfärden var inställd.

(Alla dessa fyra kvinnliga kosmonauter var redan uttagna till Vostokprogrammet 1962. Irina Soloviyova och Valentina Ponomaryova var reserver för Valentina Tereshkova, Vostok-6 (Vostok-20)).

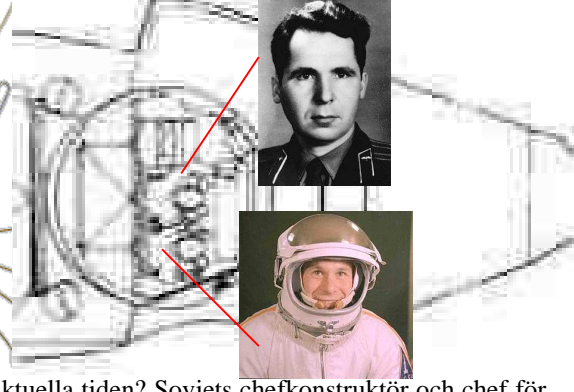
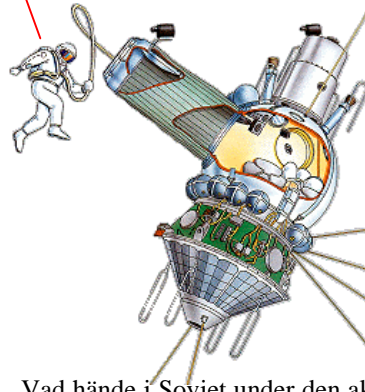

**Khrunov, Yevgeni (1) Voronov, Anatoli (2)
Voskhod-6, 1967-01-01**

Voskhod-6

Den sista rymdfärden i Voskhodprogrammet skulle ha skett med Voskhod-6 från Baikonur den första januari 1967. Kosmonauterna var Khrunov och Voronov. Rymdfärden planerades att vara 15 dagar lång, och under den tiden skulle Voronov ha utfört ett flertal längre rymdpromenader. Även militära uppdrag skulle ha ingått i programmet. Slutligen fick även denna besättning reda på att deras rymdresa med Voskhod-6 var inställd.

UJF och Voskhod. UJF-iakttagelser från Voskhod-1 har läckt ut. Det har påståtts efteråt att kosmonauterna sett en UJF som skrämde upp dem så att de inte vågade fortsätta rymdfärden. Det kan vara möjligt. Det var säkert varken första eller sista gången det hände.

Vad hände i Sovjet under den aktuella tiden? Sovjets chefkonstruktör och chef för hela rymdprogrammet **Korolev, Sergei** (1907-1966) dog plötsligt efter Voskhod-2:s rymdfärd. Efter hans död stoppades alla rymdfärder i samband med Voskhod-programmet. Voskhodprojektet var ett totalt misslyckande som kostade både tid och pengar för Sovjet. Sovjet hade börjat satsa på "Projekt Soyuz" i stället. Tillverkningen av det nya rymdskeppet var redan igång.

Geminiprojektet 1965-1966

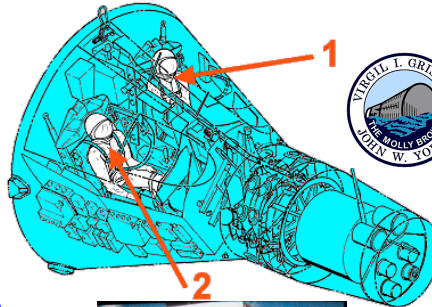
Projekt Gemini och UFO/UJF

Nästa amerikanska rymdprogram var Geminiprojektet som var ett steg närmare månen.

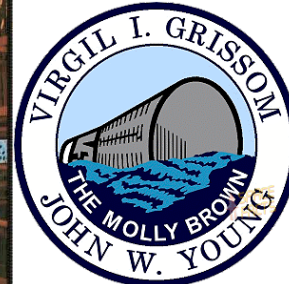

Young John (2), Grissom Virgil "Gus" (1)
Gemini-3, 1965-03-23

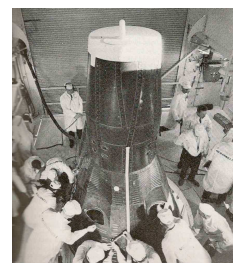
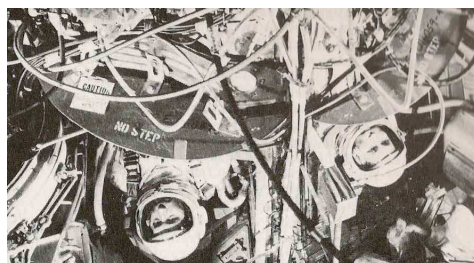
Gemini-3

Grissom Virgil "Gus" (1), Young John (2)
Gemini-3, 1965-03-23

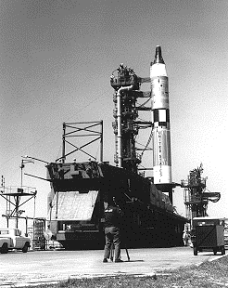
Besättningen på Gemini-3 på väg till uppskjutningsrampen i Kennedy Space Center

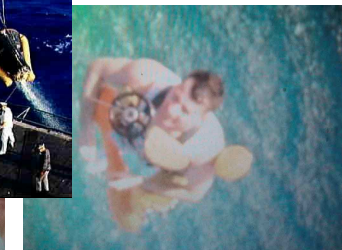
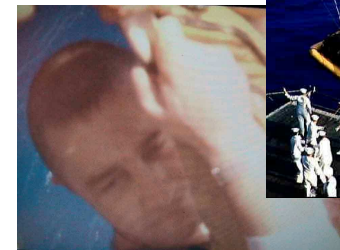
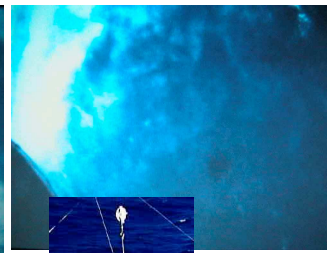
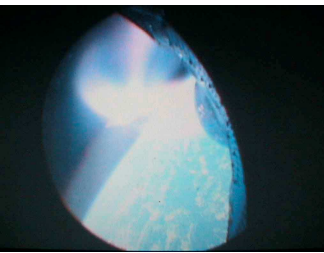
Grissom och Young tar sina platser i Gemini-kapseln, "Molly Brown".

Nedräkningen pågår på startplattan LC-19.

Gemini-3 lyfter från LC-19 den 23 mars 1965

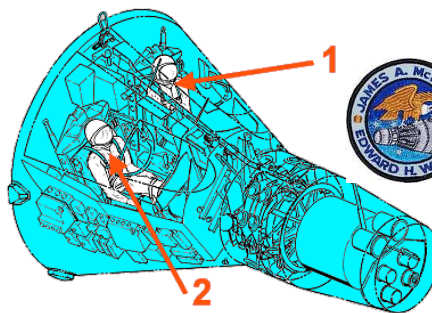
Gemini-3 Molly Brown, med Grissom och Young landar utan problem

Den 23 mars 1965 lyfte Gemini-3 från **Kennedy Space Center**, startplattan LC-19. Starten var perfekt och Molly Brown kom in i rätta läget runt jorden. Gemini-3 gjorde i stort sett bara en provtur på tre varv runt jorden, vilket räckte för att testa det nya rymdskeppets enastående manöverförmåga: "Det var som att ratta en sportvagn", sa Grissom på presskonferensen nästa dag. På frågan "Vad har ryssarna som inte amerikanerna har?" svarade han: "Större rymdskepp – men såvitt vi vet kan de inte styra dem. Bussar utan ratt..." Det uppstod vissa problem, landningen skedde manuellt och ganska långt bort ifrån den förutbestämda landningsplatsen i Atlanten.

Gemini-4

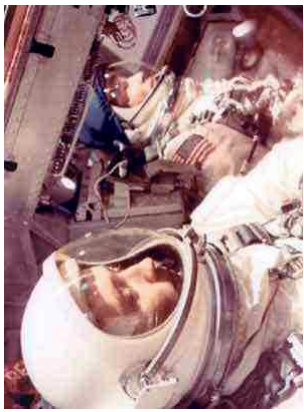
McDivitt James (1) White Edward (2)
Gemini-4, 1965-06-03

White Edward (2) McDivitt James (1)
Gemini-4, 1965-06-03

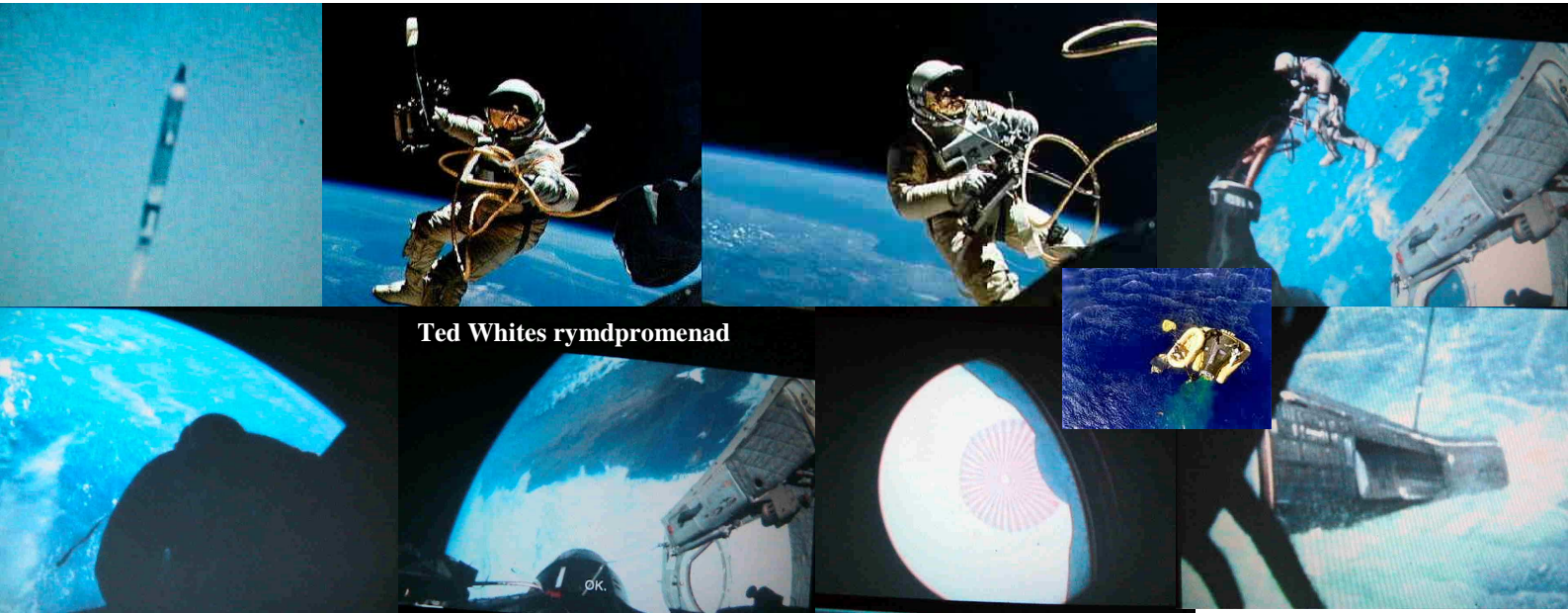
Besättningen på Gemini-4 är på väg till uppskjutningsrampen i Kennedy Space Center

Nedräkningen pågår, startplattan "LC-19".

Gemini-4 lyfter från LC-19 den 3 juni 1965

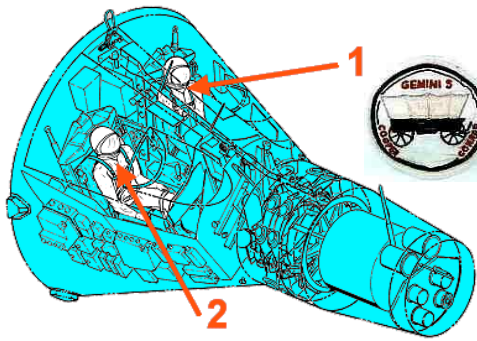
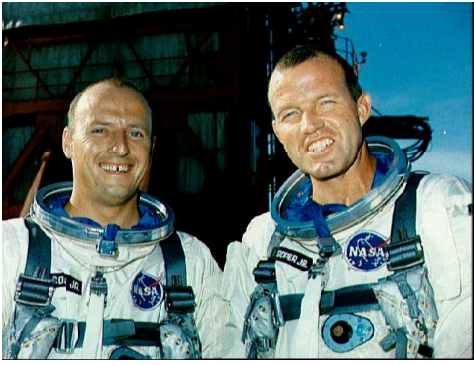
Ted Whites rymdpromenad

Gemini-4 landar enligt program

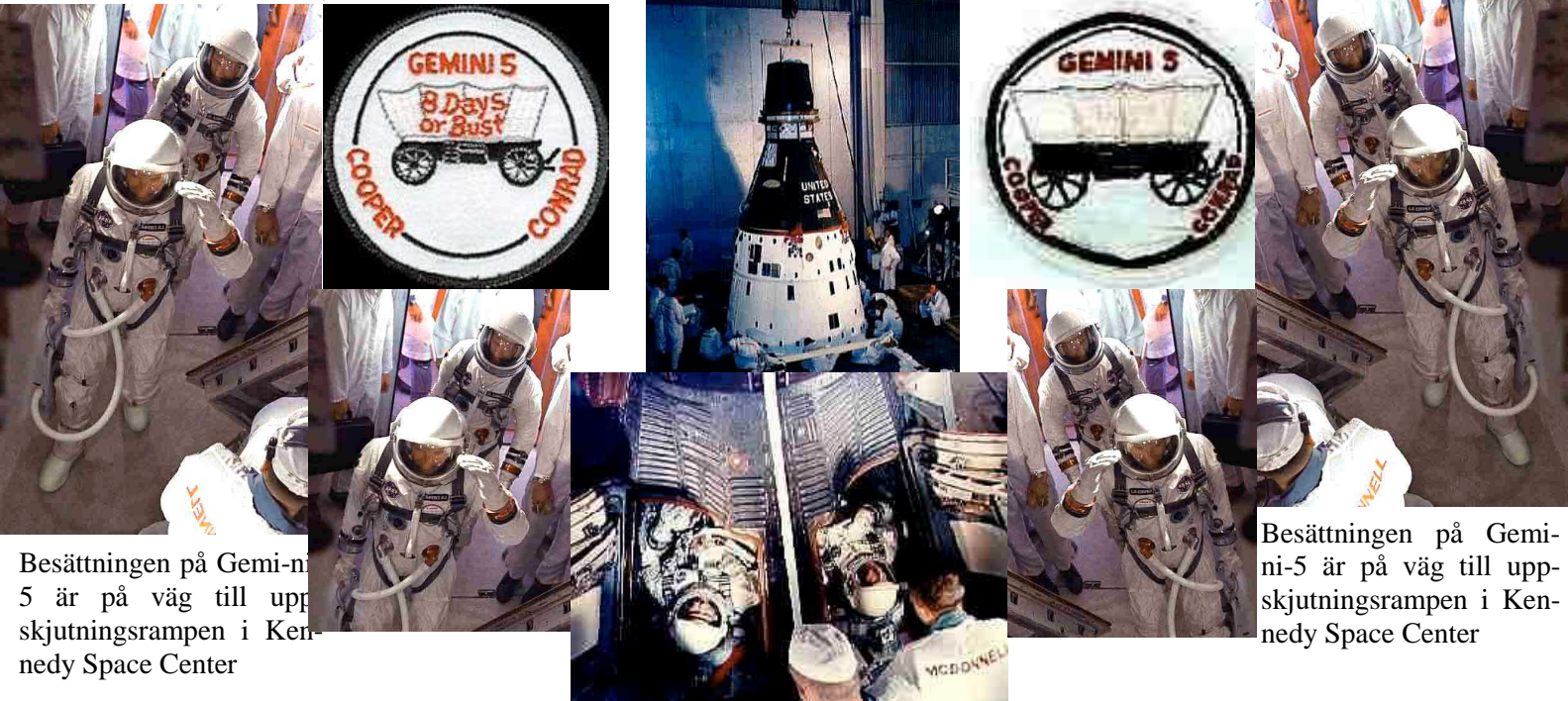
Den 3 juni 1965 startade Gemini-4 programenligt från **Kennedy Space Center**. Ombord på rymdkapseln befann sig McDivitt och White och de kom in i rätt bana runt jorden. Därefter steg astronauten Ted White ut ur kabinen på Gemini-4 och utförde 21minuters rymdpromenad, medan kollegan, James McDivitt filmade hans akrobatik i tyngdlösheten. Leonovs rymdtid var slagen, men han förblev ändå den förste. Besättningen utförde några experiment medan Gemini-4 varvade jorden 62 gånger. Efter fyra dagars rymdfärd landade besättningen i Atlanten.

Gemini-5

Conrad Charles (2), Cooper Leroy Gordon, Jr. (1)
Gemini-5, 1965-08-21

Cooper Leroy Gordon, Jr. (1) Conrad Charles (2),
Gemini-5 1965-08-21

Besättningen på Gemi-5 är på väg till uppskjutningsrampen i Kennedy Space Center

Besättningen på Gemi-5 är på väg till uppskjutningsrampen i Kennedy Space Center

Gemini-5 lyfter från LC-19 den 8 augusti 1965

Gemini-5 möter satelliten "Evaluation Pod"

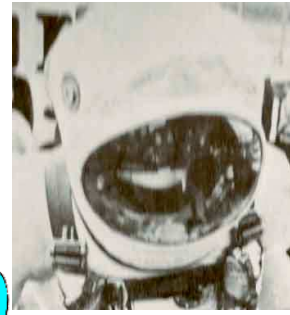
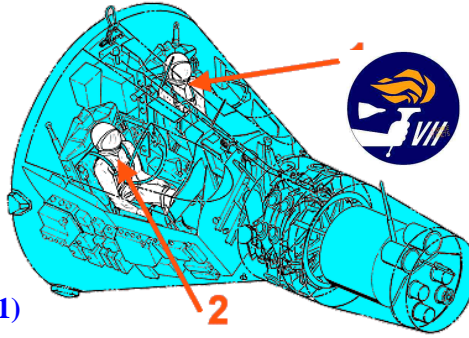
Gemini-5 landar i Atlanten enligt program

Kennedy Space Center: Den 8 augusti startade Gemini-5 sin åtta dagar långa rymdfärd från Florida. Besättningen ombord var Gordon Cooper och Charles Conrad. De utförde en perfekt rymdfärd med Gemini-5. Det ryska femdygnsrekordet var slaget! Besättningen utförde några experiment också. Rymdskeppet rundade jorden 120 gånger och landade därefter programenligt i Atlanten.

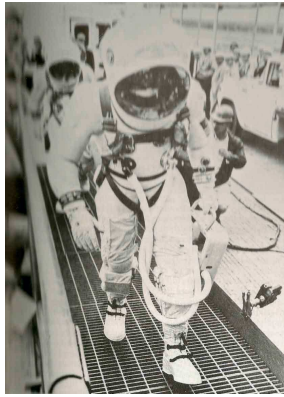

Lovell James (2) Borman Frank (1)
Gemini-7, 1965-12-04

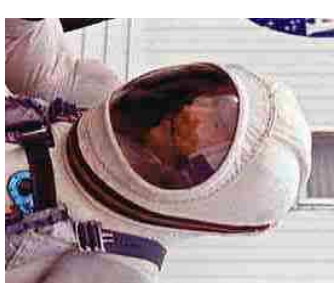
Gemini-7

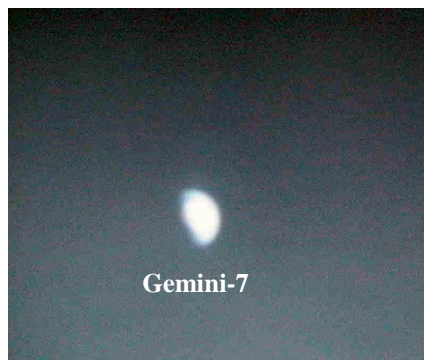
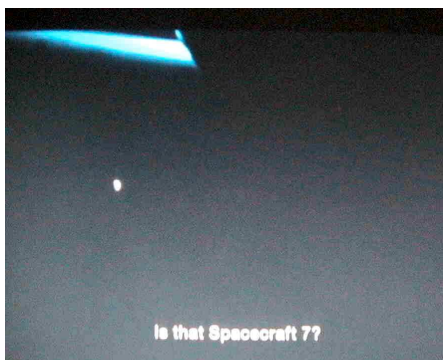
Borman Frank (1) Lovell James (2)
Gemini-7, 1965-12-04

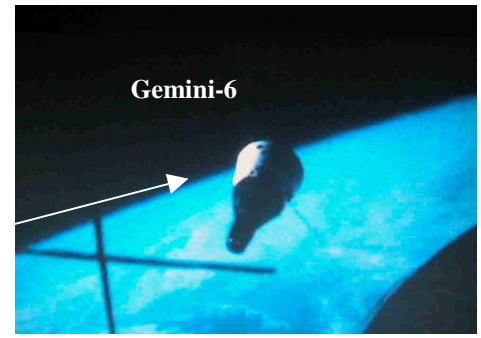
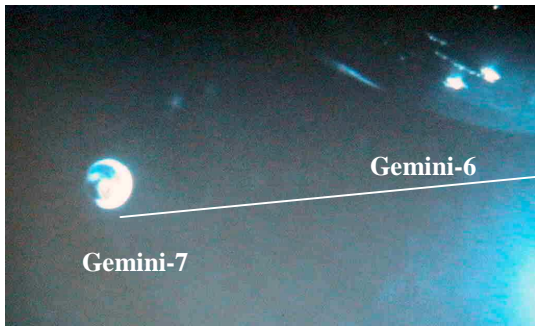
Besättningen på Gemini-7 på väg till uppskjutningsrampen i Kennedy Space Center

Gemini-7 lyfter från LC-19 den 4 december 1965

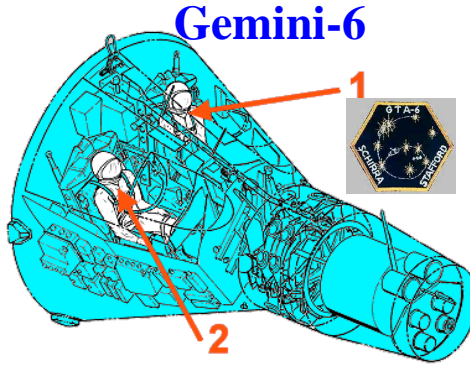
Gemini-7 kom in i rätt bana runt jorden och mötte Gemini-6 den 15 december 1965

Kennedy Space Center: Den 4 december 1965 lyfte Gemini-7 från startplattan LC-19 utan problem. Rymdskeppet kom in i rätt bana. Den 15 december fick besättningen ombord på Gemini-7, Frank Borman och James Lovell, möta Gemini-6.

Stafford Thomas (2) Schirra Walter (1)
Gemini-6, 1965-12-15

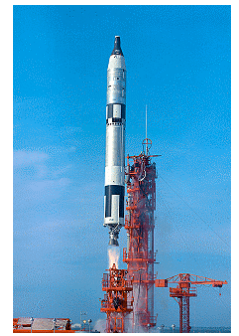
Schirra Walter (1) Stafford Thomas (2)
Gemini-6, 1965-12-15

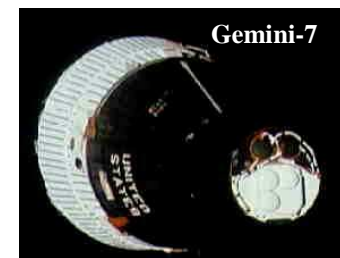
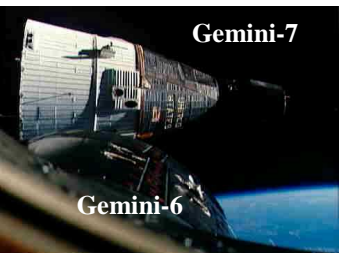
Besättningen på Gemini-6 på väg till uppskjutningsrampen i Kennedy Space Center

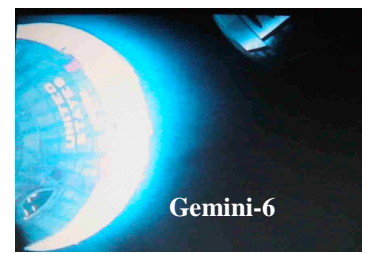
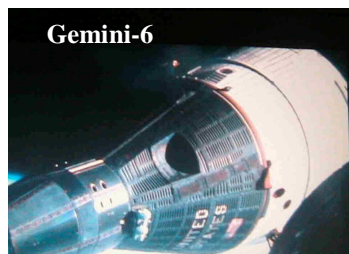
Nedräkningen pågår, startplattan LC-19.

Kennedy Space Center: Förseningen av uppskjutningen av Gemini-6 orsakades av en rad tekniska problem. Uppskjutningen skulle ha ägt rum före Gemini-7. Den 15 december lyfte äntligen Gemini-6 från startplattan LC-19, en perfekt start. Rymdfarkosten hamnade i rätt bana efter starten. Ombord på Gemini-6 fanns Walter Schirra och Tom Stafford. Ute i rymden mötte besättningen Gemini-7.

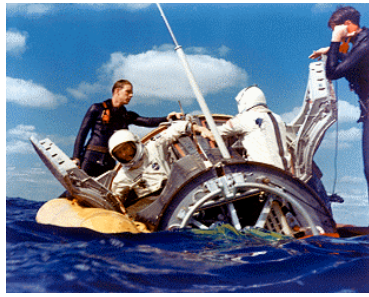
Mötet mellan Gemini-6 och Gemini-7 den 15 december 1965.

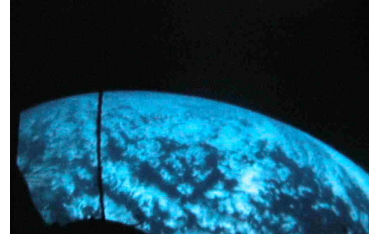
Gemini-6 avlägsnar sig från Gemini-7 och förbereder sig för landning

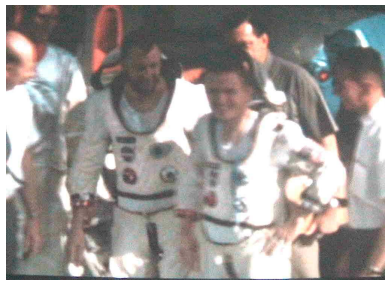
Det visade sig att de nya datorerna ombord möjliggjorde manövrer som var mycket mer exakta än man vågat hoppas. Vid ett tillfälle låg Gemini-skeppen nos mot nos på bara 3 decimeters avstånd. Astronauterna såg varandras ansikten i fönstergluggarna, de vinkade och spexade. Schirra sa per radio till Lovell (som varit i rymden elva dygn längre) att han borde raka sig. De var faktiskt så nära varandra att skäggstubben syntes.

Gemini-6 landade programenligt utan problem efter ett dygns färd den 16 december 1965. Rymdfarkosten varvade jorden 16 gånger. Gemini-7 var fortfarande kvar i sin bana.

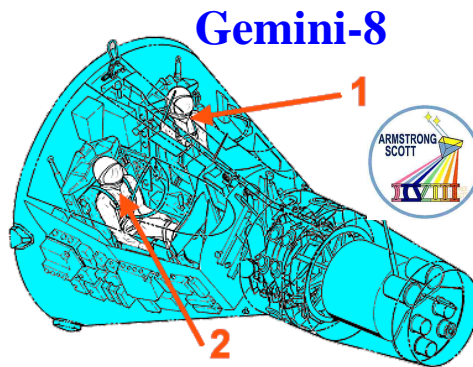
Gemini-7 fortsatte sin rymdfärd till den 18 december och utförde några experiment

Gemini-7 har landat. Efter 18 dygns lyckad rymdfärd landade programenligt Gemini-7 med astronauterna Borman och Lowell den 18 december 1965. Rymdfarkosten hade hunnit varva jorden 205 gånger och därmed hade NASA gjort sitt under år 1965 för att komma närmare månen.

Armstrong Neil (1) Scott David (2)
Gemini-8, 1966-03-16

Armstrong Neil (1) Scott David (2)
Gemini-8, 1966-03-16

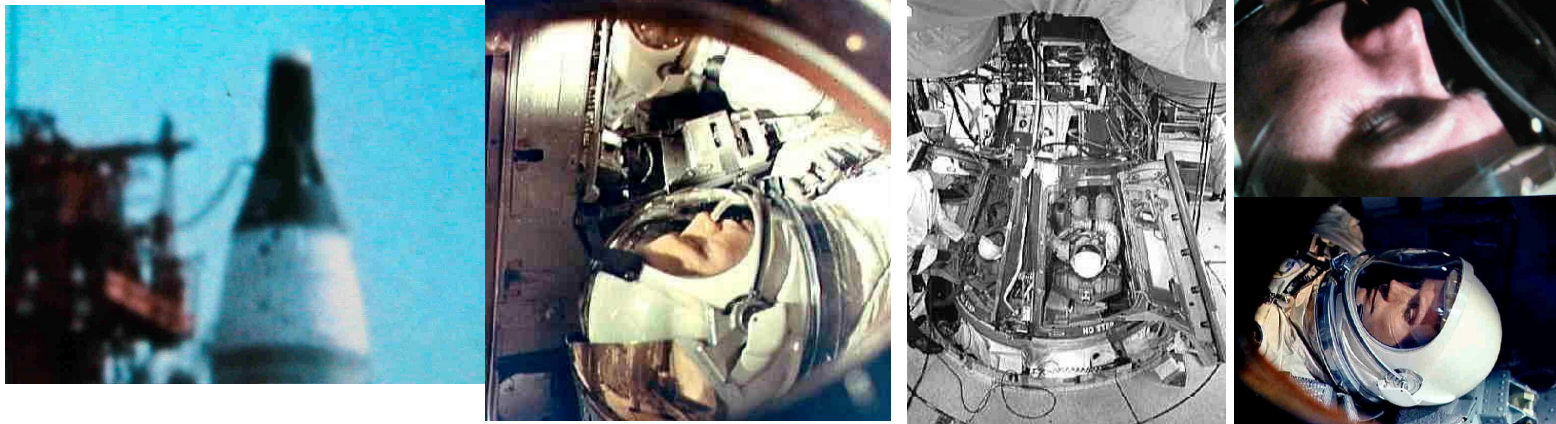

Besättningen på Gemini-8 på väg till uppskjutningsrampen i Kennedy Space Center, samtidigt sändes Agena-G8 upp

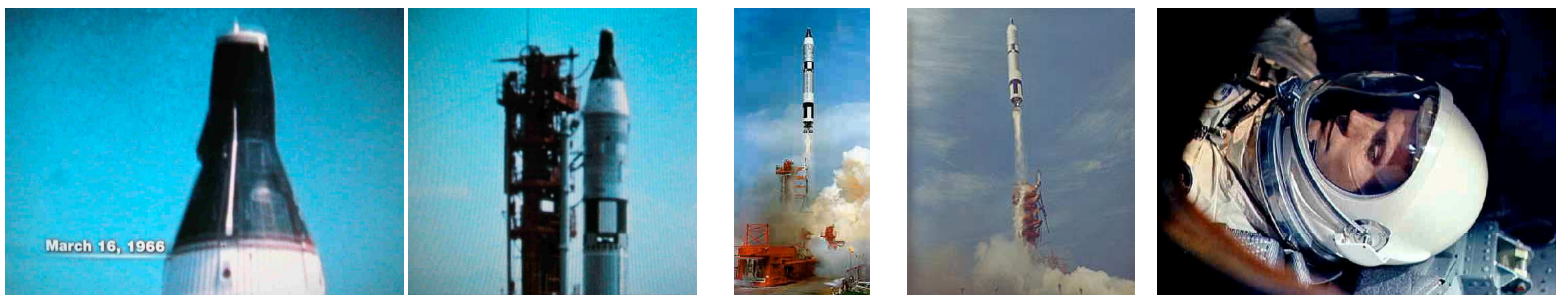

LC-14

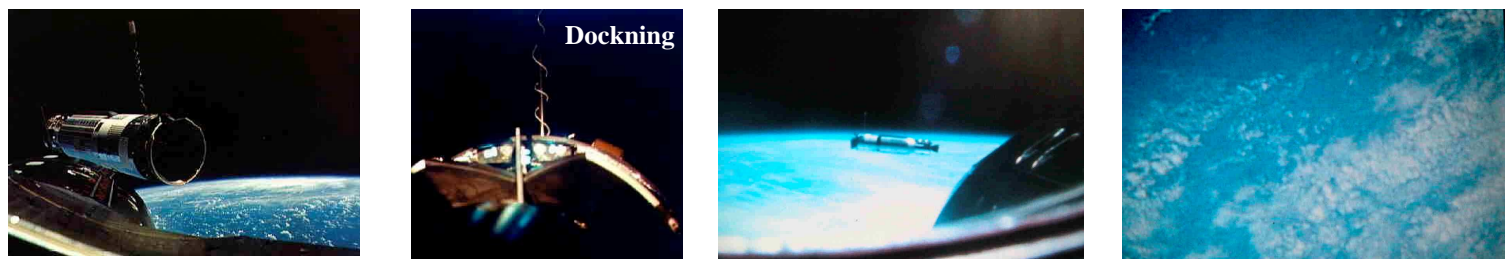
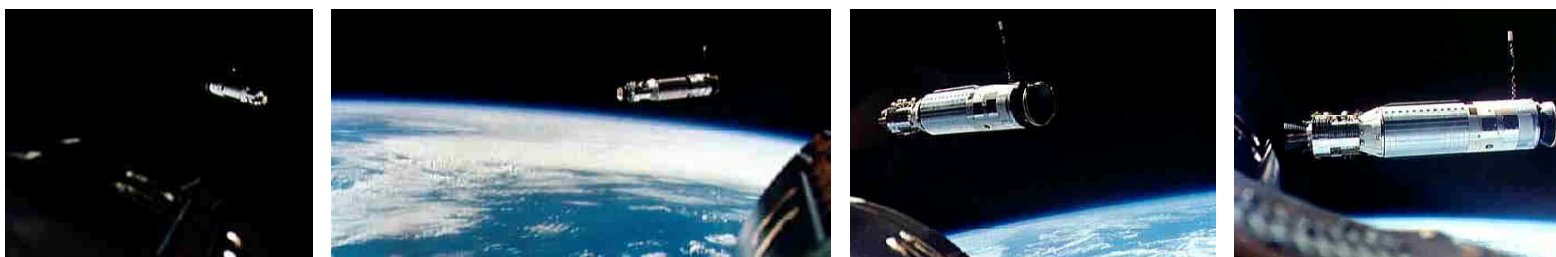
Den 16 mars 1966 startade Agena-G8 från startplattan LC-14 i Kennedy Space Center, Florida. Besättningen på Gemini-8 skulle genomföra den första dockningen med denna Agenafarkost ute i rymden.

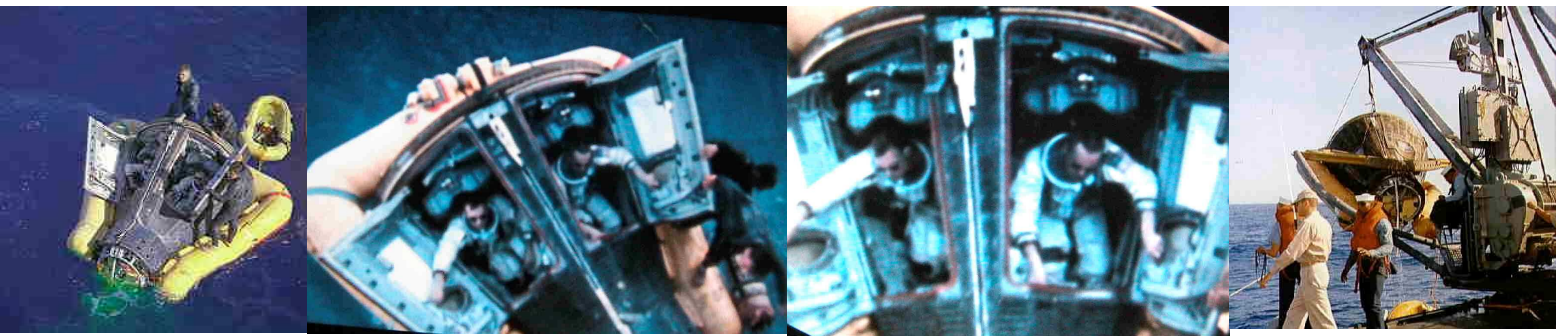
Nedräkningen pågår, startplattan LC-19.

Kennedy Space Center: Det var dags för rymdfarkosten Gemini-8 att lämna jorden och placera sig i rätt bana runt jorden där redan Agena-G8 väntade. Den 16 mars 1966 lyfte Gemini-8 från LC-19. Ombord fanns Neil Armstrong och David Scott. Samma dag skedde den första dockningen i rymden mellan Gemini-8 och Agenaraketen, farkosten som skjutits upp i förväg.

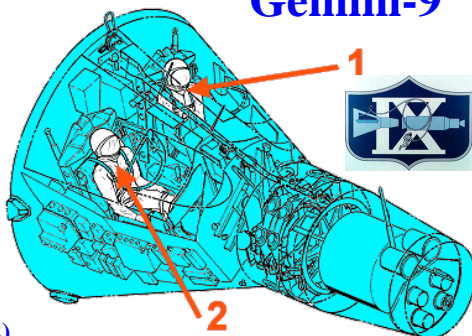
Gemini-8 och Agena möts. Besättningen på Gemini-8 får problem: medan farkosterna ligger hopkopplade startar plötsligt ett av Geminis jetaggregat för rollmanövrer och orsakar en rotation som blir allt snabbare. Påfrestningarna hotar att bryta av Geminis nosparti. Armstrong kopplar loss från Agena och lyckas till sist stoppa rotationen.

Astronauterna Armstrong och Scott landar efter knappt 11 timmars färd efter att de varvat jorden 6,5 gånger och hamnat i Stilla havet i stället för Atlanten. Men tillskyndande fartyg plockar upp dem, och allt är väl förutom programmet som Gemini-8 skulle ha genomfört. Med andra ord: Gemini-8:s program misslyckades.

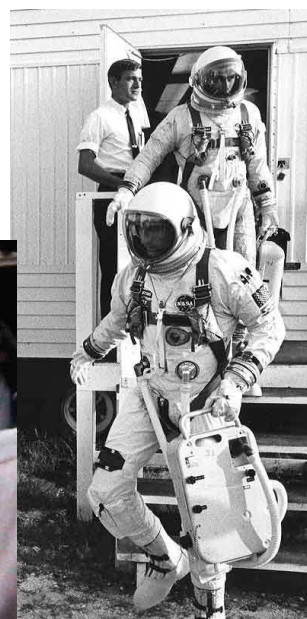
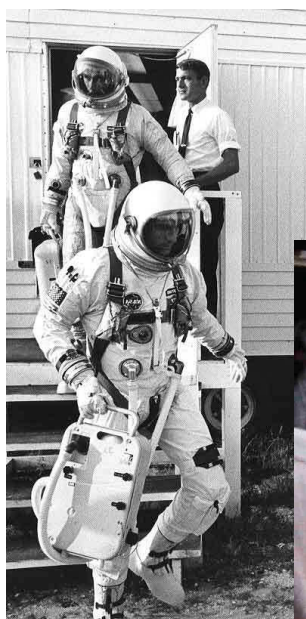

Gemini-9

Stafford Thomas (1) Cernan Eugene (2)
Gemini-9, 1966-06-03

Cernan Eugene (2) Stafford Thomas (1)
Gemini-9, 1966-06-03

Besättningen på Gemini-9 är på väg till uppskjutningsrampen i Kennedy Space Center, LC-19

Agna-G9
1966-05-17, LC-14

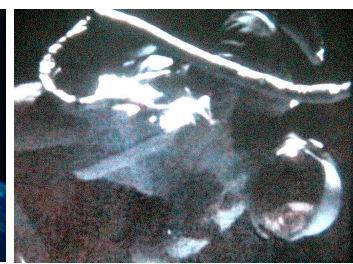
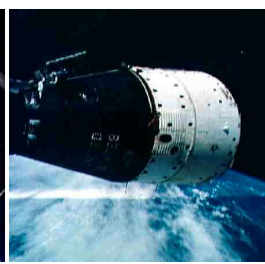
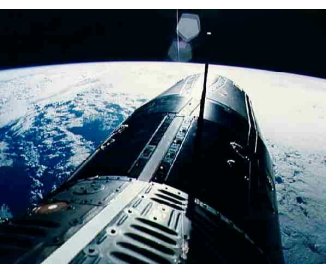
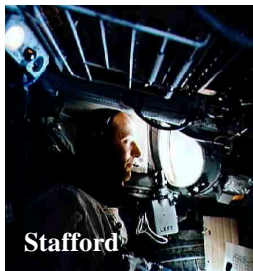
Gemini-9. Start den 3 juni 1966 från startplattan LC-19, Kennedy Space Center, Florida.

Kennedy Space Center: Rymdfarkosten Agna sändes upp den 17 maj 1966 för att genomföra en dockning med Gemini-9, som lyft från startplattan LC-19 med astronauterna Stafford och Cernan ombord. Så småningom hamnade rymdskeppet i rätt bana runt jorden för att möta Agna-G9.

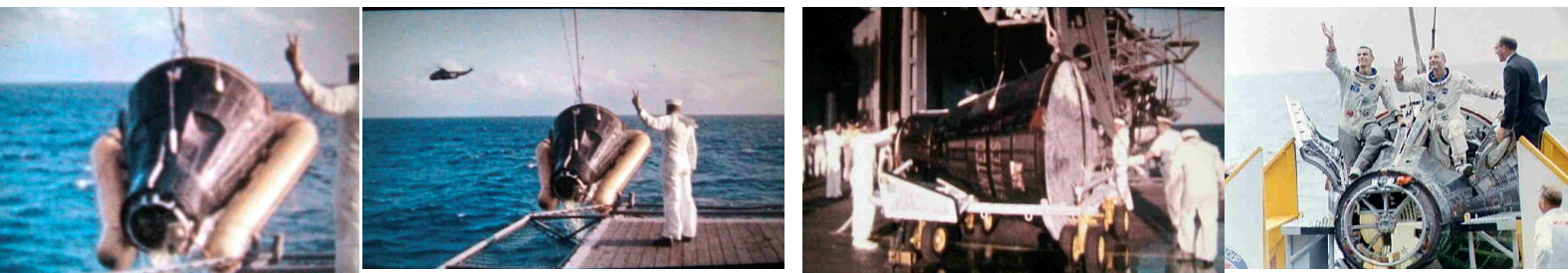

Gemini-9 möter Agna-Alligator. Tydligt syns att Agenas nos sitter kvar varför en dockning inte är möjlig. En hungrig alligator som möter besättningen och därmed blir världsberömd. Gemini-9:s program misslyckas delvis.

Cernan utför en rymdpromenad som varar i mer än 2 timmar – han är den förste som svävar i rymdräkt jorden runt och en bra bit till. Han har vissa arbetsuppgifter under rymdpromenaden och de fysiska ansträngningarna blir större än väntat. Cernans andning blir kraftig och imma lägger sig på insidan av hjälmens glasvisir. Det är med viss svårighet han slutligen letar sig tillbaka till kabinluckan. Gemini-9:s program lyckas delvis.

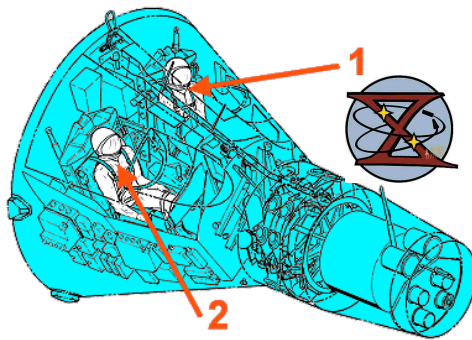

Gemini-9 landade i Atlanten efter 3 dagars rymdfärd. Rymdfarkosten rundade jorden 45 gånger. Programmet lyckades delvis, men alligatorn i rymden kommer besättningen aldrig att glömma.

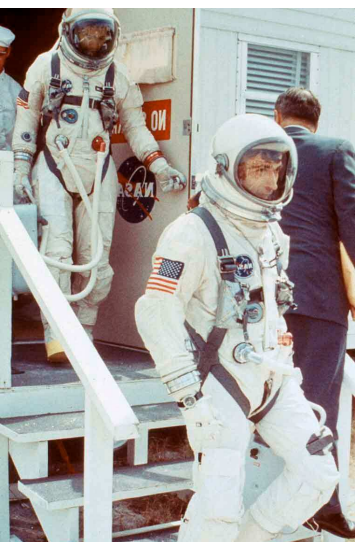

Collins Michael (2) Young John (1)
Gemini-10, 1966-07-18

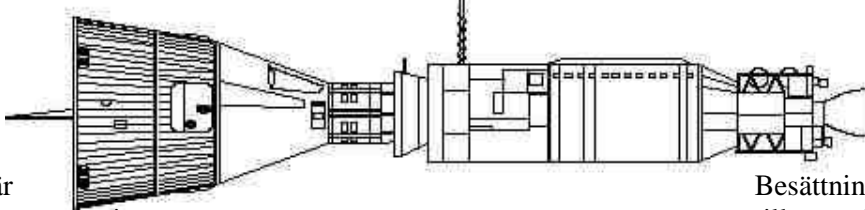
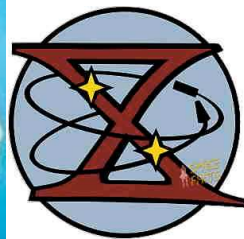
Gemini-10

Young John (1) Collins Michael (2)
Gemini-10, 1966-07-18

Young John (1) Collins Michael (2)
Gemini-10, 1966-07-18

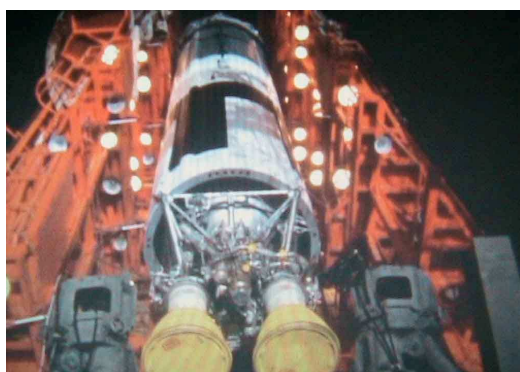

Besättningen på Gemini-10 är på väg till uppskjutningsrampen i Kennedy Space Center, LC-19

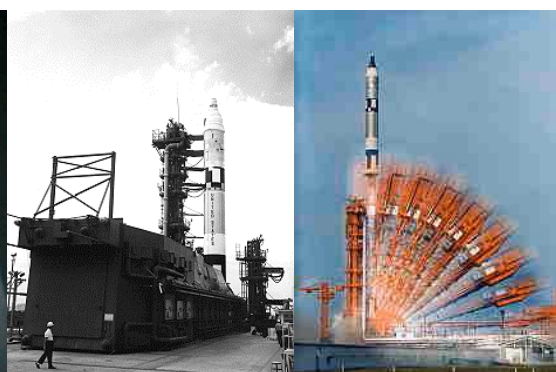
Besättningen på Gemini-10 är på väg till uppskjutningsrampen i Kennedy Space Center, LC-19

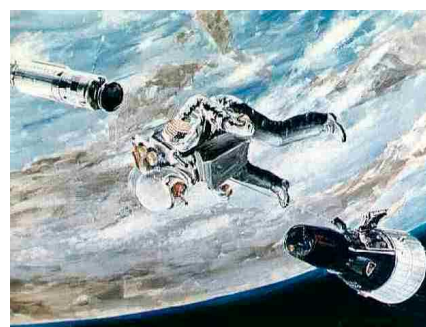
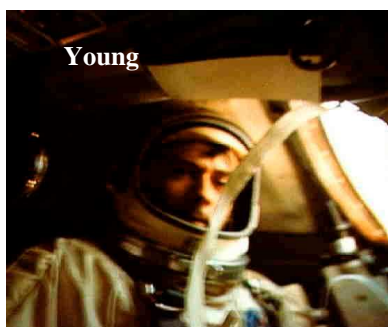
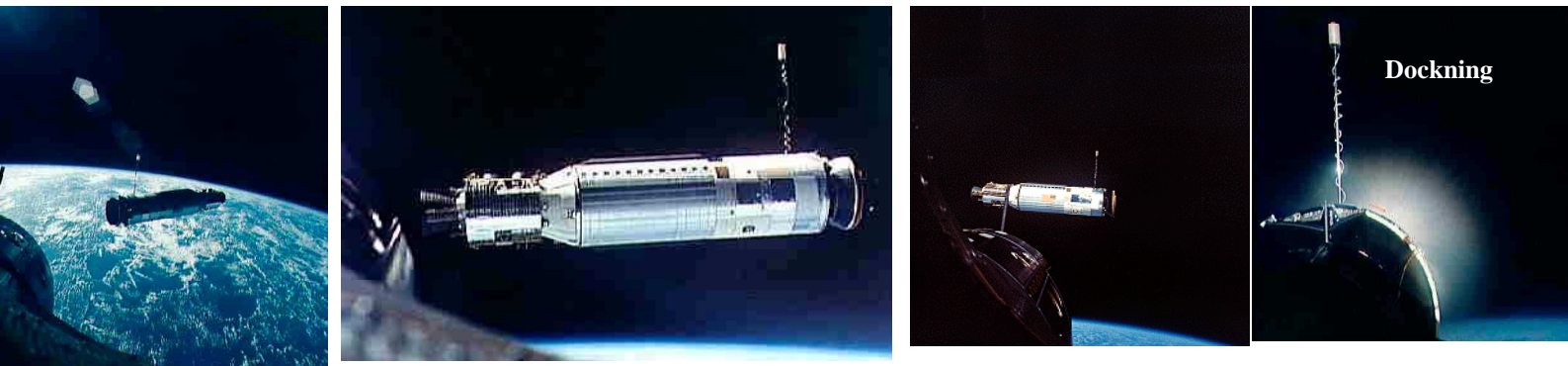

Agena-G10, LC-14
1966-07-18
Agena lyfter från LC-14
före Gemini-10:s start.

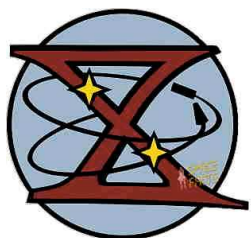

Kennedy Space Center, Florida. Den 18 juli 1966 lyfte Gemini-10 med astronauterna Young och Collins ombord från startplattan LC-19. Starten gick perfekt och kapseln hamnade i rätt bana runt jorden, där Agena-G10 väntade på besättningen för en dockning mellan de två rymdfarkosterna.

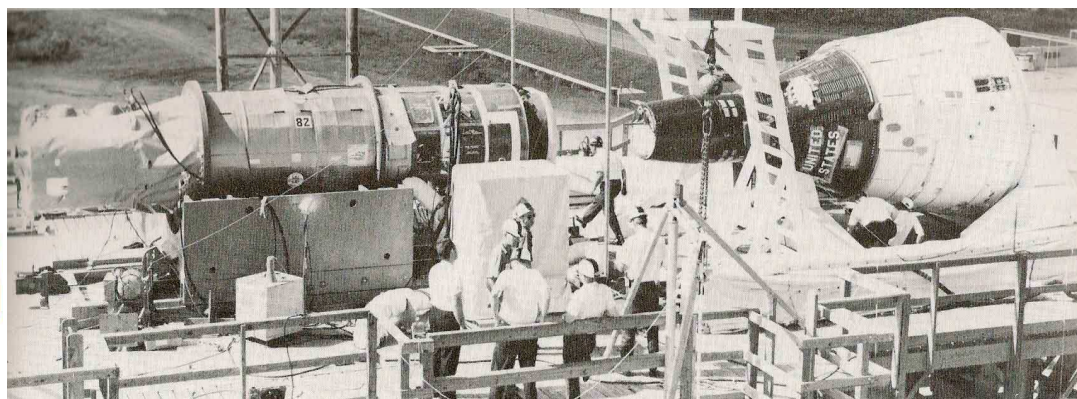

Gemini-10 och Agena-G10, nära varandra. Det är inget problem för NASA att få dem att hitta varandra i rymden. Besättningen dockar med Agena-G10 och prövar för första gången avancerade manövrer med två sammankopplade farkoster. Även de elektriska systemen är hopkopplade – astronauterna ändrar bana genom att starta Agenas raketmotor. Collins gör två rymdpromenader. Bland annat tar han sig över till Agena och hämtar en meteoritdetektor. Det är första klivet till en annan rymdfarkost.

Efter tio dagars rymdfärd och efter att Gemini-10 rundat jorden 43 gånger har landningen skett i Atlanten utan problem. Gemini-10 genomförde en perfekt rymdfärd enligt sitt program.

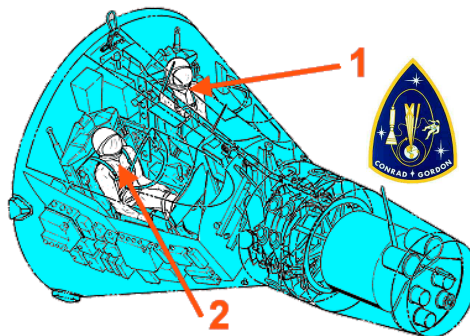

Förberedelse för Gemini-11

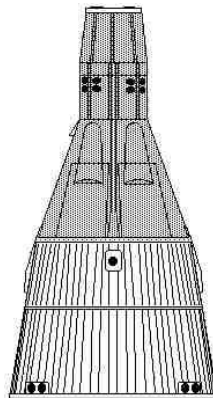
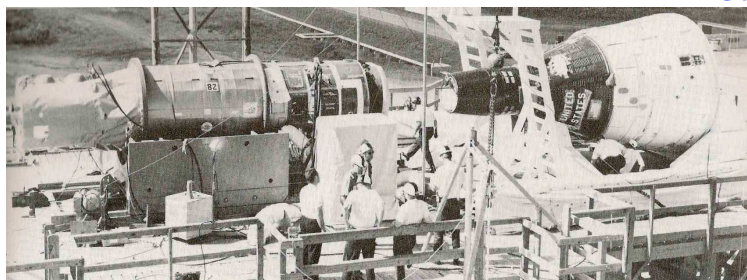

Gordon Richard (2) Conrad Charles, (1)
Gemini-11, 1966-09-12

Gemini-11

Gordon Richard (2) Conrad Charles, (1)
Gemini-11, 1966-09-12

Besättningen på Gemini-11 är på väg till uppskjutningsrampen i Kennedy Space Center, LC-19

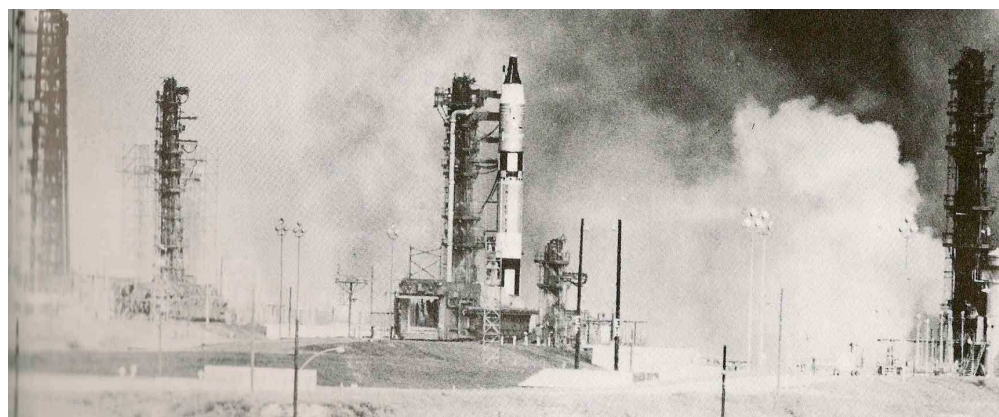
Agna-G11 lyfter från LC-14
1966-09-12

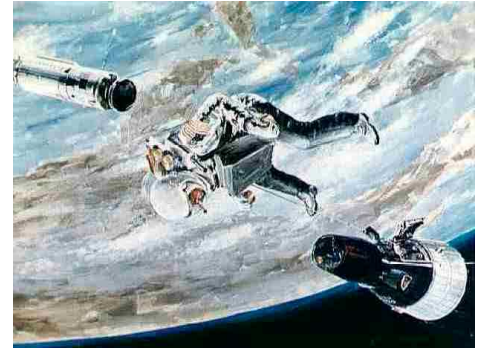
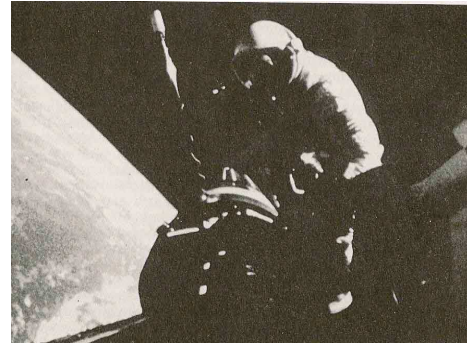
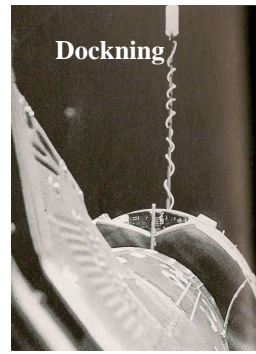
Uppskjutningsrampen LC-19

Kennedy Space Center, Florida

Gemini-11 lyfter från LC-19 den 12 september 1966 och går direkt in i rätt bana runt jorden. Ombord på Gemini-11 är Conrad och Gordon. Där uppe väntar Agna-G11 på Gemini-11.

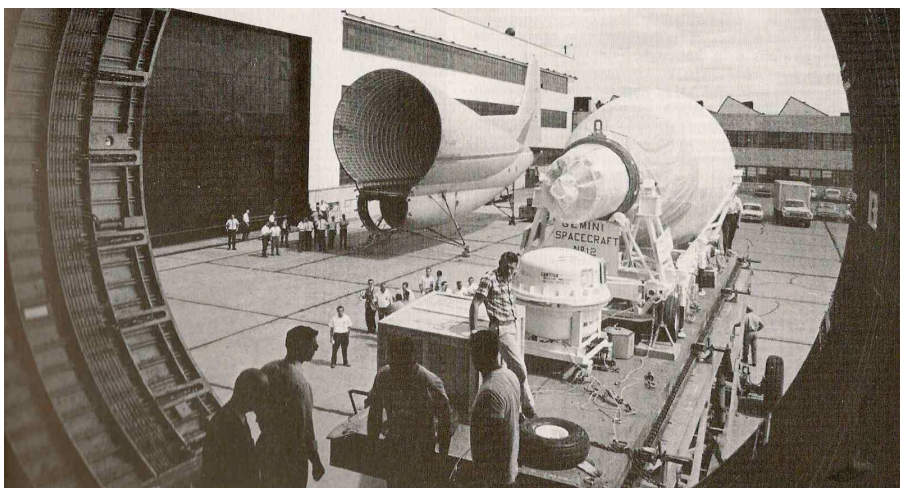
Uppskjutningsrampen LC-19

Conrad och Gordon har till uppgift att finslipa dockningsförfarandet – de kopplar ihop och ifrån fem gånger med målfarkosten Agena. Sedan startar de Agena och låter den driva deras farkost i en elliptisk bana upp till 360 kilometers höjd - nära fem gånger högre än någon människa tidigare har varit. Besättningen använder även Agenas raketkraft för att komma ned i den ursprungliga banan igen. Gordon gör två rymdpromenader. Under den första hakar han fast en lång lina mellan de båda fränkopplade farkosterna. Försöket går ut på att låta Gemini och Agena kretsa kring en gemensam tyngdpunkt, ett sätt att skapa konstgjord tyngdkraft vid framtida långfärder. Kylsystemet i Gordons rymddräkt krånglar och han badar i svett när han återvänder till kabinen.

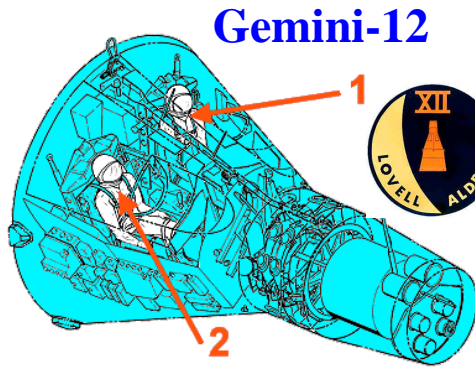
Efter tre dagars rymdfärd landade Gemini-11 i Atlanten enligt planerna. Programmet genomfördes perfekt och NASA planerar den sista Geminirymdfärden, med Gemini-12.

Förberedelse för Gemini-12

Aldrin Edwin (2) Lovell James (1)
Gemini-12, 1966-11-11

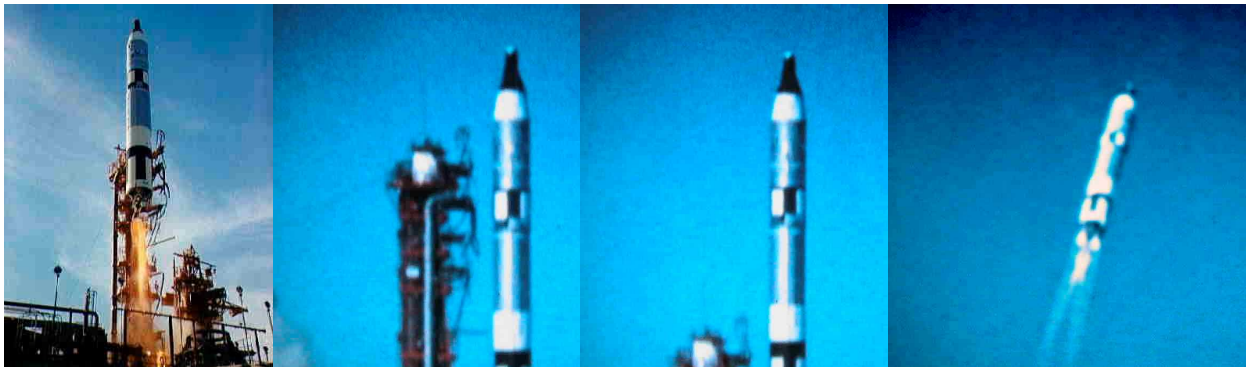
Lovell James (1) Aldrin Edwin (2)
Gemini-12, 1966-11-11

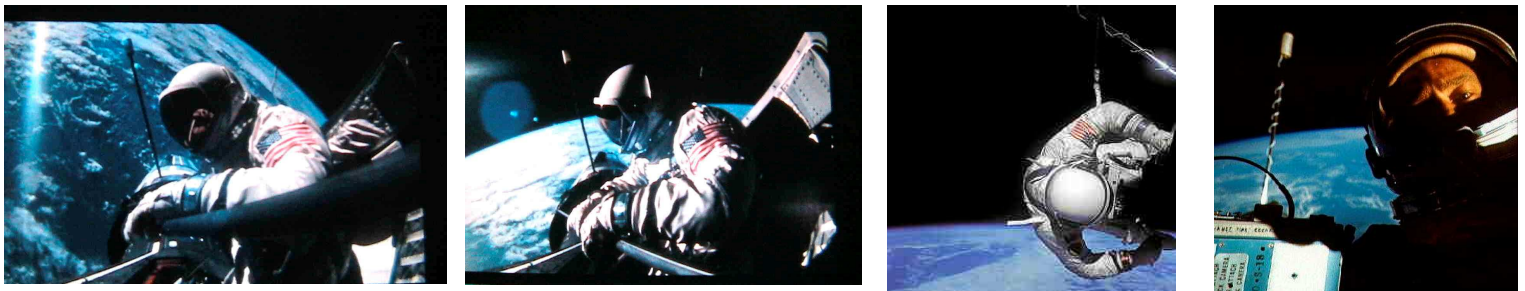
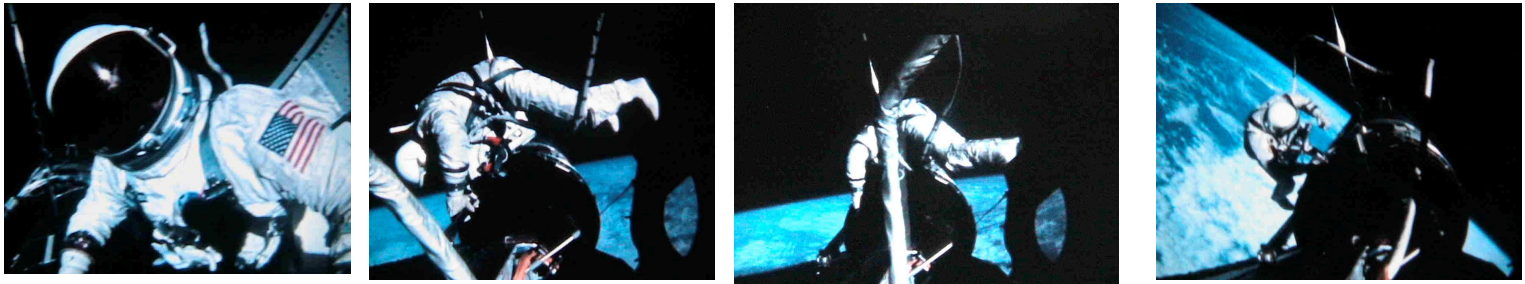
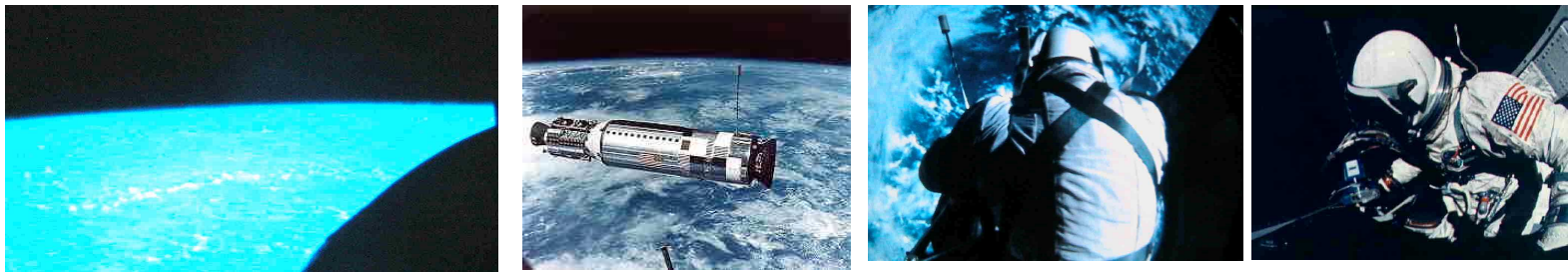
Besättningen på Gemini-12 är på väg till uppskjutningsrampen i Kennedy Space Center, LC-19

Agna-G12 lyfter från
LC-14 1966-11-11

Kennedy Space Center: Gemini-12 lyfter från LC-19 den 11 november 1966 och går direkt in i rätt bana runt jorden. Ombord på Gemini-12 finns Lovell och Aldrin. Där ute väntar Agna-G12 på Gemini-12. Den här är den sista Geministarten.

Besättningen på Gemini-12 gör upprepande dockningar med ännu en Agena - en teknik som blir direkt avgörande för de planerade månfärderna. Aldrin sätter nytt rekord i rymdpromenad med 2 timmar och 9 minuter.

När Gemini-12 faller ned i Atlanten efter fyra dygns rymdfärd och efter att ha varvat jorden 59 gånger är en betydelsefull epok avslutad: man vet hur både människor och farkoster fungerar i rymden - man har lärt sig att leva i en annorlunda miljö, utanför jordens naturlagar.

Under hela det tjugo månader långa Geminiprogrammet – då tio rymdskepp och tjugo astronauter virvlade runt jordklotet - startade inte en enda bemannad farkost från Sovjet. Man anade att ryssarna knappast låg på latsidan, att nya omfattande projekt måste vara på gång i öst.

Omkomna astronauter i samband med Geminiprojektet

Freeman Theodore

1930-1964

See Elliot och Bassett Charles

Originalbesättning på Gemini-9

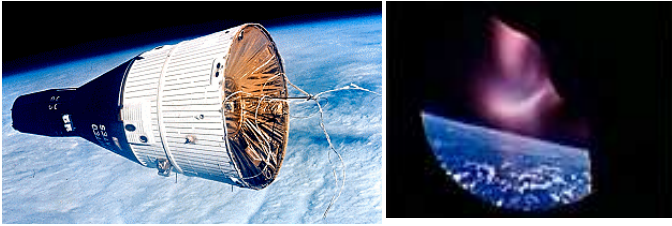

Vid ett flyghaveri (T-38 jetplan) omkom 1966 båda två astronauterna. De ingick i Geminigruppen sedan 1963 och blev uttagna till Gemini-9.

Freeman ingick i Gemini-gruppen 1963. Omkom under en träning 1964 (T-38 jet). Ej uttagen till någon rymdfärd.

UFO/UJF och Geminiprojektet 1965-1966

UFO= oidentifierade flygande föremål; UJF= Utomjordisk farkost

Gemini-1, april 1964, Obemannad

Under Geminifarkostens första varv runt jorden observerade markkontrollen två objekt/UFO, ett under och ett ovanför Gemini-1. Under nästkommande varv försvann båda objekten.

Var det två UFO eller två UJF, utomjordiska farkoster?

Gemini-4, McDivitt och White
1965-06-04

I juni 1965 passerade astronauterna Ed White och James McDivitt över Hawaii i Gemini-4 när de såg ett konstigt cylindriskt objekt. Objektet hade långa armar som stack ut. McDivitt filmade objektet, men filmen har aldrig kommit till allmänhetens kännedom. En bild ur filmen blev frisläppt av misstag, ovan. McDivitt filmade ytterligare ett UFO eller en UFJ som liknade ett flygande tefat.

Gemini-5, Conrad och Cooper
1965-08-21

Under Gemini-5 färden fotograferade astronauten Conrad detta UFO. Objektet ser ganska egendomligt ut, åtminstone på bilden.

Besättningen fotograferade UFO/UJF över "Area 51", men filmen och bilderna framtogs besättningen efter landningen.

Gemini-7, Lovell och Borman
1965-12-04

I december 1965 såg också Gemini-astronauterna James Lovell och Frank Borman ett UFO under andra varvet runt jorden i Gemini 7. Borman rapporterade att han såg ett oidentifierat rymdskepp "Bogey" en bit från deras kapsel. Markkontrollen vid Cape Kennedy talade om för honom att vad han såg var deras egen hjälpraket. Borman verifierade att han kunde se raketerna, men han kunde även se något helt annat: flera UFO eller UJF, så kallade Bogeyns, den amerikanska flygartermen för en främmande luftfarkost.

**Gemini-9 (Stafford, Cernan)
1966-06-03**

Det har rapporterats att besättningen på Gemini-9 såg ett flertal UFO/UJF från sin rymdfarkost under sin rymdfärd den 3 juni 1966.

**Collins Michael Young John
Gemini-10, 1966-07-19**

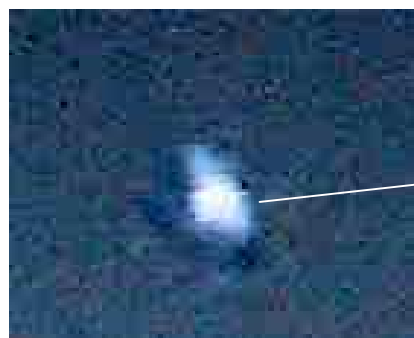
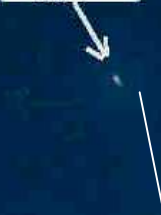
Besättningen på Gemini-10 har rapporterat att de såg fem UFO eller UJF flyga i samma bana runt jorden under sin rymdfärd den 19 juli 1966.

**FIGURE 3A Gemini 11 Photo 2
NASA S55-54660 (cropped)**

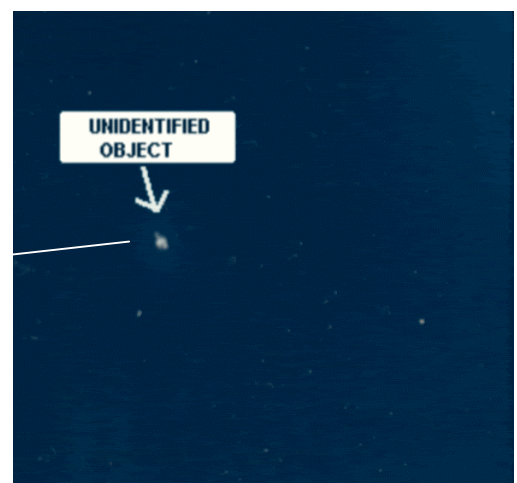
**Gemini-11 Richard Gordon, Charles Conrad
1966-09-12**

UNIDENTIFIED OBJECT

**FIGURE 3B GEMINI 11
NASA S66-54661 (CROPPED)**

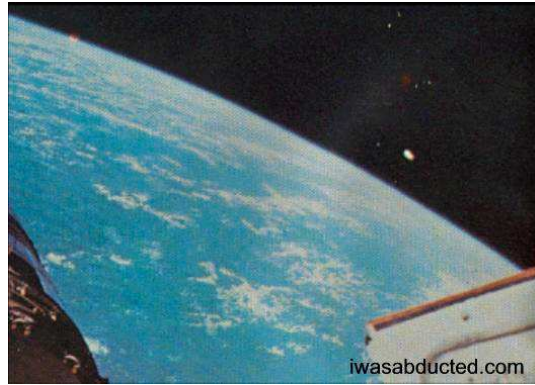
UNIDENTIFIED OBJECT

Besättningen på Gemini-11 tog dessa kort på UFO den 12 september 1966.

Gemini-12, Edwin Aldrin, James Lovell
1966-11-12

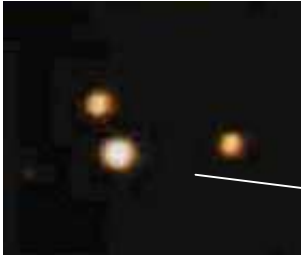

iwasabducted.com

iwasabducted.com

Gemini-12 på sin rymdresa den 12 november 1966. Dessa kort togs från fönstret av Gemini-12. (NASA Photo #S66-62871)
(NASA Gemini XII UFO - 12 november 1966)

Ytterligare UFO/UJF-bilder från Gemini-12

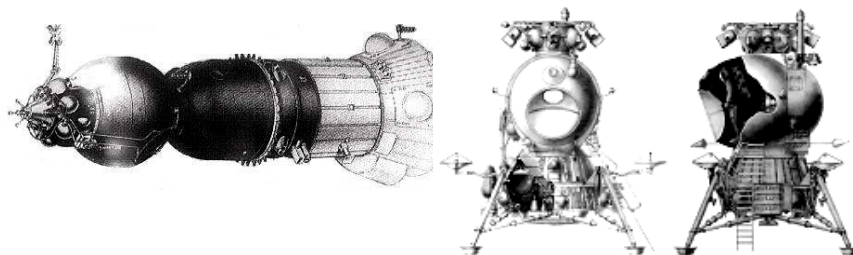
Man kan sammanfatta och konstatera att UFO eller UJF har följt och bevakat hela Geminiprogrammet, från Gemini-1 till Gemini-12, dvs från dess början och till dess slut. Geminiastronauterna dokumenterade UFO och UJF så gott de kunde.

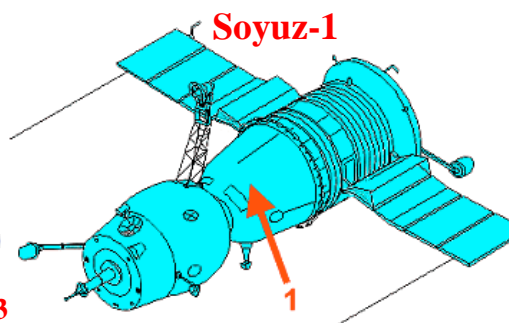
1967 Soyuzprogrammet 1981

(Månprogram)

(I början motsvarade Sojuzprogrammet det amerikanska Apolloprogrammet.)

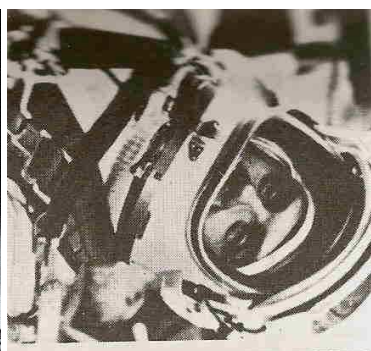
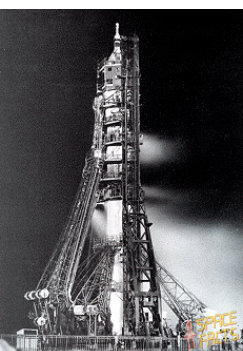
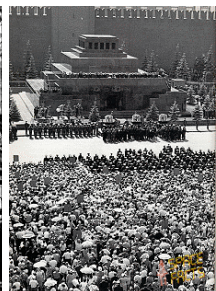
Komarov Vladimir, Soyuz-1, 1967-04-23

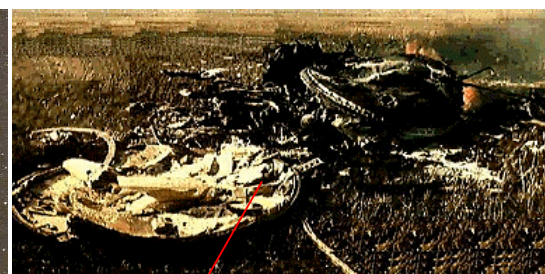
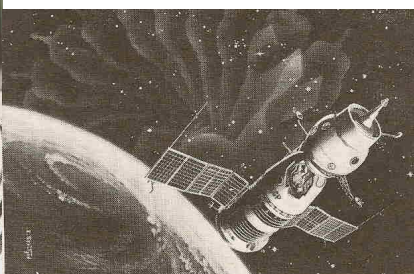
Soyuz-1

Gagarin och Komarov, Komarovs begravning

Start från Baikonur

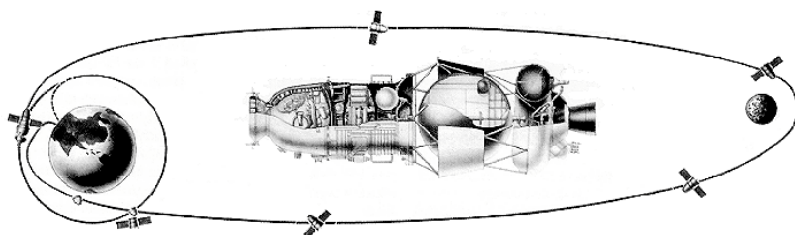

Sojuz-1 råkade i tumling och slutet blev en katastrof

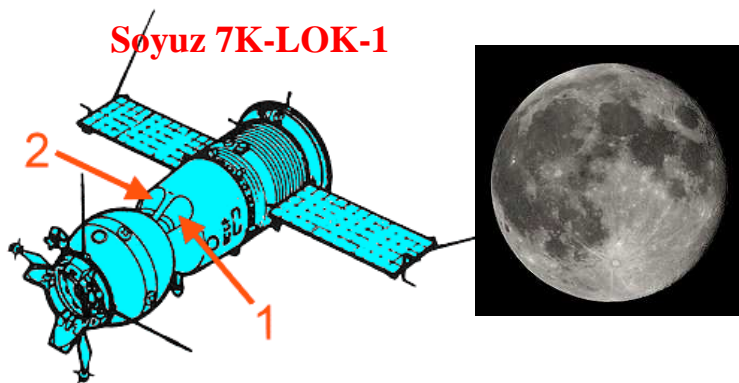
Den 27 april 1967 startade Sojuz-1 (Union-1), från Baikonur, ett helt nytt sovjetiskt rymdskepp med Vladimir Komarov, befälhavaren från Voskhod-1, som ende kosmonaut ombord. Rymdfärden varade i tjugofyra timmar och slutade med Komarovs död. Komarov måste ha vetat ända från början att hans chanser att överleva var minimala, ända sedan det sista raketsteget slungat upp honom i banan runt jorden på 180 kilometers höjd och skyddskonon kring farkosten sprängts bort. Då började Sojuz-1 att tumla – virvla kring sin tyngdpunkt, som ett föremål utan kontroll gör i tyngdlöshet. Kosmonauten försökte stabilisera rymdskeppet, men det lydde inte styraketerna. Tumlandet blev bara värre, det var som en skenande karusell som inte gick att hejda. I fem timmar hörde amerikanska radiooperatörer på en avlyssningsstation i Turkiet hur rymdtekniker i den ryska markkontrollen prövade alla tänkbara sätt att hejda Sojuz vilda tumlande. Teknikerna gav också Komarov än det ena, än det andra rådet att få farkosten under kontroll. ”Jag gör det ju... Jag gör det!” skrek kosmonauten tillbaka. ”Men det fungerar inte...” Och gång på gång frågade han: ”Hur lång tid är det kvar till återinträdet?” De gav honom svar i timmar och minuter. Man kunde nästan känna hans ångest. Han visste att dessa tidangivelser också gällde de timmar och minuter han hade kvar att leva. Sojuz-skeppets tumlande rörelse minskade katastrofalt möjligheterna att rikta landningskapseln i rätt vinkel för inträde i atmosfären, vinkeln där ett par grader avgör liv eller död. Är det för brant, ökar upphettningen så kraftigt att kapseln smälter – är den för flack, studsar kapseln ut i rymden igen.

Sojuz-kapseln var inte klotformad som Vostok och Voskhod. Den hade snarare flaskform, kort och trubbig, med en värmesköld i ”botten”. De fanns stor risk för att den skulle råka gå på tvären in i atmosfären så att chockvågen träffade den oskyddade metallsidan i stället för värmeskölden. Men det fanns inget val. Ett försök att ta ned kapseln måste trots allt göras. När 24 timmar passerat och jorden vridit sig ett varv kring sin axel, då skulle Sojuz-1 komma in i riktning mot landningsområdet i Kazachstan. Under tiden virvlade Komarov över främmande länder och hav. Tumlandet orsakade centrifugalkrafter som delvis knäckte farkostens spröda solcellpaneler. Kraftförsörjningen avtog. Navigationsinstrumentet fungerade inte. Kosmonautens balanssinne var i kaos. Han var svårt sjösjuk, rymdsjuk. Det var en djävulskarusell....

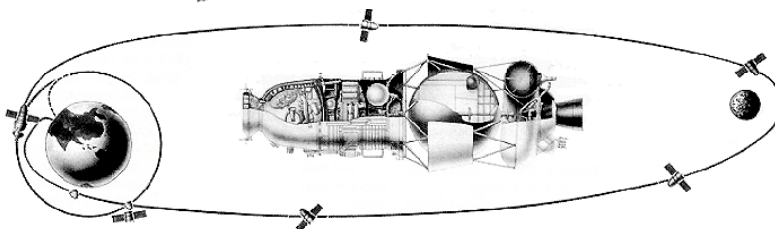
Timmarna gick och mardrömmen blev allt värre. Den ryska markpersonalen tycktes ha gett upp hoppet. Man hade hämtat Komarovs hustru till kontrollrummet. Hon talade till honom, försökte hålla hans mod uppe. Då och då bröts hennes röst av teknikernas fackspråk. Man uppmanade kosmonauten att pröva än det ena, än det andra. Komarov grät. Så började han diktera sitt testamente från rymden, tala om för hustrun hur hon skulle ordna det för deras nioåriga dotter, planera för flickans framtid. Dottern hade också kommit till kontrollrummet. Man hörde henne tala med fadern, men det gick inte att urskilja vad hon sade. Komarov bad dem båda att gå hem. Han hade svårt att tala, rösten bar inte. Kontrollen gick emellan och meddelade att man höll på att koppla honom till premiärminister Kosygins telefon i Moskva. ”Ni är en av Sovjetunionens största hjältar. Hela vårt folk är stolt över er”, sade Kosygin till den dödsdömde i rymden. ”Ni och män av er sort har stått för de största framstegen i Rysslands historia. Vi kommer aldrig att glömma er...” Det lät som om även Kosygin grät. Teknikerna tog kontakt med Komarov igen. Men igenting fanns att uträtta. Endast minuter återstod till slutet. Komarov skrek i dödsångest: ”Ni måste göra något! Jag vill inte dö!” Han skrek några sekunder till. Sedan blev det tyst. Rymdkapseln hade rusat in i jordens atmosfär. Antennerna hade smält bort och radiokontakten brutits. Inom loppet av några sekunder hade hela kabinen blivit glödande. Metallen smälte, knycklades ihop till en oformlig massa, förgasades av hettan. Det sista man hörde var en rysk röst som sade: ”Nu är det över.....”

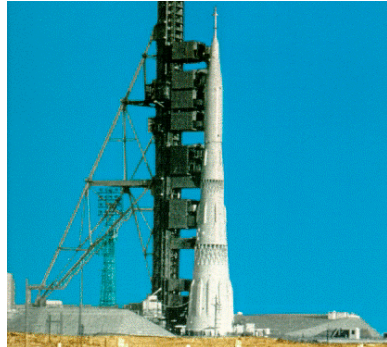

**Yuri Gagarin and (1) Vladimir Seryogin (2) 1968-03-02
Soyuz 7K-LOK-1, 1968-03-02**

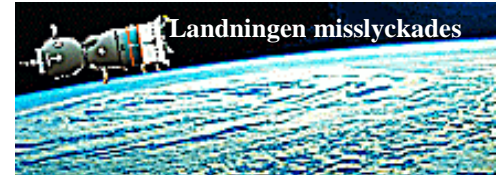

Den första bemannade månfärden

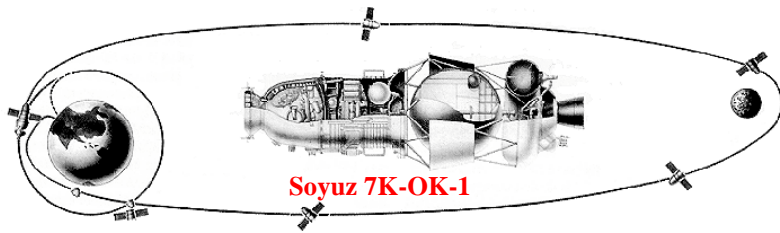
Soyuz 7K-LOK-1 rundar månen i största hemlighet i början av mars 1968.

Landningen misslyckades

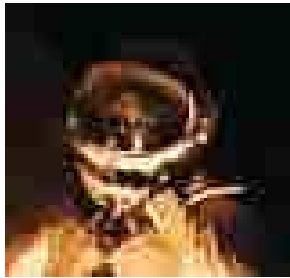
Den första bemannade månfärden ägde rum i mars 1968. Den 2 mars lyfte **Soyuz 7K-LOK-1** från **Tiuratam** med kosmonauterna Gagarin och Seryogin ombord. Bärarketen var en gigantisk N-1 typ med fruktansvärda krafter. Enligt den hemliga listan skickades Soyuz 7K-LOK-1 direkt till månen. Månfärden kodades som "Zond 4".

Enligt uppgift gick färden planenligt och Soyuz-kapseln rundade månen. Det verkar som att Gagarin och Seryogin var först runt månen. Målet var att komma först, innan Apollo-8 rundade månen på samma sätt. Också färden tillbaka till jorden gick mycket bra. Den 7 mars 1968 skulle Soyuz 7K-LOK-1 med besättning landa, då uppstod problem. Rymdfarkosten kom in i fel vinkel, varvid den brann upp i atmosfären. Besättningen dog omedelbart. Det här var uppenbarligen en upprepning av Soyuz-1:s dödslandning.

Soyuz 7K-OK-1

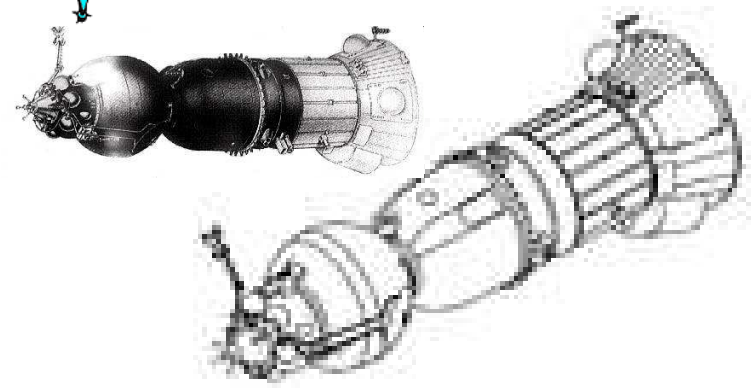
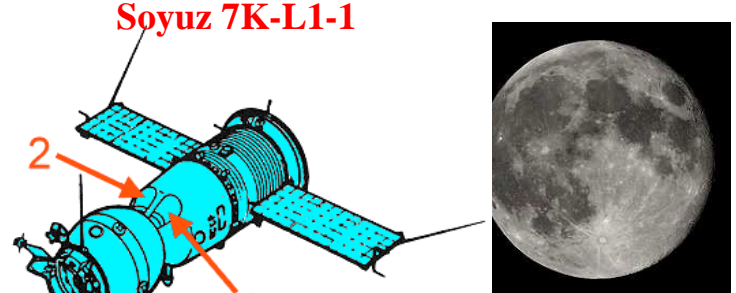
Den 27 mars meddelade Moskva att Gagarin och Seryogin omkommit vid en flygolycka under träning.

Andrei Mikoyan (1)

namlös/okänd (2) 1969-07-03

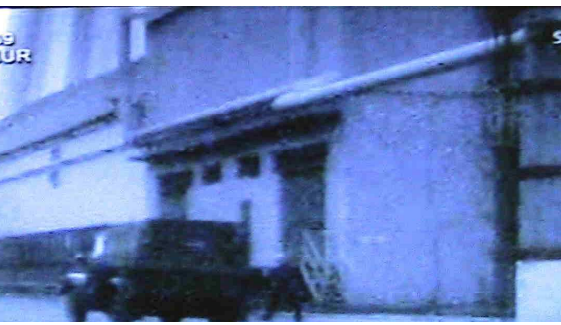
Soyuz 7K-L1-1

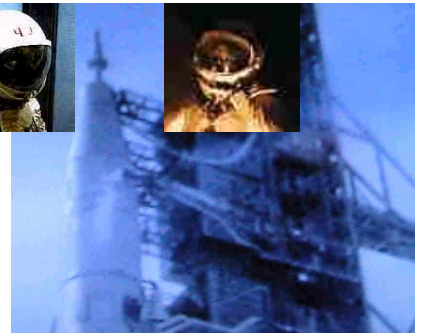
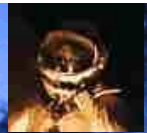
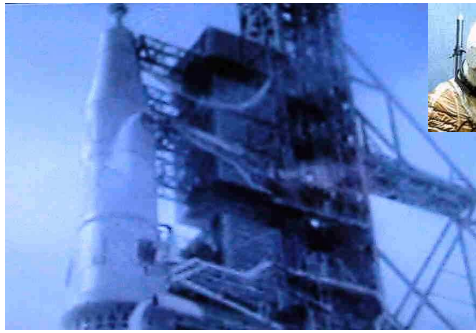
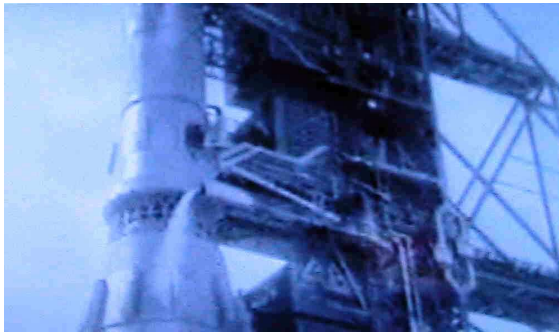
Tiuratam: Den 3 juli 1969 skulle Soyuz 7K-L1-1 sändas till månen för att göra första månlandningen. Det antas ha varit fråga om en direktfärd till månen (utan separat månlandare) med en stor farkost, som skulle slungas iväg av en raket kallad N-1, avsevärt kraftigare än USA:s månrocket Saturn 5. Ombord på Soyuz 7K-L1-1 var Mikoyan och en namnlös/okänd kosmonaut. Vid starten exploderade Soyuz-rymdfarkosten och besättningen omkom omedelbart. Bilder av omfattande förstörelse på raketbasen togs av amerikanska spionsatelliter. Experter beräknade att det måste ha varit en jätteraket som exploderat på startrampen. "Den ryska månrocketen?" - - Därmed förlorade Sovjet månkapplöpningen mot USA. Nu är det slut för bemannade månfärder för Sovjetunionen också.

När månkapplöpningen nu avgjorts till USA:s fördel är det meningslöst att fortsätta med Sovjets Sojuzprogram. Det började katastrofalt och gick även trögt i fortsättningen. Angående UFO/UJF: Att utomjordingar bevakade även det ryska Sojuzprogrammet var inget nytt. Om Sojuz-1 skrev man sålunda: "Men på välunderrättat håll anses det fortfarande att det var en okänd främmande farkost som på något sätt skadade Komarovs rymdskepp och orsakades hans död." Visst kan utomjordingar påverka ett jordiskt program, men förutsättningen är att programmet är farligt och är riktat även mot dessa (kosmonauterna hade en del militära uppdrag av försvaret).

Tiuratam Cosmodrome: 1969-07-03

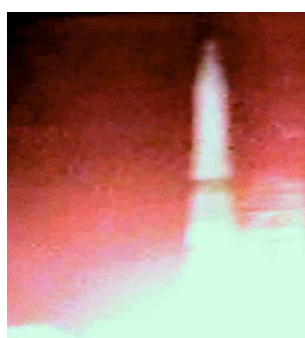
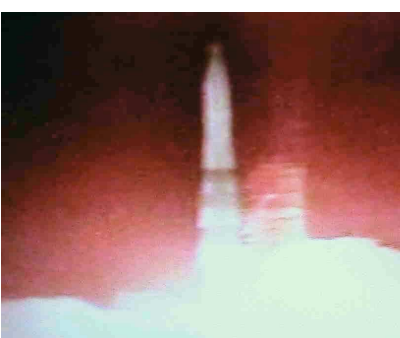
Tiuratam, uppskjutningen av månrameten Soyuz 7K-L1-1, kl. 23.18 Moskvatid

Ombord på Soyuz 7K-L1-1 var kosmonauten Andrei Mikoyan som befälhavare och en namnlös kosmonaut. Mikoyan skulle ha varit den första kosmonauten på månen, före amerikanen Neil Armstrong. På bilderna syns tydligt månfararkosten Soyuz.

N-1, en gigantisk bärraket. Kuznetsovs 30 raketmotorer måste alla fungera ihop för att starten skulle lyckas
Denna månramet var mycket större och kraftigare än amerikanernas månramet Saturn-5

Soyuz 7K-L1-1 lyfte den 3 juli 1969 kl. 23.18 enligt Moskvatid, ombord var Mikoyan och en namnlös kosmonaut.

Några sekunder efter starten exploderade den gigantiska månrocketen och hela explosionen såg ut som en kärnvapensprängning. Så här såg uppskjutningsplatsen ut efter månrocketens explosion. Det är den kraftigaste explosionen i raketernas historia.
Orsaken: en bult i en bränslepump hindrade Sovjet att landa först på månen.

Sovjets månkapplöpning slutade i Tiuratam Cosmodrome i en våldsam explosion. Tiuratam efter explosionen

Tiuratam var en hemlig uppskjutningsbas för Sovjetunionen, framförallt i samband med deras månprogram.

Tiuratam i en film om Werner von Braun från 1972 som visades i TV i april 2011. Det är Sovjets egen dokumentärfilm som spelades in den 3 juli 1969 i Tiuratam under Soyuz 7K-L1-1 månstart, alltså tre veckor före Apollo-11:s månlandning. Sovjet påstod att Soyuz 7K-L1-1 var obemannad, men så var det inte. Detta var Sovjets sista chans att landa först på månen. När Soyuz 7K-LOK-1 startade den 2 mars 1968 till månen gick starten perfekt. Misslyckandet förblev en statshemlighet i 20 år. Förmodligen var detta Sovjets och Rysslands allra sista månstart.

Vrakdelar hittas på ett avstånd av 10 km.

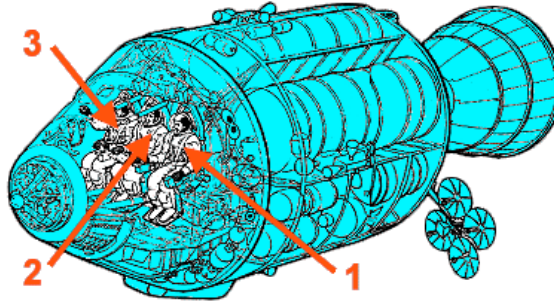

Apolloprogrammet, 1967-1975

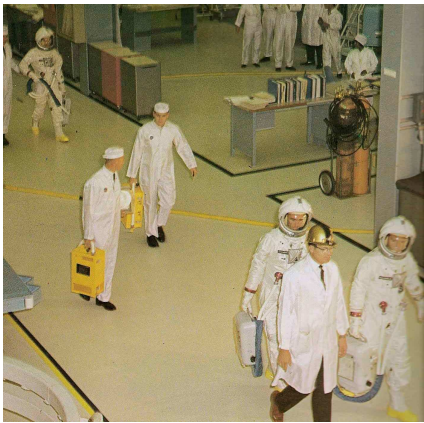
Apolloprojektet var NASA:s och amerikanernas månprogram, som hela världen kunde följa direkt.

Apollo-1

Edward White (2), Virgil Grissom (1) Roger Chaffee (3)

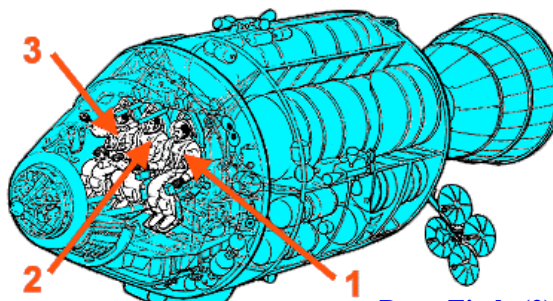

Besättningen på Apollo-1 på väg till rutinträning.

Träning/övning som slutar med katastrof

Apollo-1 skulle ha gjort sin rymdfärd i februari 1967. På grund av grava tekniska fel brann astronauterna i sin Apollokapsel. Därmed började Apolloprogrammet med katastrof och dödsfall som medförde att NASA fick omkonstruera hela Apollorymskeppet och det tog sin tid.

Apollo-7

Donn Eisele (2), Walter Schirra (1) Walter Cunningham (3)

Apollo-7, 1968-10-11

Schirra

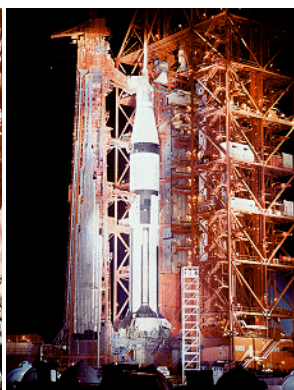
Eisele

Cunningham

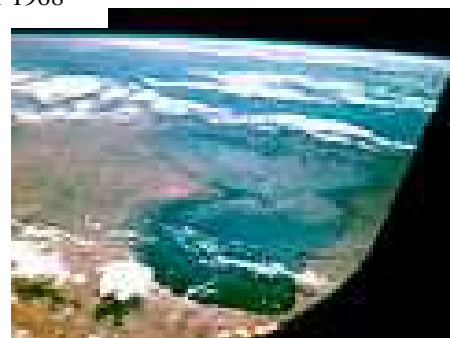
Besättningen på väg till uppskjutningsrampen LC-34

Besättningen på Apollo-7

Startplattan LC-34

Start från LC-34, den 11 oktober 1968

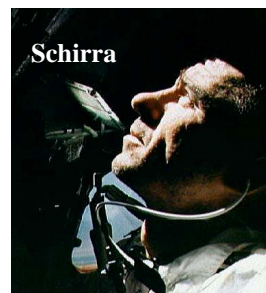
Schirra

Eisele

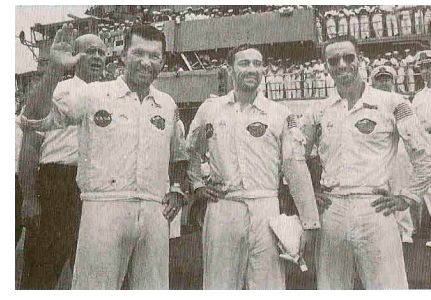
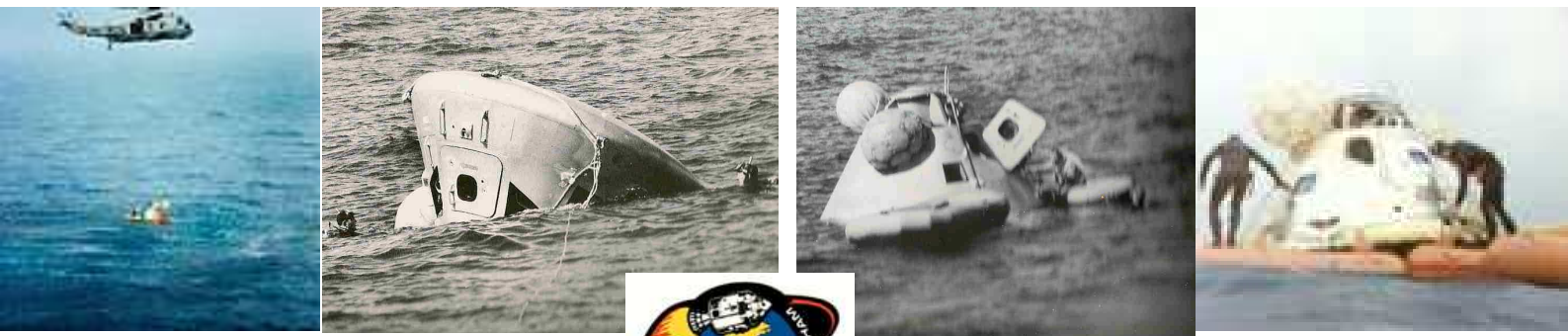

Cunningham

Schirra

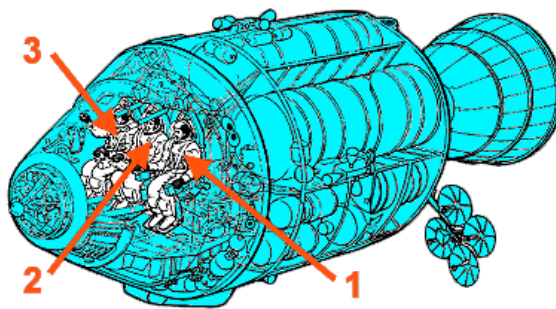

Kennedy Space Center: Den 11 oktober 1968 startade Apollo-7 från Cape Kennedy LC-34, det första Apolloskeppet i rymden, med tre mans besättning ombord: Walter Schirra, Doon Eisele och Walter Cunningham. Färden varade i nio dygn och var problemfri med undantag för att samtliga tre fick snuva. Nysningar ekade under radiosamtalen med markkontrollen i Houston. Efter att Apollofarkosten rundat jorden 163 gånger landade Apollo-7 programenligt i Atlanten den 20 oktober 1968. Vid landningen tippade kapseln runt och blev liggande upp och ned i vågorna. Grodmän fick den på rätt köl med flytballonger. Schirra kommenterade efteråt: ”Apollo är som en dröm i rymden, men en mardröm i sjön.”

Apollo-8

Apollo-8, 1968-12-21

Frank Borman (1) William Anders (3) James Lovell (2)

Borman

Lovell

Anders

Besättningen på Apollo-8

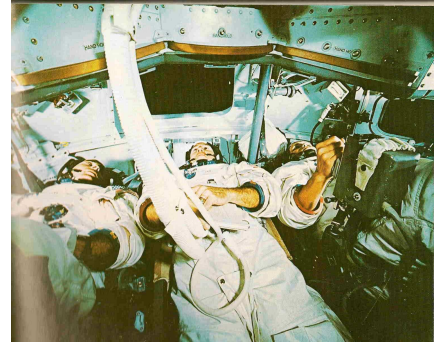

Besättningen Apollo-8 på väg till uppskjutningsrampen LC-39 A

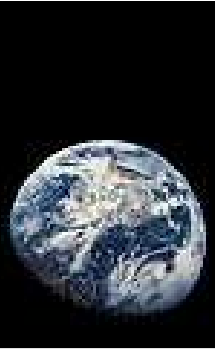
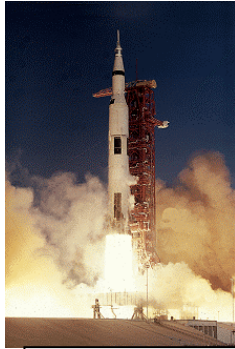
Kennedy Space Center

På väg till LC-39A

LC-34, LC-39A och LC-39B

LC-39A den 21 december 1968

Apollo-8 lyfter från LC-39A, den 21 dec.1968

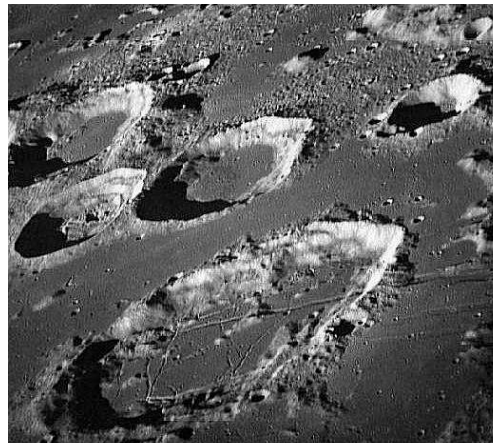
Jorden från Apollorymdfarkosten (stjärnor syns ej)

Jorden, vår planet, men stjärnorna syns inte

Månen

Crater Giordano Bruno

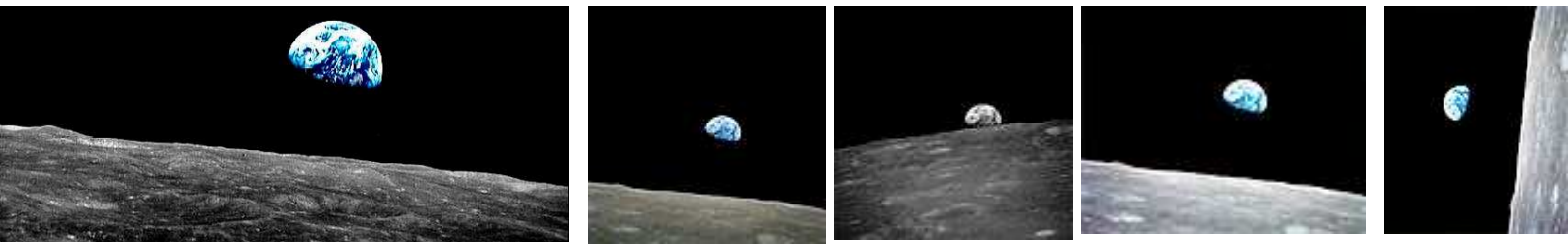

Sea of Tranquility
Anders studerar månytan

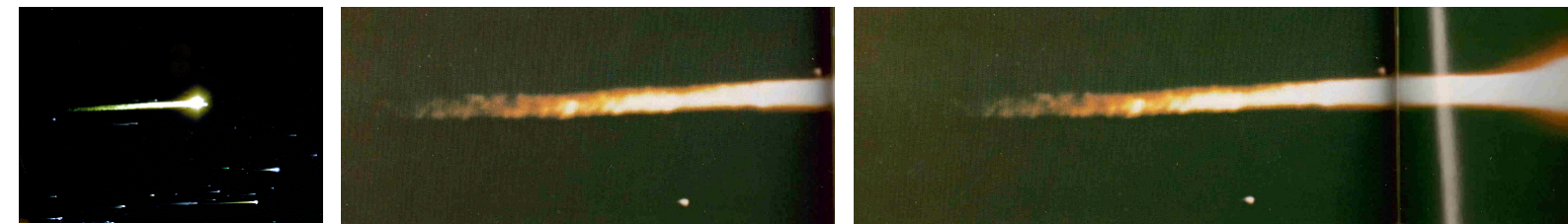
Goclenius crater

I omloppsbanan runt månen i tio varv

Jorden sedd från månen, men stjärnorna syns inte...

Sista varvet bakom månen sker tändning av startrakter. Besättningen på Apollo-8, Borman och Anders är på väg hem, separation från farkosten

Inträde i atmosfären: Apollo-8 kom in i rätt vinkel i atmosfären och kunde landa perfekt. Detta missade Soyuz 7K- LOK-1 den 7 mars 1968. Vid landningen kom den in i brant vinkel och hela kapseln brann upp tillsammans med besättningen. Det kändes säkert fruktansvärt för Sovjet att falla på mållinjen.

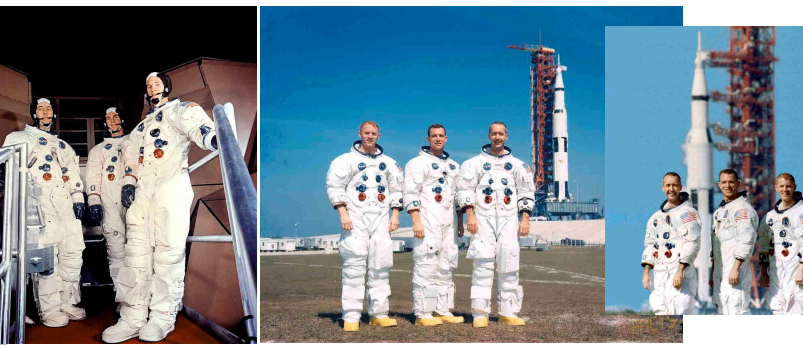
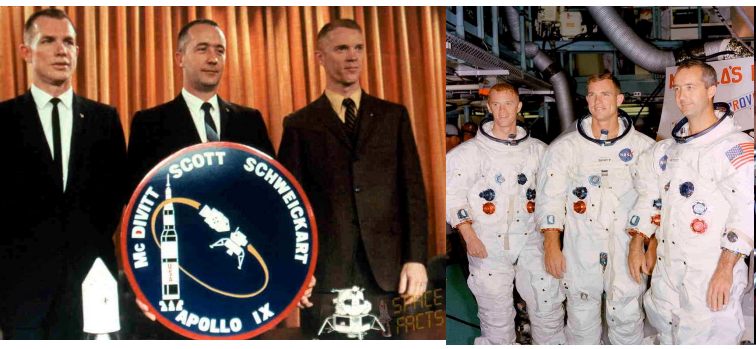
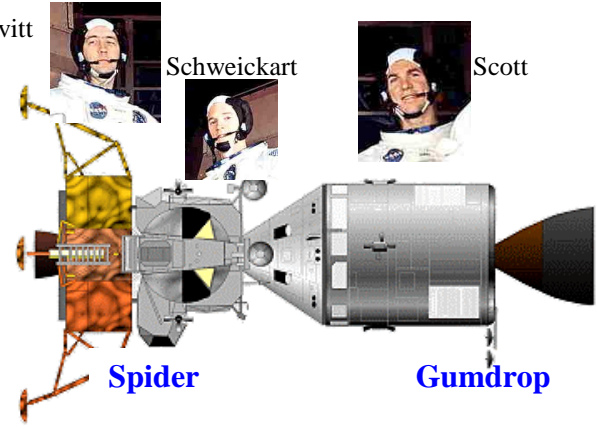
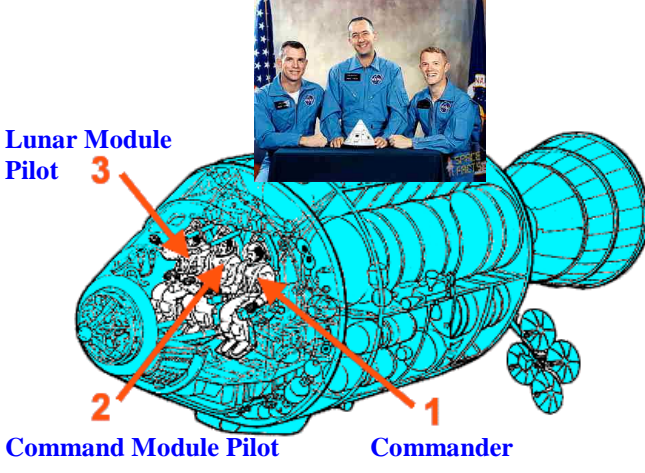
Den 27 december 1968 landade Apollo-8 utan problem

Kennedy Space Center 1968-12-21. Starten sker den 21 december 1968 och rymdfarkosten kommer in i rätt bana runt jorden. Därefter startar resan, tre astronauter är för första gången på väg mot månen: rymdveteranen Borman och Lovell samt nykomlingen Anders. Apollo-8 är inte avsedd att landa på månen, innan dess återstår ännu några provfärder med Apollosystemet. Målet är att nå månen, gå i varv runt den och återvända. Hittills har man alltid befunnit sig i jordens närhet, som skepp som följer en kust. Nu läggs kursen rakt ut i "öppna havet" – ut i världsrymdens oändliga ocean.

Apollo-8 varvar månen tio gånger och raketstämningen måste ske om astronauterna skall kunna slita sig ur månens gravitation för att börja återfärden. Lovell rapporterar till Houston: "Månen är totalt grå, här finns inga färger. Våldiga gamla kratrar – nyare, mindre kratrar inuti och omkring dem. Jag har aldrig sett ett så ogästvänligt landskap, så ödsligt, så livlöst."

På juldagsmorgonen kom en halvtimmes tv-sändning i färg från Apollo-8. Kameran svepte över ödliga månlandskap och fångade in det blåskimrande jordklotet i fjärran medan Borman, Lovell och Anders läste var sitt stycke ur Skapelseberättelsen. Därefter startade rymdfarkosten sin återfärd. Apollo-8 återvände till jorden som en glödande meteorit. Den losskopplade kommandomodulen rusade in i atmosfären med en hastighet av 11,2 kilometer i sekunden, nära 40 000 km/h, samma hastighet som krävs i början av färden för att farkosten ska slita sig ur den jordiska tyngdkraftens grepp. (Farkoster i banan runt jorden håller som bekant "inte mer" än 8 km/sek.) Apollo fick sitt slutliga elddop den 27 december 1968 och landade i Stilla havet. Bland annat Ungern och Polen dokumenterade Apollo-8:s månfärd i form av frimärke.

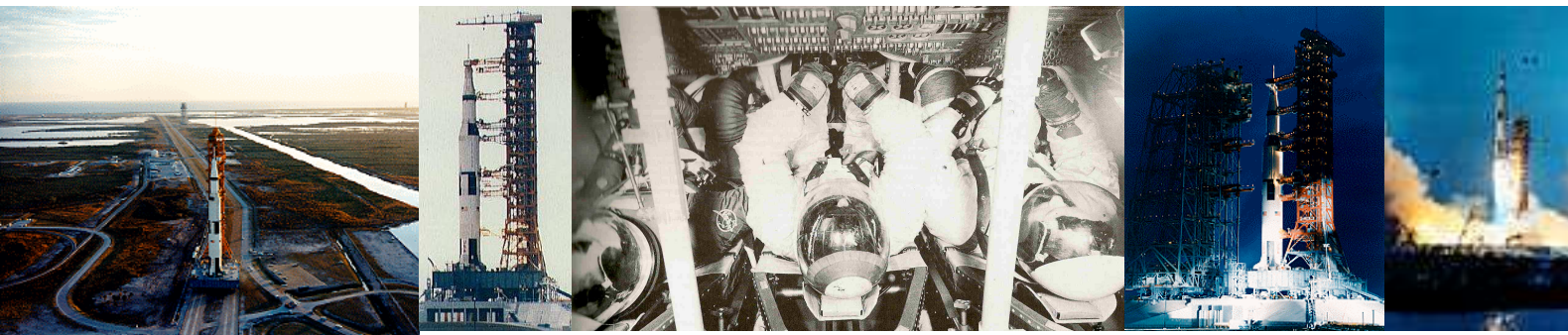
Scott David (2), McDivitt James (1), Schweickart Russell (3)
Apollo-9 1969-03-03

Besättningen på Apollo-9 vid LC-39A

McDivitt Scott Schweickart
 Besättningen på Apollo-9

Besättningen på Apollo-9 på väg till uppskjutningsrampen LC-39 A

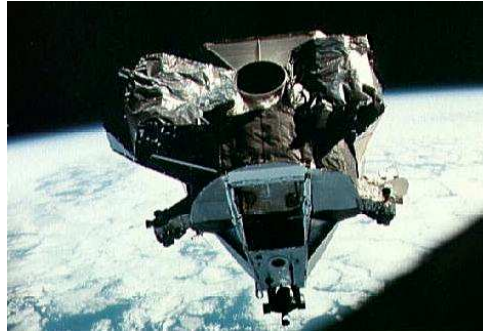
Den 3 mars 1969 lyfte Apollo-9 från LC-39A

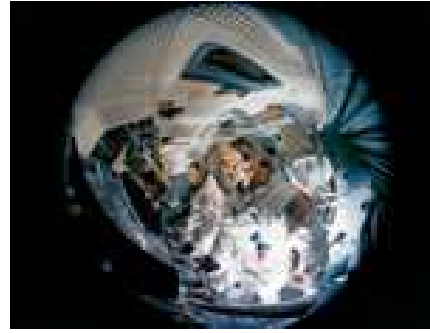
Gumdrop och Spider

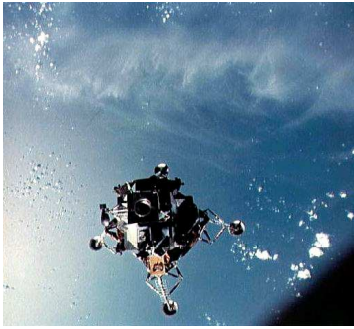
ML-Spider

Spider

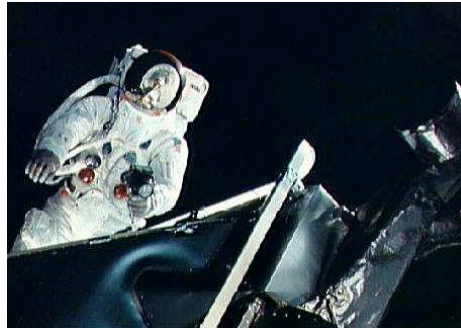
Schweickart och McDivitt i Spider

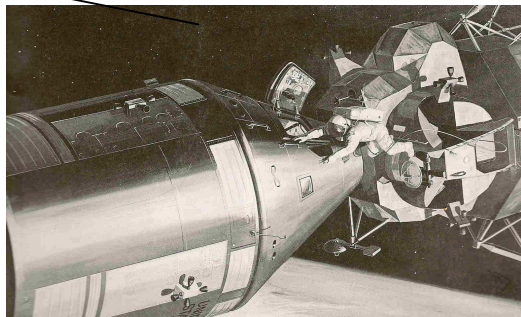
Månlandaren Spider rundar jorden i testprogram. Ombord är McDivitt och Schweickart

Scott filmar Schweickarts rymdpromenad mellan Gumdrop och Spider

Kommandomodulen/Gumdrop

McDivitt i månlandaren Spider runt jorden på 190 kilometers höjd

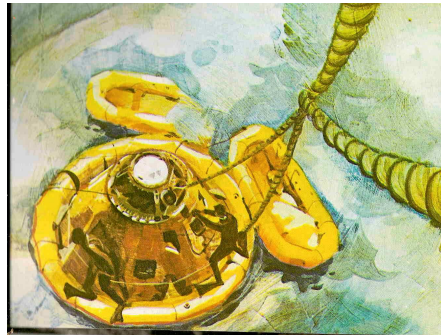
Kommandomodulen Gumdrop och David Scott

Apollo-9 landar programenligt

Apollo-9 startade från Kennedy Space Center, LC-39A, och låg i varv runt jorden under nio dygn medan astronauterna James McDivitt, David Scott och Russel Schweickart tränade dockningar och överstigning mellan kommandomodulen och månlandaren.

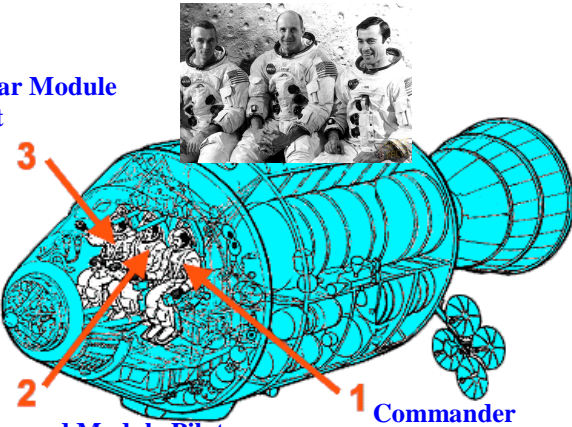

Apollo-9 rundade jorden 151 gånger och landade därefter perfekt i Stilla havet den 13 mars 1969. Därmed hade NASA kommit ännu närmare månlandningen.

Lunar Module Pilot

Command Module Pilot

Commander

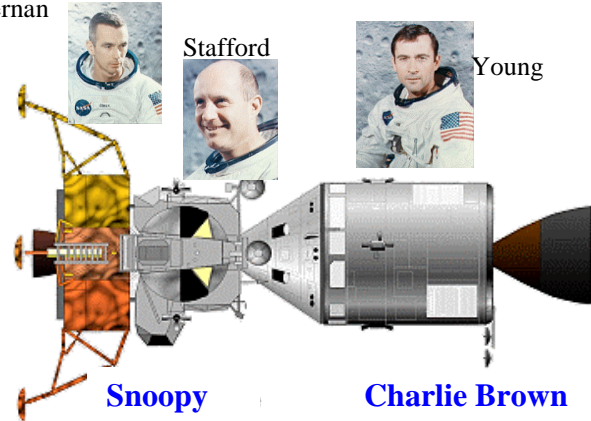
Apollo-10

Cernan

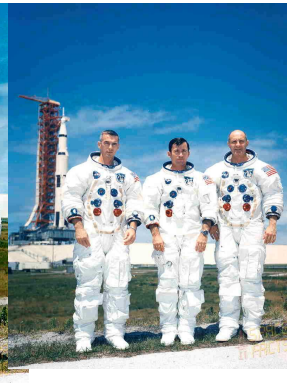
Stafford

Young

Snoopy

Charlie Brown

Stafford Thomas (1), Cernan Eugene (3), Young John (2)
Apollo-10, 1969-05-18

Apollo-10 vid LC-39B

Cernan, Stafford och Young

Young

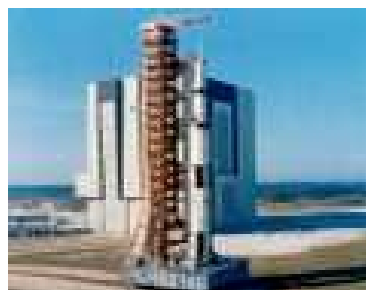
Stafford

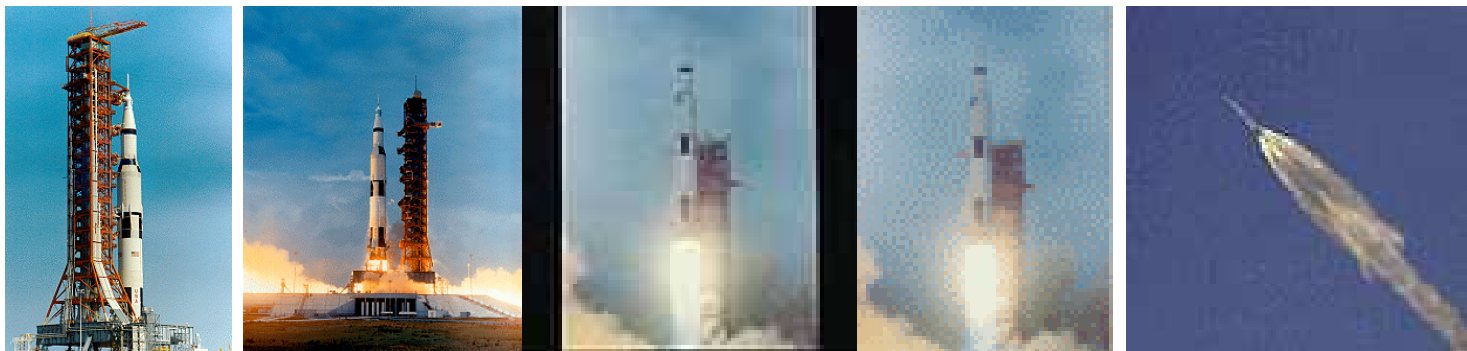
Cernan

Besättningen på Apollo-10

Besättningen Apollo-10 på väg till LC-39 B

Den 18 maj 1969 lyfte Apollo-10 från LC-39 B, en perfekt start. Kommandomodulen Charlie Brown och månlandaren dockade redan första varvet runt jorden, därefter startade färdan mot månen.

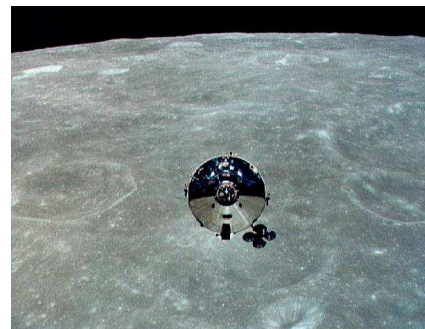
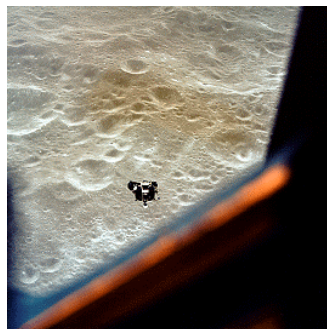
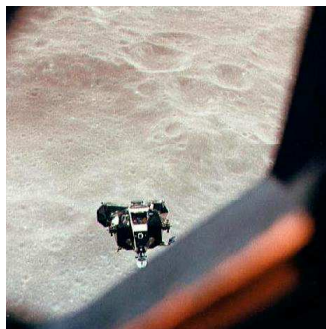
Runt månen

Stafford och Cernan i ML/Snoopy

Snoopy kopplas bort från kommandomodulen/Charlie Brown

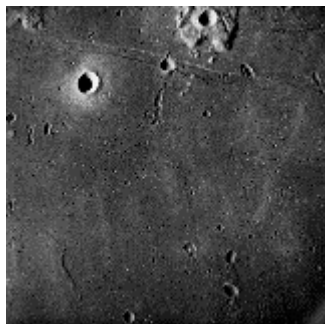

Snoopy lämnar Charlie Brown och närmar sig månytan

Charlie Brown i bana runt månen på 110 kilometers höjd

Cernan och Stafford går ned till knappt 15 kilometer över det kraterrika landskapet. Svärmar av mindre krattar, som aldrig tidigare kunnat iaktas, växer fram i områden som verkat släta från större höjd, den 22 maj 1969.

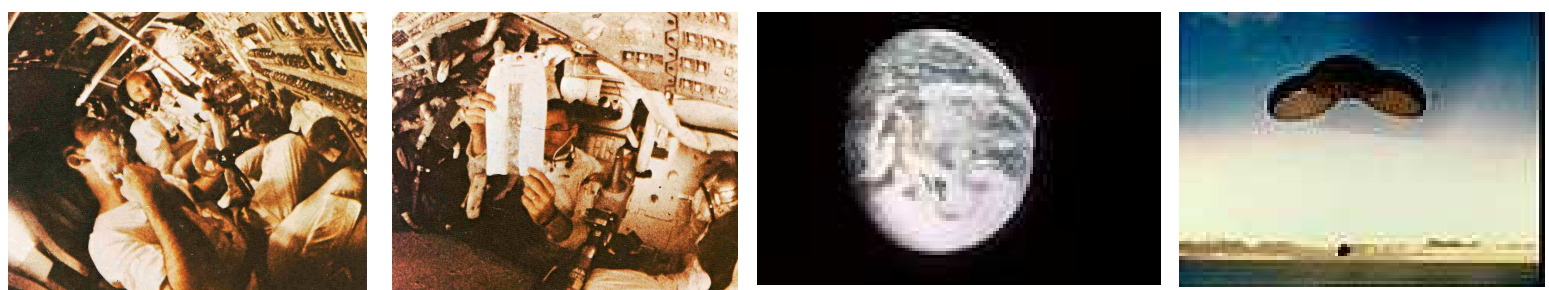
Astronauterna är själva osäkra på avståndet till månytan – krattar kan vara hur stora eller hur små som helst, där finns inte en markinformation med givna mått att bedöma höjden efter. Det har senare beräknats att de kan ha varit så nära som bara 7 kilometer över marknivån. Med händerna på raketreglagen och ansiktena tätt inpå månlandarens utåtlutande trekantiga fönstergluggar, ser Stafford och Cernan månmarken komma allt närmare. Det är som att närma sig en ofantlig, sönderskjuten måntavla. En värld bombarderad av meteoriter och asteroider under kanske miljarder år.

Stafford och Cernan faller Snoopys underkropp med de spretande landningsbenen, och ser den försvinna som en liten spindel i djupet. De har startat kabinens raketmotor och jagar uppåt igen - för att docka med Charlie Brown, där John Young inväntar dem.

Efter att Apollo-10 varvat månen 31 gånger var det dags att tända startmotorerna och återvända till jorden. Jorden från månen.

Besättningen kopplar av under hemfärden. Jorden från Apollo-10.

Perfekt landning i Stilla havet

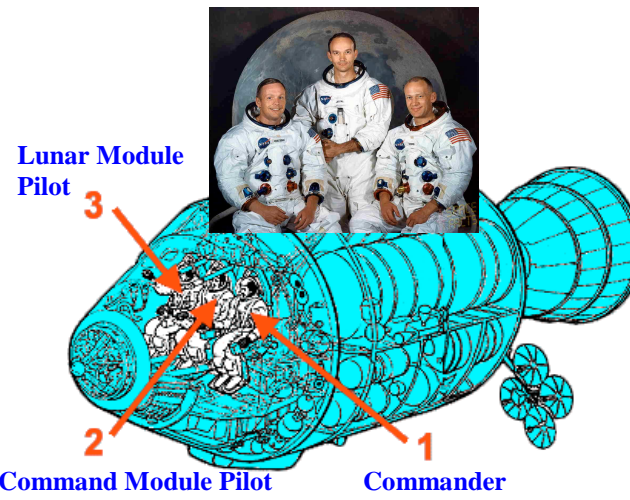

Apollo-10 landade programenligt i Stilla havet den 26 maj 1969. Även denna månfärd kunde hela världen följa direkt. Nästa steg: månlandning...

Apollo-10:s månfärd som frimärke.

Apollo-11

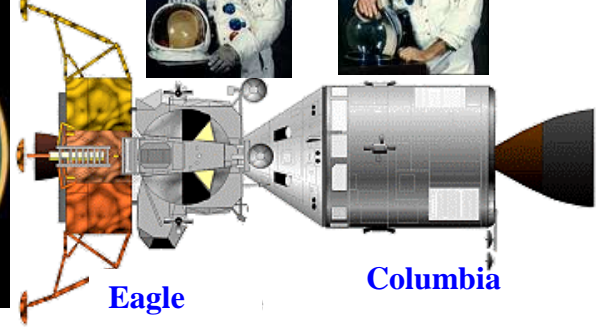
Armstrong

Collins

Aldrin

Eagle

Columbia

Armstrong Neil (1), Collins Michael (2) Aldrin Edwin (3)
Apollo-11, 1969-07-16

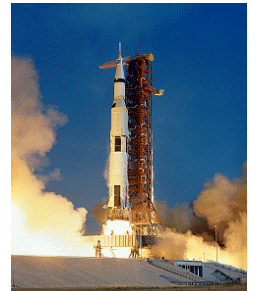
Besättningen på Apollo-11

Armstrong Collins Aldrin
Besättningen på Apollo-11

Besättningen Apollo-11 på väg till LC-39 A

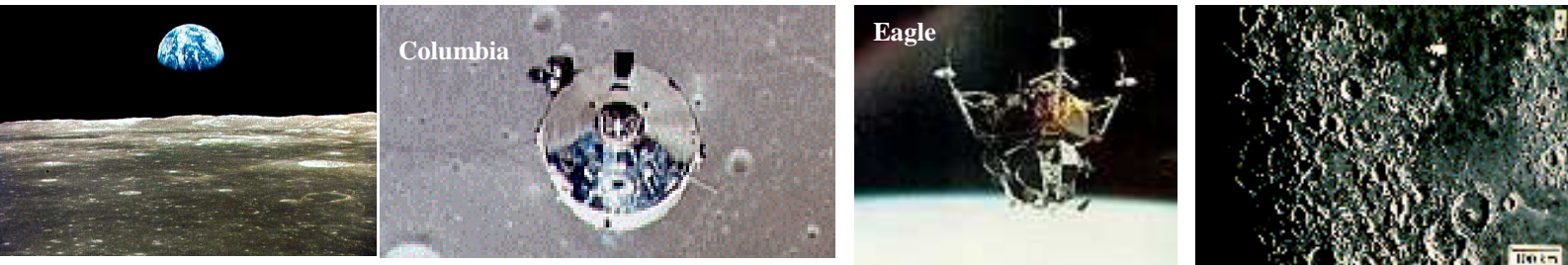
Cape Kennedy, LC-39 A

Den 16 juli 1969 lyfte Apollo-11 från LC-39 A utan problem. Besättningen var på väg till månen för att genomföra månlandningen

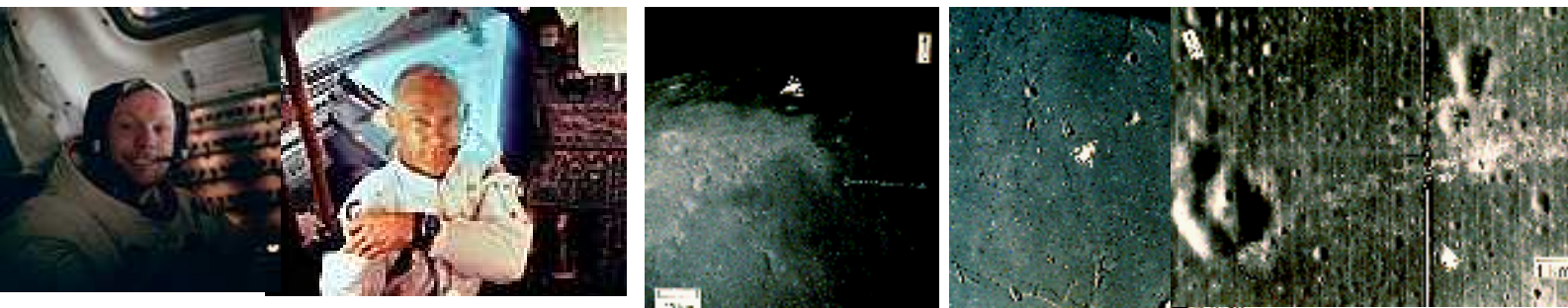

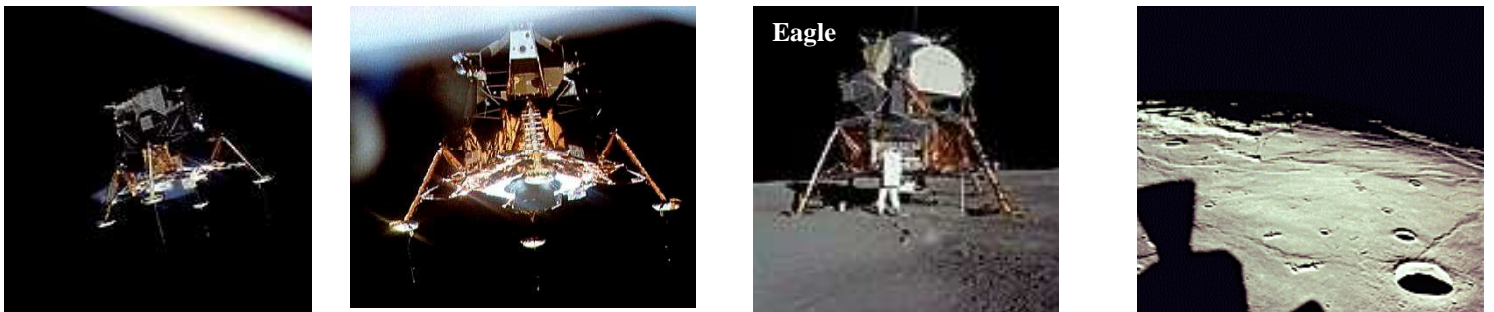
Redan under första varvet dockar kommandomodulen Columbia med månlandaren Eagle och färden till månen började

Apollo-11 kommer fram till månen och går in i banan runt den. Separation: månlandaren Eagle kopplas bort från Columbia

Armstrong och Aldrin i Eagle närmar sig månytan. Landningen går lite trögt, ty Eagle söker en lämplig plats för landningen

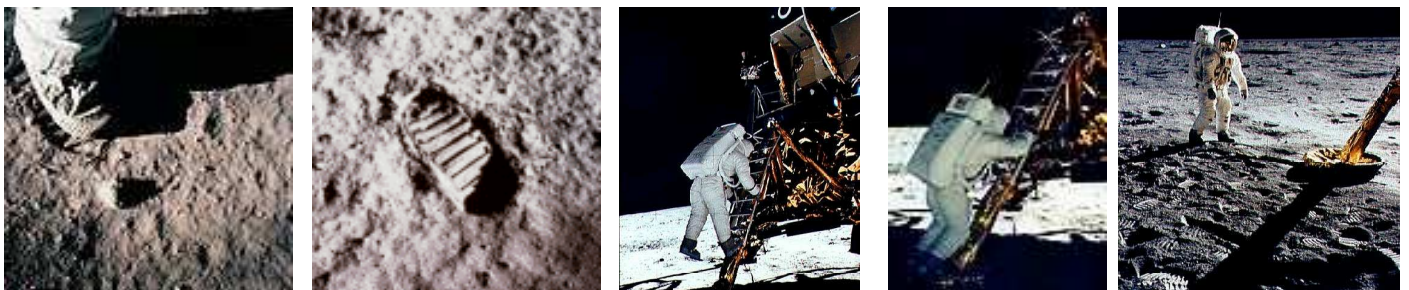

Söndagen den 20 juli 1969 landar Eagle på månen. Klockan är 16.18 amerikansk ostkusttid – 21.18 svensk tid.

Landningsplats Stillhetens hav.

Armstrong tar det första steget: Han står på månen klockan 22.56 USA-tid, 03.56 svensk tid

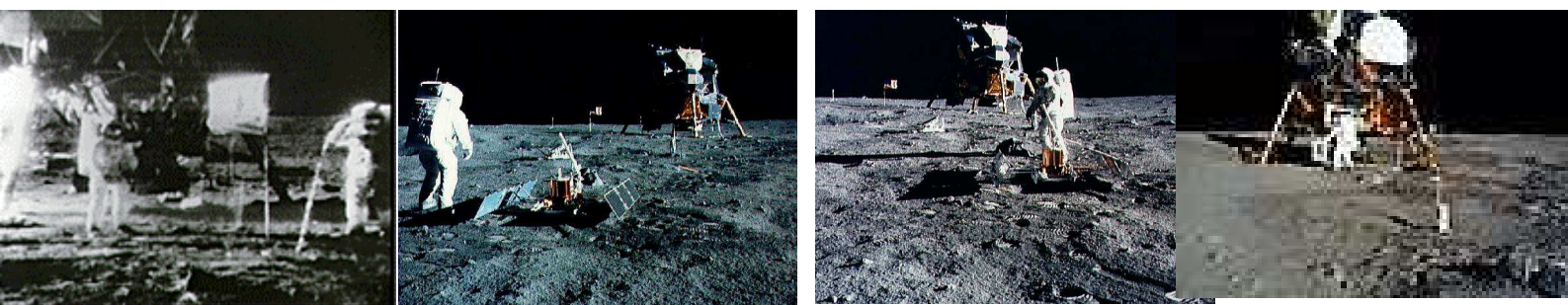
Armstrongs fotspår och hans berömda ord: "Ett litet steg för människa, ett ofantligt språng för mänskligheten." Tjugo minuter senare klättrade Aldrin nedför lejdaren.

Den amerikanska nationalflaggan står där utanför Eagle. Till och med den "vajande" flaggan, som bl.a. är grunden till konspirationsteorin i samband med månlandningarna. Varken Armstrong eller Aldrin tänker på konspirationsteorin i denna stund.

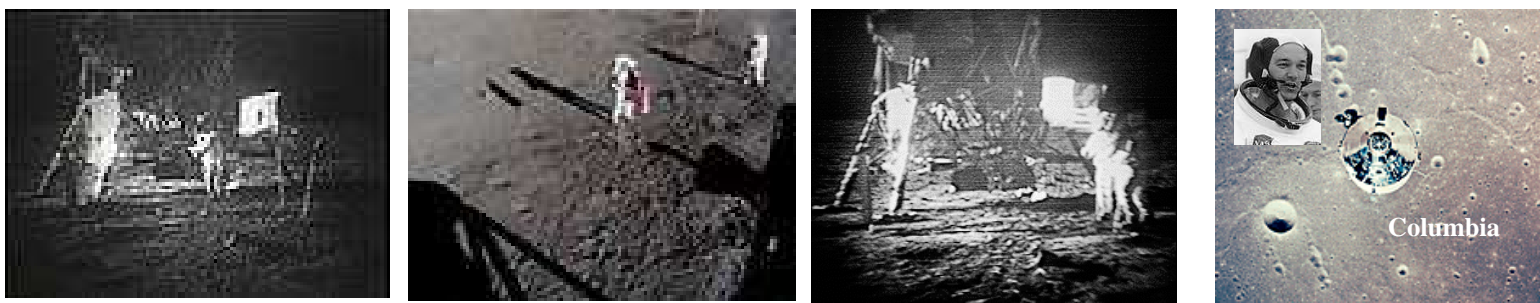
Astronauterna prövar olika sätt att gå i denna annorlunda värld där de bara har en sjättedel av sin jordiska tyngd i behåll. I full utrustning, med dräkterna som består av 21 olika skyddande skikt och med de otympliga livspaketen på ryggen, väger de mindre än 30 kilo.

De finner att framåtlutad gång ger bättre fotfäste. De kliver, studsar, svävar för varje steg. Grått stoft yr omkring deras fötter. De dansar en drömlig dans bortom alla jordiska bojor.

Astronauterna fullföljer NASAs uppdrag, placerar ut olika instrument och plockar olika stenar som present till jordens vetenskap

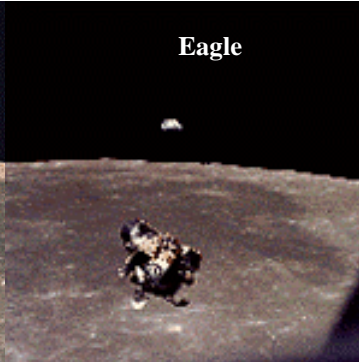
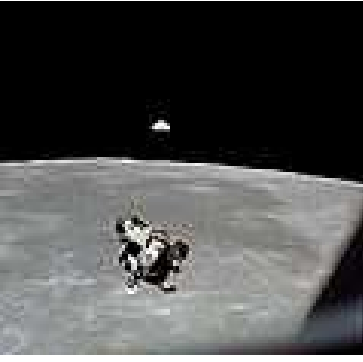

Armstrong och Aldrin i full sysselsättning runt månlandaren Eagle, medan Collins i Columbia rundar månen och följer månbesöket därifrån

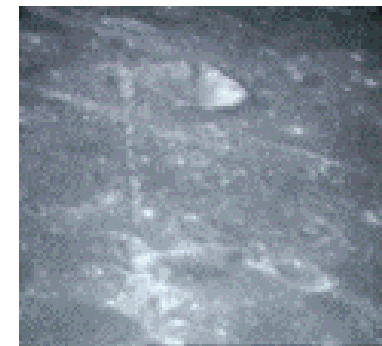

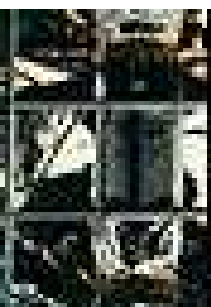
Efter 21 timmar och 36 minuters vistelse på månen lyfter Eagle från Stillhetens hav ...

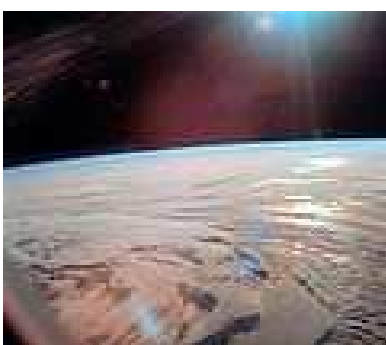
...och är på väg för att docka med Columbia. I bakgrunden syns jorden, den lilla planeten som direkt följer Apollo-11:s månfärd.

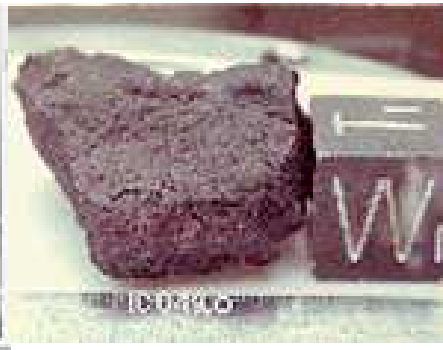
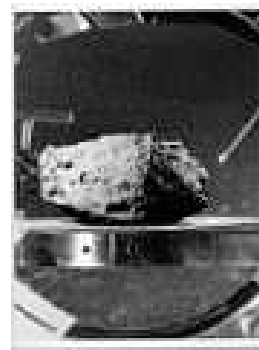
Så här ser planeten jorden ut från månen och Apollo-11

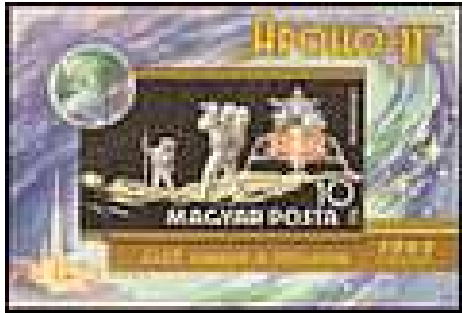
Apollo-11 lämnar efter sig denna skylt på månen. Ett budskap från jordens befolkning... Även Vatikanen skickade ett budskap till månen, eller till mångudinnan? Förresten är månen är en kvinnlig symbol, liksom kyrkan.....

En perfekt landning i Stilla havet

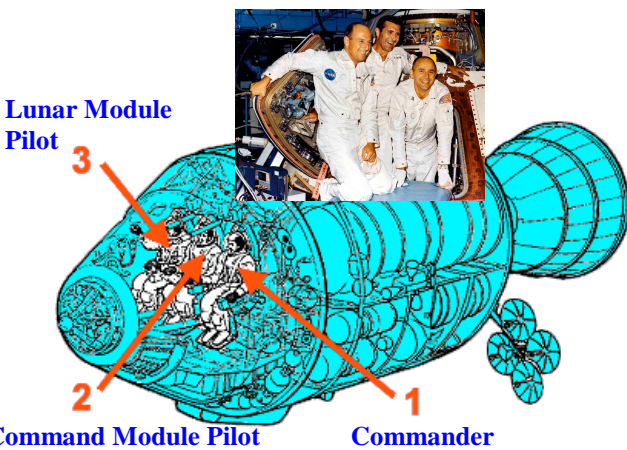

Månstenar till jordens vetenskap, sammanlagt 22 kg.

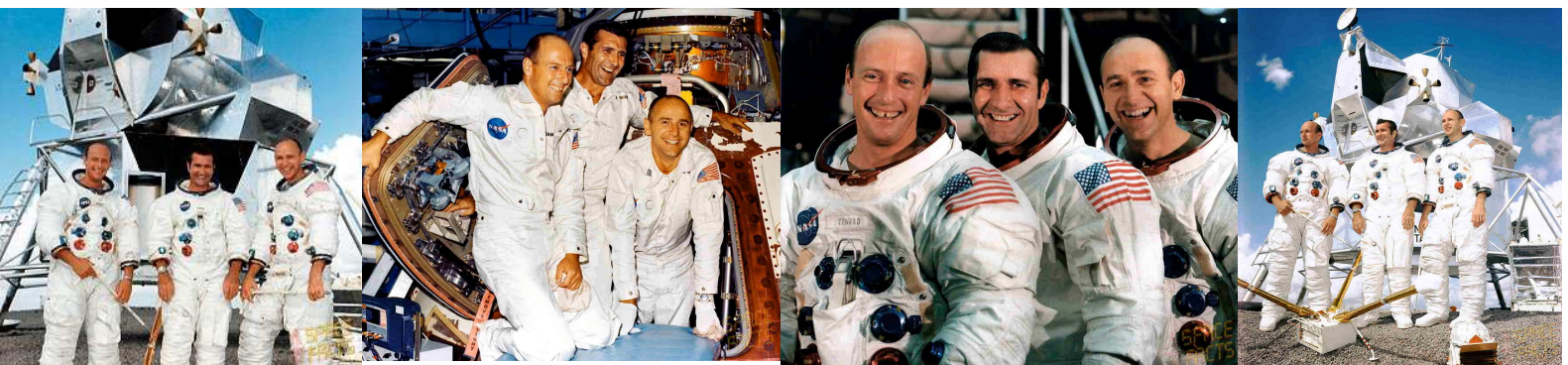
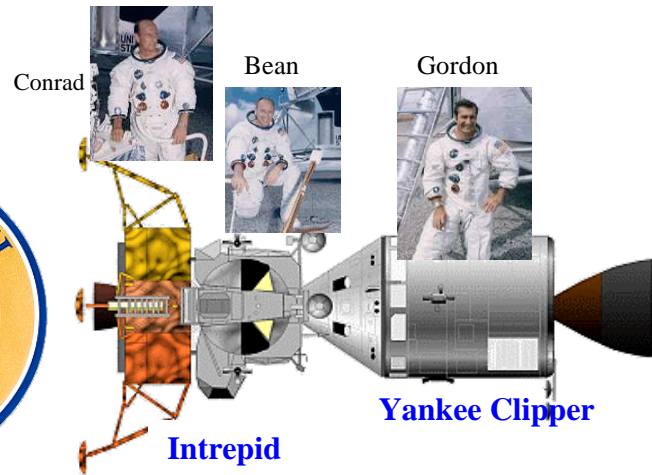

Den 24 juli 1969 landade Apollo-11 i Stilla havets vågor efter ett utmärkt genomfört uppdrag av besättningen. John F. Kennedys berömda tal och dröm har blivit verklighet, på ca nio år.

Apollo-11 i form av ungerskt frimärke från 1969.

Apollo-12

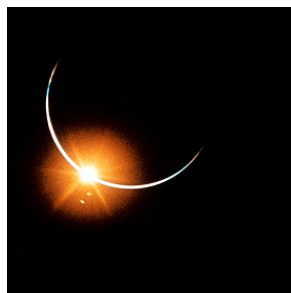
Charles Conrad (1) Richard Gordon (2) Alan Bean (3)
Apollo-12, 1969-11-14

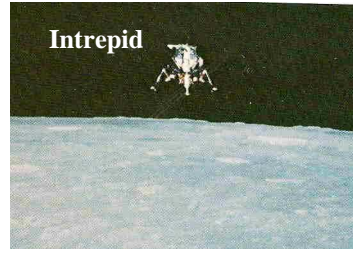
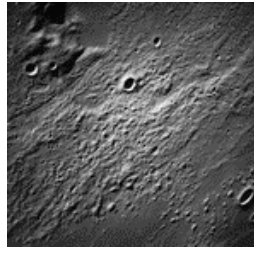
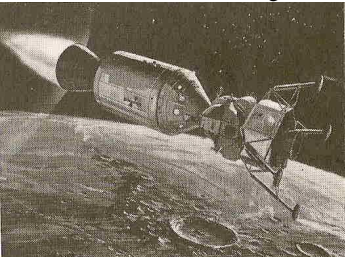
Conrad Gordon Bean
Besättningen på Apollo-12

Apollo-12:s besättning på väg till LC-39A

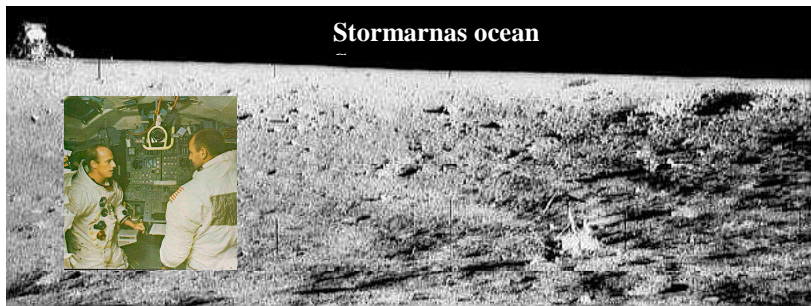

Kennedy Space Center: Den 14 november 1969 lyfter Apollo-12 från LC-39A programenligt, men en ljusblinkt fick alla elektriska system i Appolloskeppet att slockna omedelbart - några sekunder senare fungerade allt igen.

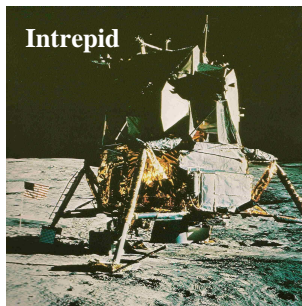

Dockning med månlandaren Intrepid sker under första varvet runt jorden, därefter börjar färden till månen.

Separation från Charlie Brown, Intrepid är redo för landning

Stormarnas ocean

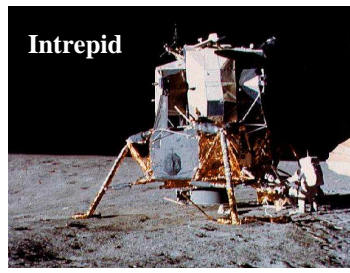
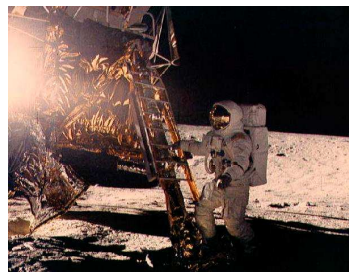

Intrepid

Surveyor 3, Apollo 12, Apollo 14

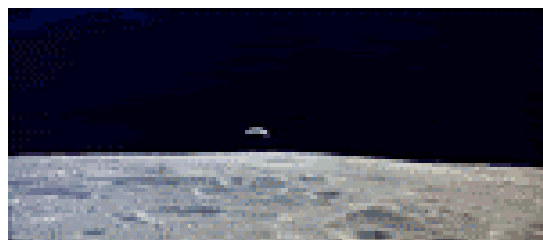
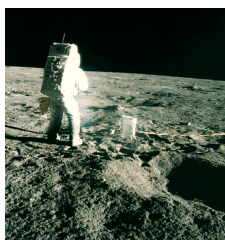
Den 19 november 1969 pricklandar Intrepid i sydöstra kanten av Stormarnas ocean inte långt ifrån Surveyor 3:s landningsplats. Ombord finns Conrad och Bean.

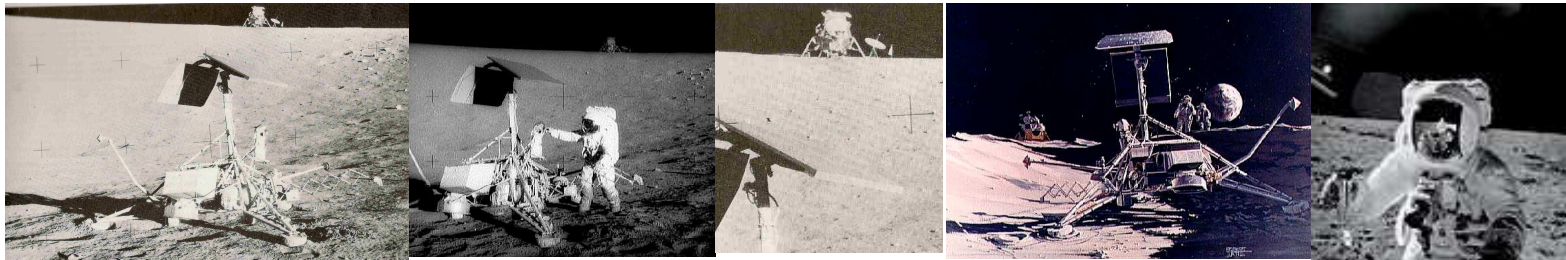
Intrepid

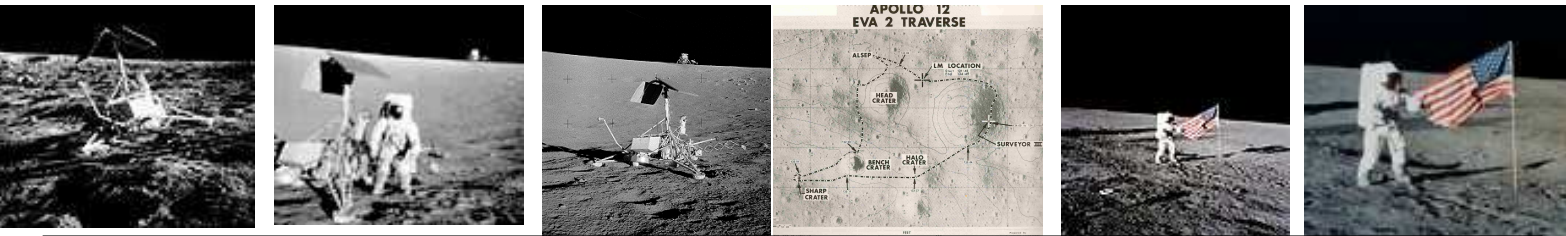
Charles Conrad är den tredje som sätter sin fot på månytan. Här kliver Alan Bean ner som fjärde man. Intrepid är bostad för besättningen

I Intrepids uppdrag ingår utplacering ett antal olika vetenskapliga instrument runt månlandaren.

Surveyor 3 landade den 17 april 1967. Conrad och Bean besöker månsonden och studerar den på nära håll.

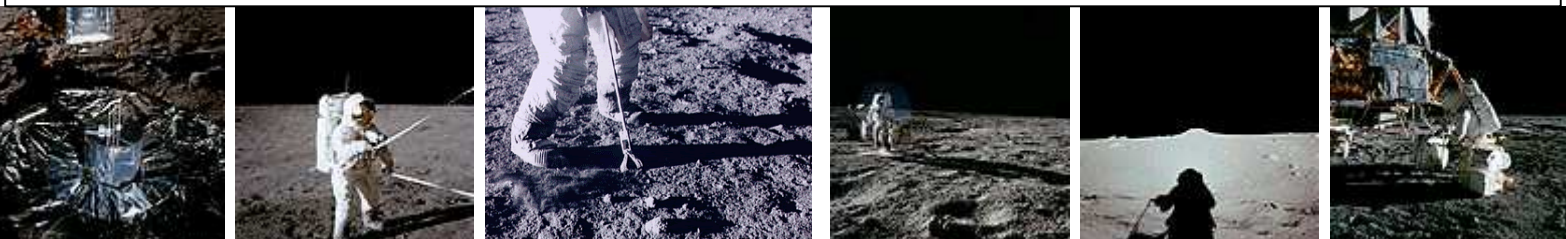
Surveyor-3 och astronauterna Conrad och Bean

Utplaceringen av vetenskapliga instrument och vandringar i närheten

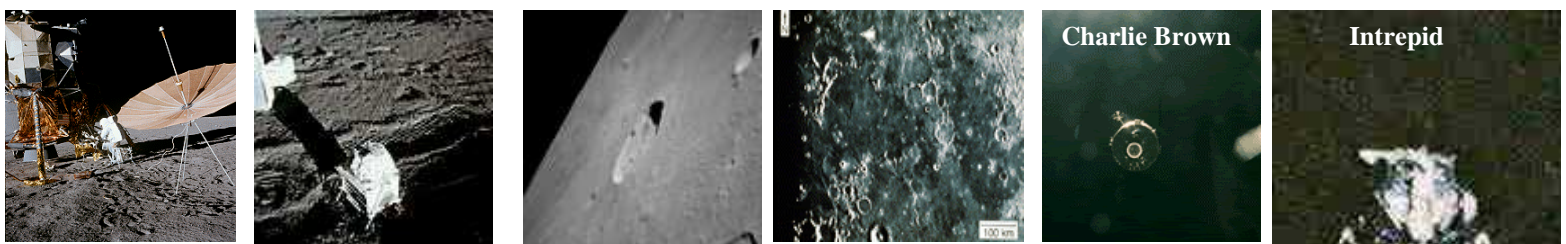

Den vajande flaggan

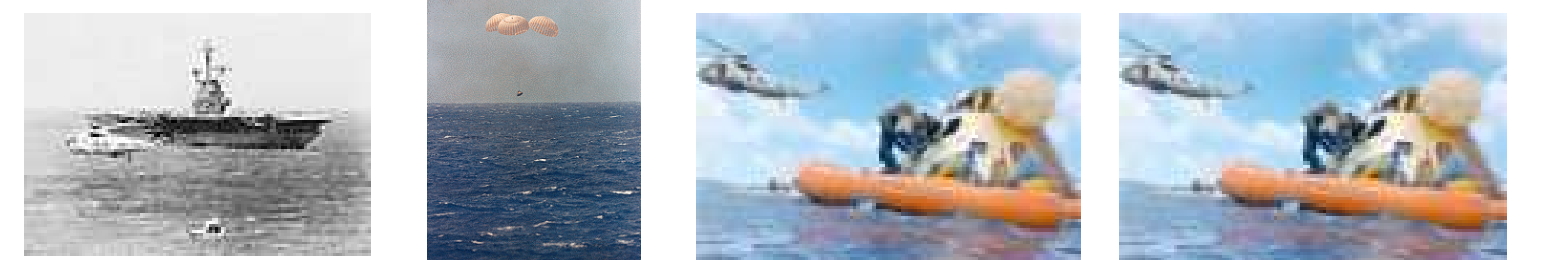
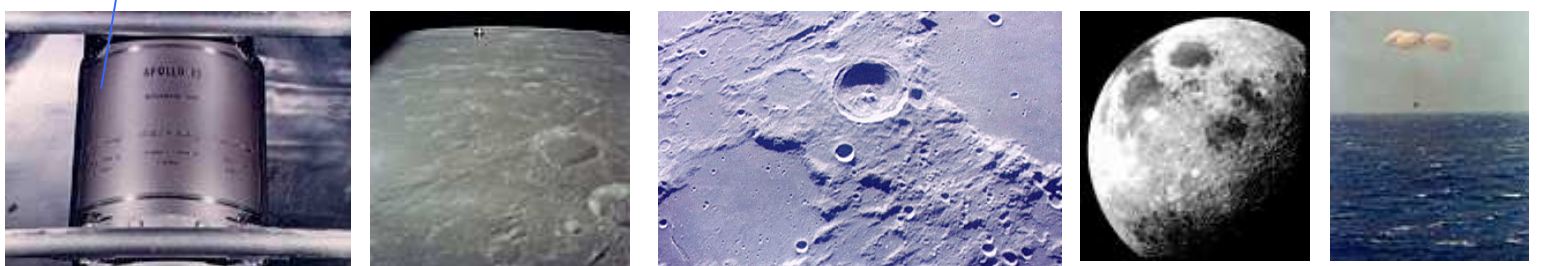
Det vetenskapliga instrumentet (ALSEP) med en SNAP-27 atomgenerator

Conrad och Bean plockar stenar

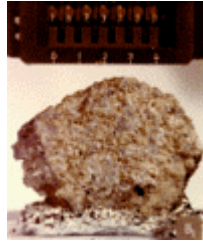

Den 20 november 1969 lyfter Intrepid från månen och avslutar sitt uppdrag efter 31,5 timmars månbesök
Aollo-12 lämnar sitt budskap. Den 21 november 1969 startar återresan till jorden.

Månstenar, bl. a. till forskning

Den 24 november 1969 landar Apollo-12 i Stilla havets vågor efter en perfekt genomförd månresa, NASA:s andra månlandning före 1970. Ett minne av Apollo-12 finns även bevarat som frimärke.

Lovell

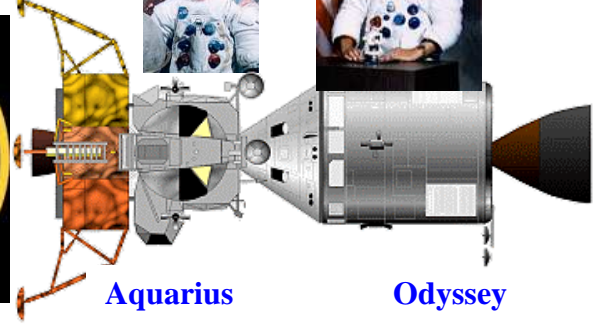
Haise

Swigert

Apollo-13

Aquarius

Odysseus

Lunar Module Pilot

3

2

1

Command Module Pilot

Commander

Fred Haise (3) John Swigert (2) James Lovell (1)
Apollo-13, 1970-04-11

Apollo-13

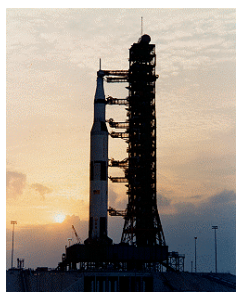

Lovell Swigert Haise

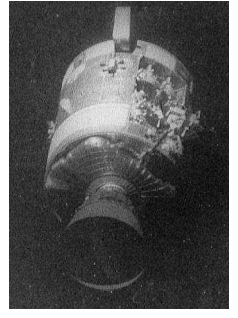
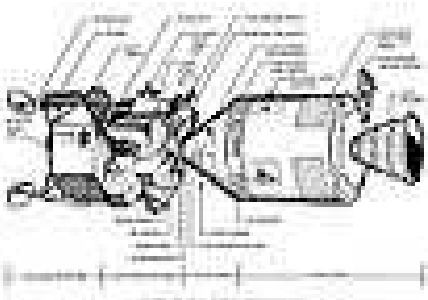
Besättningen på Apollo-13

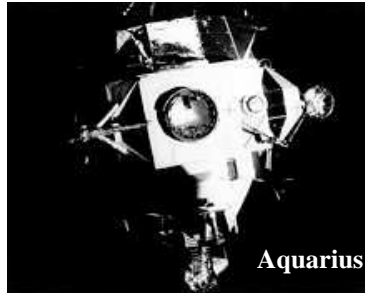
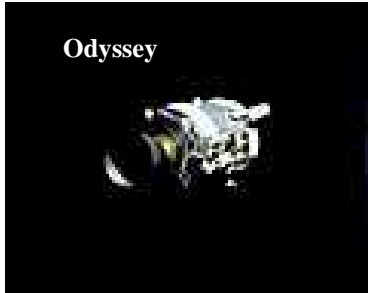
Besättningen på Apollo-13 på väg till LC-39A

Kennedy Space Center: Den 11 april 1970 lyfter Apollo-13 från LC-39A i Florida. En perfekt start resulterar i att Apollofarkosten går in i rätt bana runt jorden.

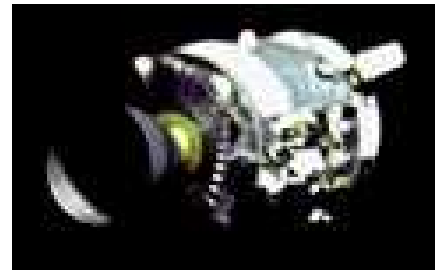
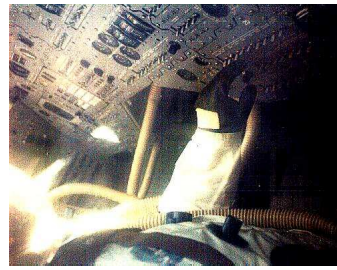

Efter den perfekta starten sker en så kallad CSM-LM-dockning mellan Odyssey och Aquarius. På väg mot månen händer det som aldrig fick hända: utsidan på kommandomodulen exploderar, därmed inträffar en katastrof.

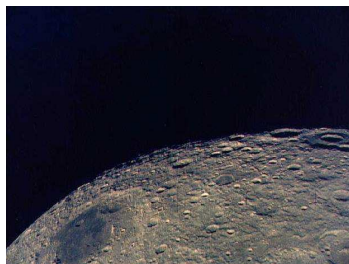
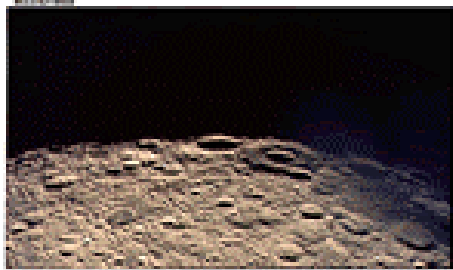

Skadan syns tydligt på utsidan

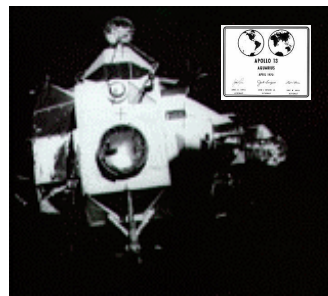
Besättningen får order att gå över till månlandaren Aquarius

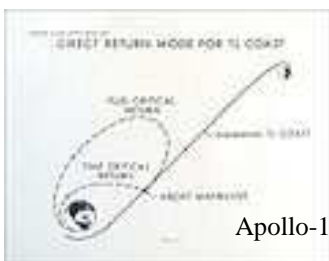
Besättningen får också order att tillverka en enkel anordning som sänker koldioxidhalten i farkosten, eftersom några viktiga instrument i farkosten är skadade och oanvändbara.

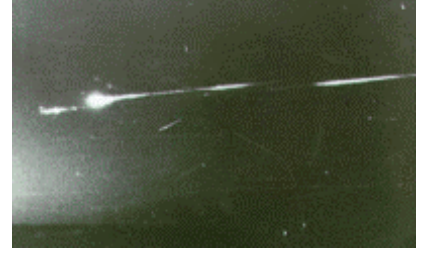
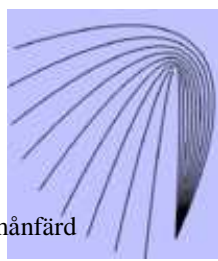
Apollo-13 rundar månen och fotograferar dess baksida, stjärnorna syns inte. Astronauterna är fortfarande i Aquarius.

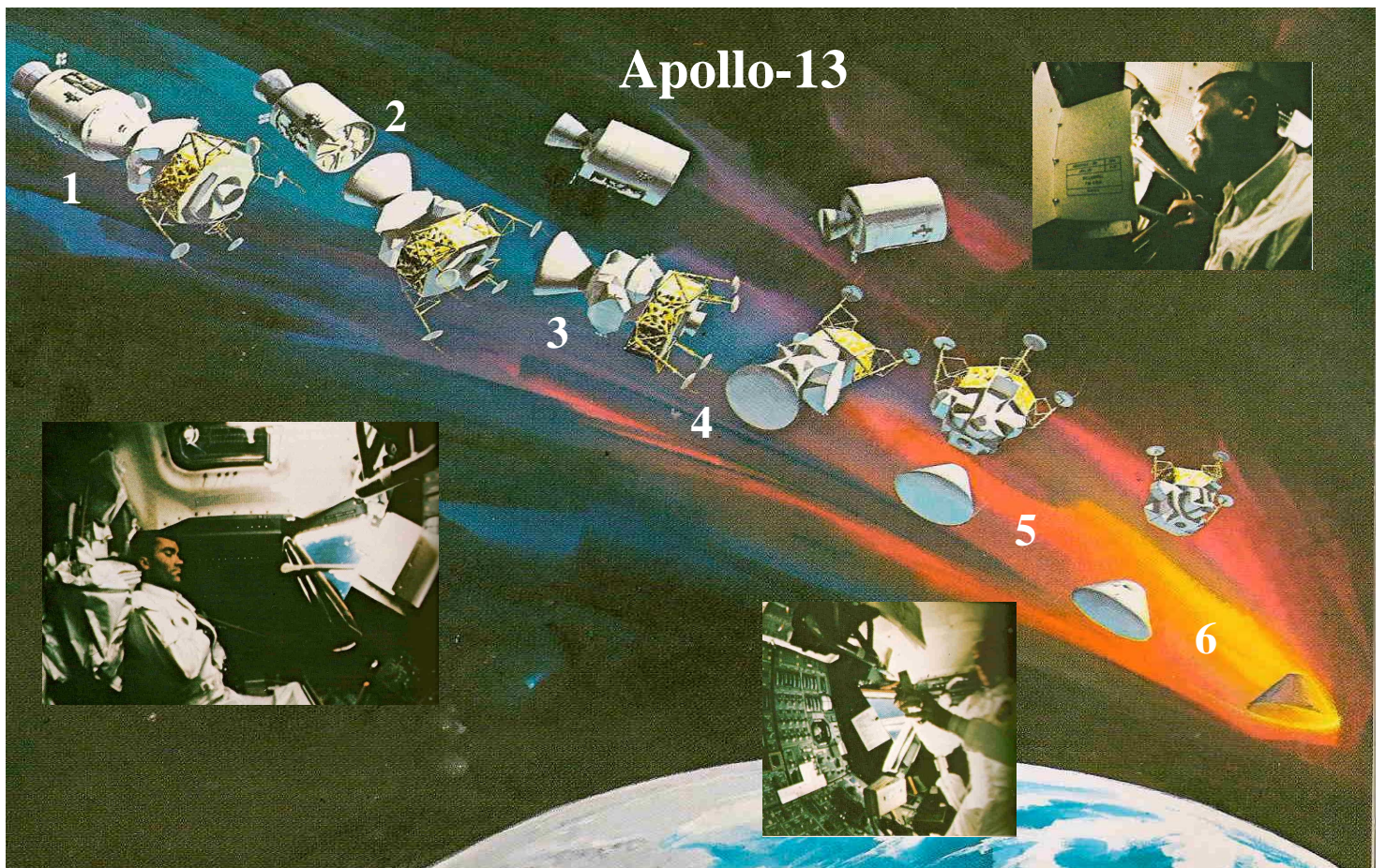
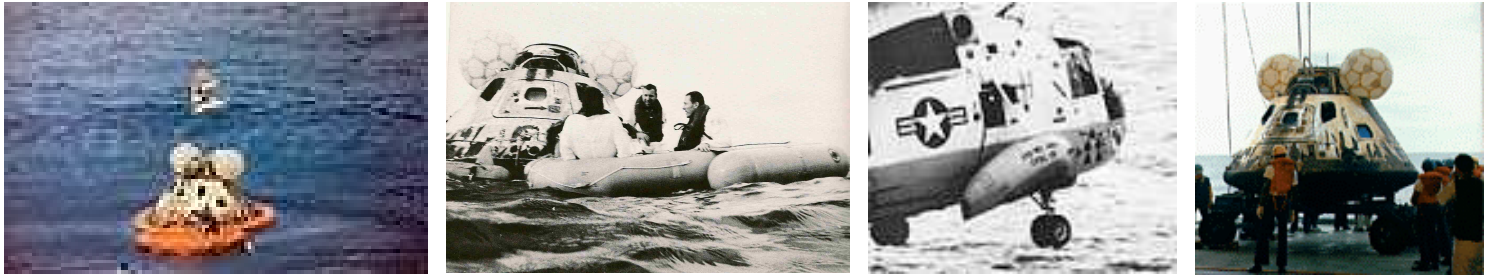
Den 14 april sker återfärden till jorden. Jorden kopplar bort Aquarius och budskapet som skulle ha lämnats kvar på månytan i Fra Mauro följer med Aquarius.

Apollo-13:s månfärd

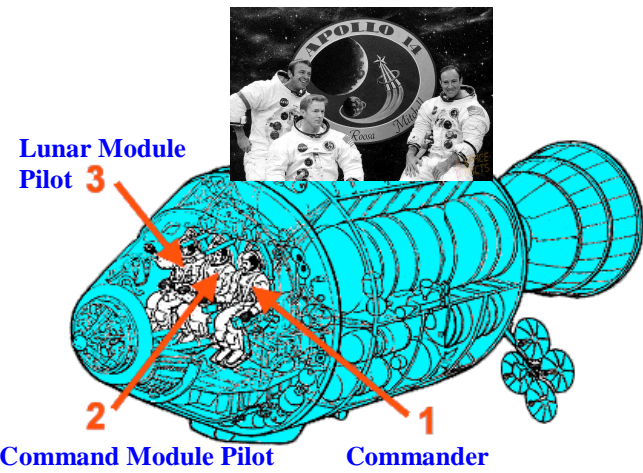
Dessförinnan kopplas även den skadade servicemodulen loss från Apollokapseln och återinträdet i atmosfären påbörjas. Apollokapseln kommer in i rätt vinkel och gör en perfekt landning, avslutningen av Apollo-13:s misslyckade månfärd.

Apollo-13:s inträde i atmosfären. **Fig.1** färden mot jorden; **Fig.2** Separation mellan Odyssey och Aquarius: Odyssey och servicemodulen kopplas bort; **Fig.3-4** Aquarius kopplas bort; **Fig.5-6** Apollokapseln i rätt vinkel tränger sig in i atmosfären och landningen i Atlanten börjar.

Den 17 april 1970 landar Apollo-13 programenligt i Stilla havets vågor. Allra viktigast är att astronauterna kom tillbaka välbehållna. Det finns ingenting mer värt än livet och människan. Apollo-13:s månfärd är bevarad som frimärke.

Apollo-14

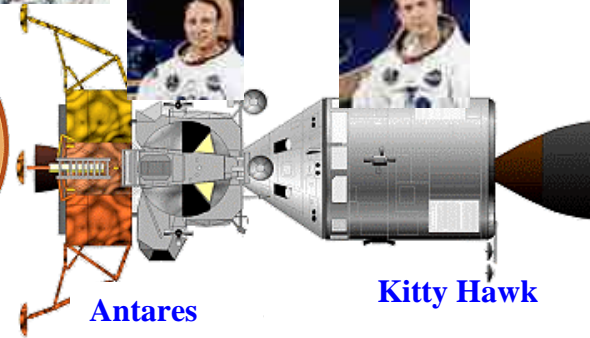
Shepard

Mitchell

Roosa

Alan B. Shepard Jr (1), Stuart A. Roosa (3), Edgar D. Mitchell, (3)

Apollo-14 1971-01-31

Shepard

Roosa

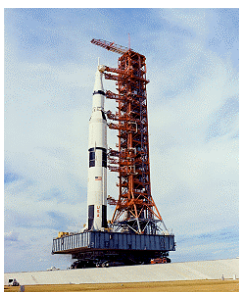

Mitchell

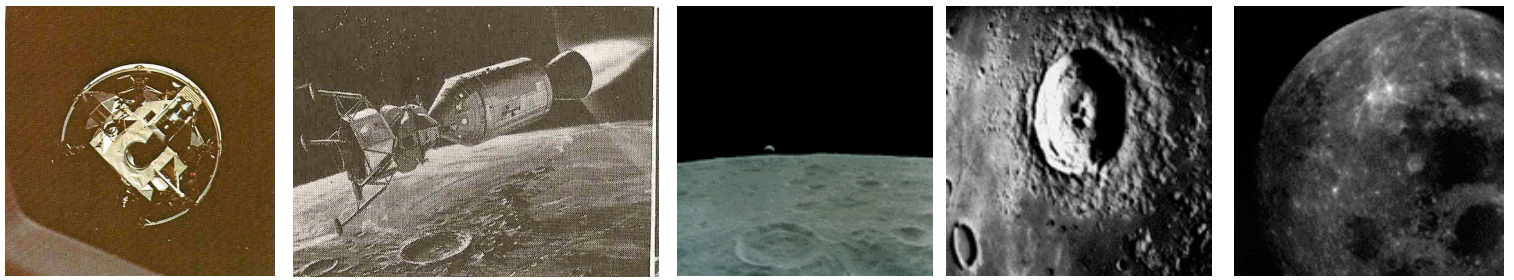
Besättningen på Apollo 14

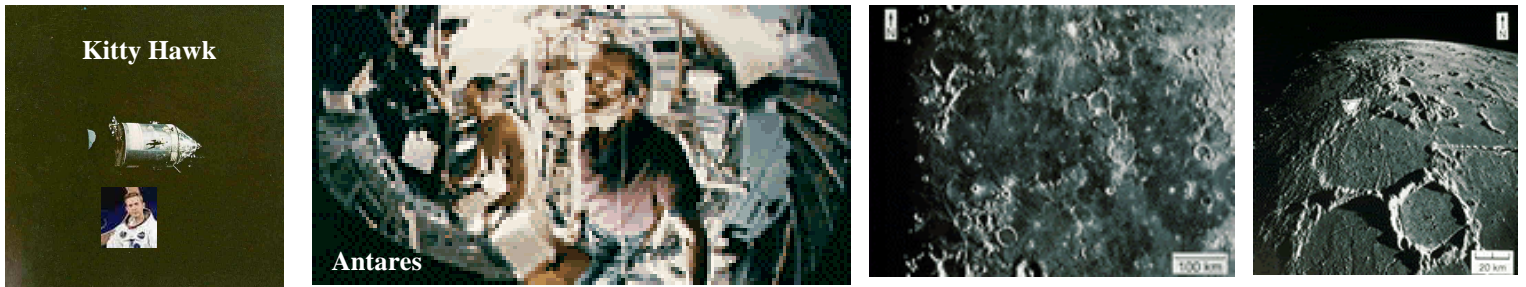
Besättningen på Apollo-14 på väg till LC-39A

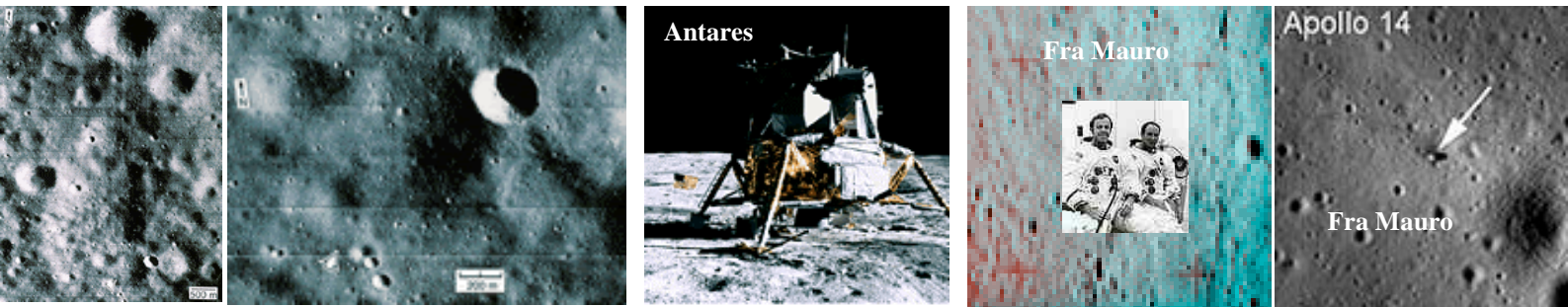
Den 31 januari 1971 startar Apollo-14 från LC-39A på Kennedy Space Center, Florida.

En så kallad CSM-LM dockning sker under första varvet, därefter startar motorerna mot månen. Den 4 februari är Apollo-14 framme.

Separation från Kitty Hawk och därefter börjar Antares nedstigningen mot Fra Mauro den 5 februari 1971.

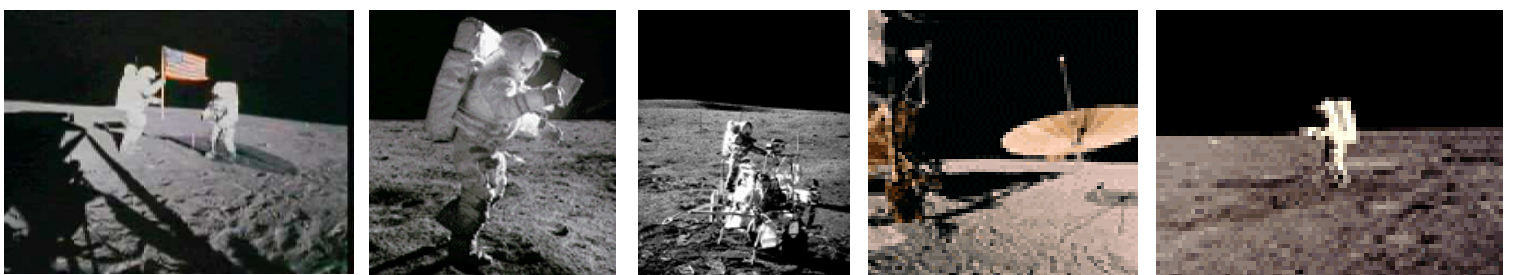
Den 5 februari 1971 landar Antares i höglandsområdet Fra Mauro, ombord är Shepard och Mitchell

Höglandsområdet Fra Mauro och månlandaren Antares, den tredje månlandningen efter Eagle och Intrepid

Astronauterna Shepard och Mitchell samt en dragkärra, de första hjulspåren på månen.

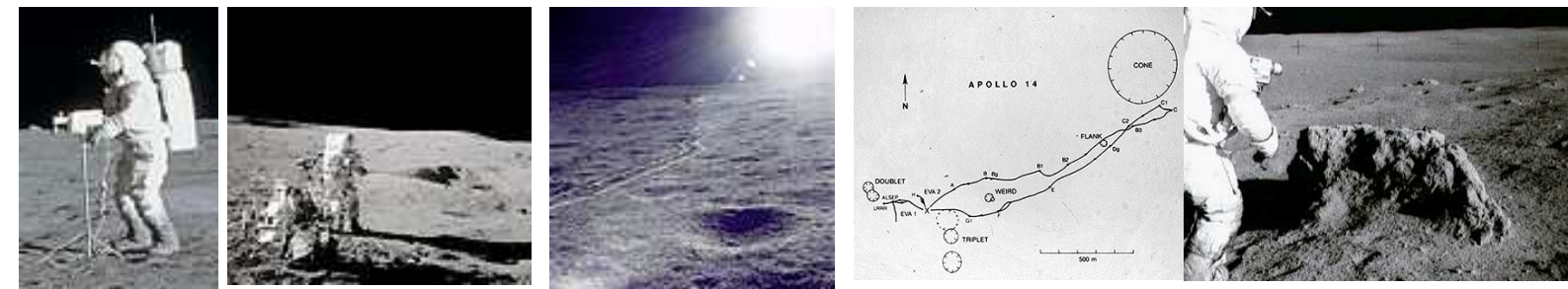
I uppdraget ingår att besättningen placerar ut ett flertal vetenskapliga instrument

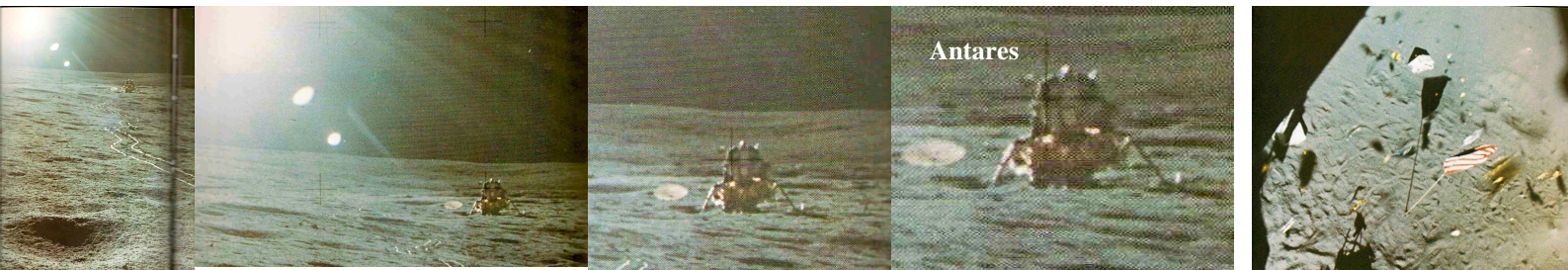
Bland annat ALSEP-AS 1467, så dragkärren är en bra transporthjälp

Astronauterna är sysselsatta hela tiden och verkar trivas i Fra Mauro-landskapet

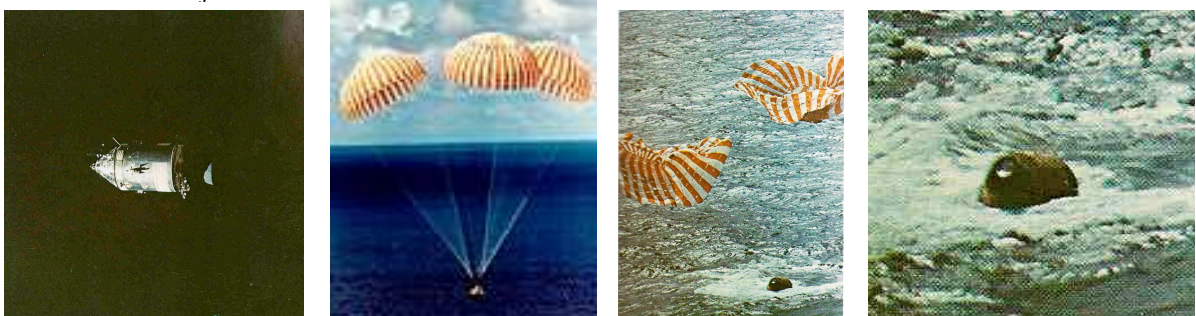
På kartan kan man se hela Shepards och Michells arbetsområde i Fra Mauro – de har kamera och dokumenterar allt

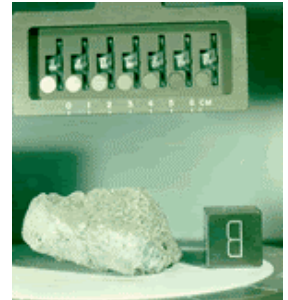
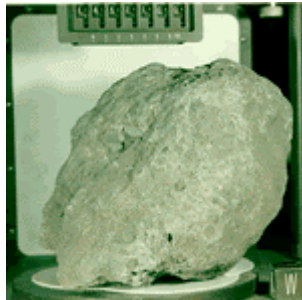
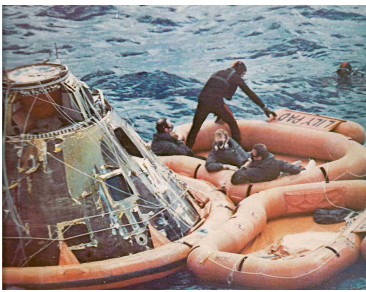
Antares blir bostad och dess besättning tillbringar ca 38 timmar på månen, i Fra Mauro, och lyfter därifrån den 6 februari 1971

Även Apollo-14 lämnar efter sig ett meddelande i höglandsområdet Fra Mauro. Dockning sker mellan Antares och Kitty Hawk i bana runt månen, och därefter sker återfärden till jorden den 6 februari 1971.

Återfärden och landningen

Efter nio dagars månfärd och en perfekt genomförd månlandning landar Apollo-14 i Stilla havet den 9 februari 1971. Med sig har besättningen 43 kg månstenar. Året 1971 börjar utmärkt för NASA.

David R. Scott

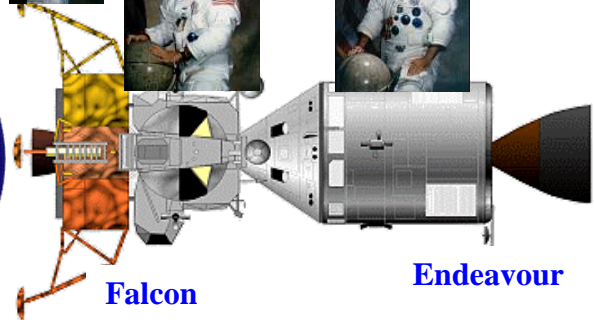
Alfred M. Worden

James B. Irwin,

Apollo-15

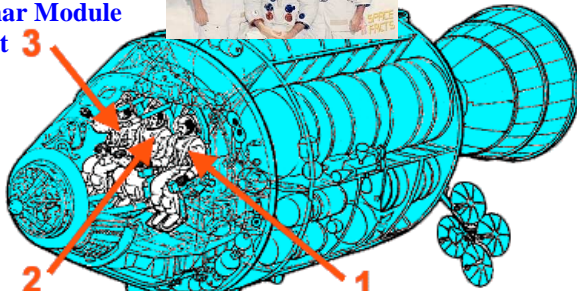

Falcon

Endeavour

Lunar Module Pilot 3

2

1

Command Module Pilot

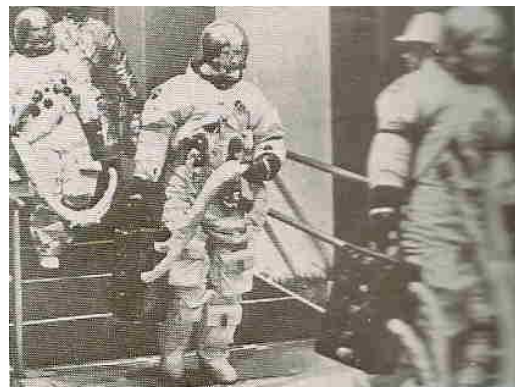
Commander

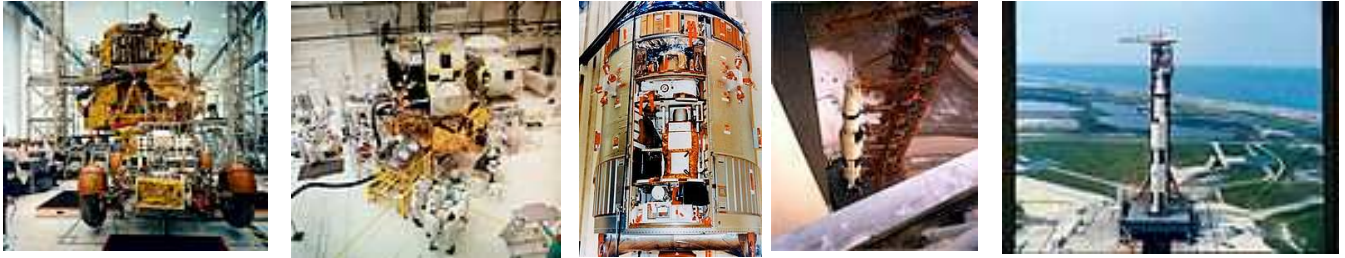
David Scott, Alfred Worden, James Irwin
Apollo-15 1971-07-26

Scott Worden Irwin
Besättning på Apollo-15

Besättningen på Apollo-15 på väg till LC-39A

Kennedy Space Center, 1971-07-26, månlandaren Falcon och kommandomodulen Endeavour

Cape Kennedy. Den 26 juli 1971 lyfter Apollo-15 från LC-39A i Florida

Apollo-15 placeras i sin rätta bana runt jorden och en CSM-LM dockning sker. Därefter sätter man kurs mot månen

Den 30 juli 1971 landar Falcon på månen, i Apenninerna, med Scott och Irwin ombord.

Landing vid Hadley - Apenninerna, sydöstra kanten av Regnens hav

En underbar utsikt på Apenninerna, sydöstra kanten av Regnens hav

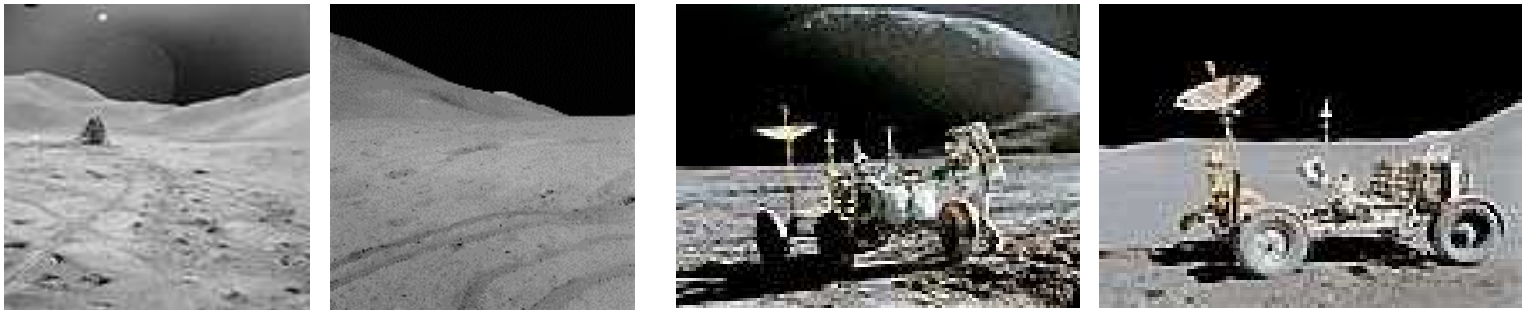
Irwin och flaggan. Utplaceringar av vetenskapliga anordningar och instrument

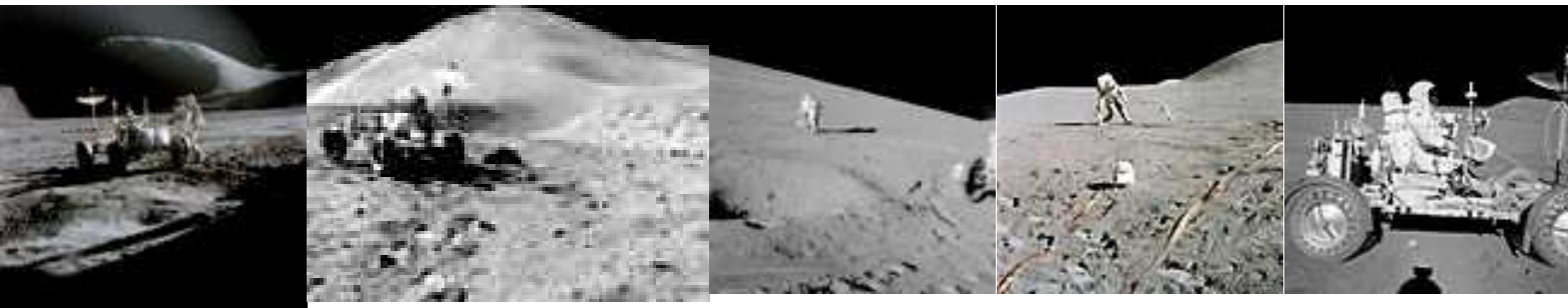
Utplaceringar av vetenskapliga anordningar och instrument bl.a. ALSEP

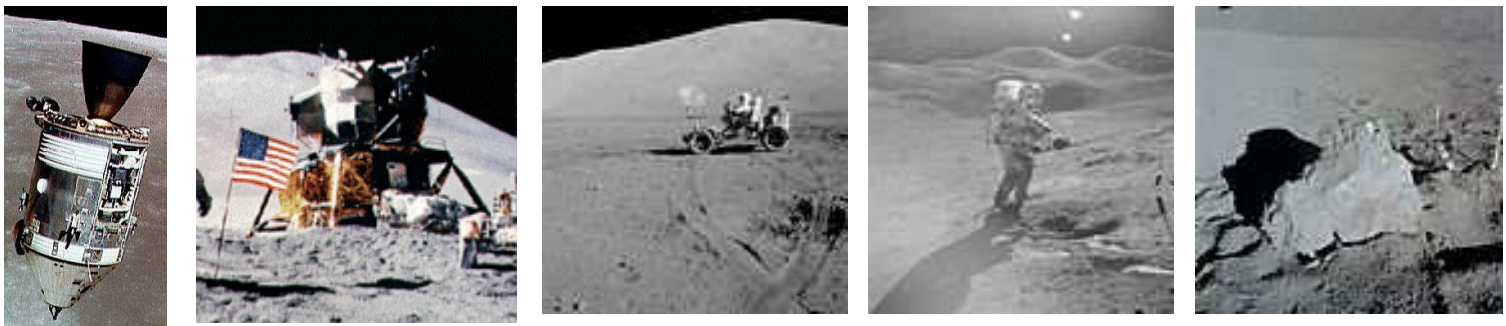
Den första mån bilen rullar på månen. Ett utmärkt transportmedel i Falcons omgivning

Månlandaren Falcon och landskapet runt Apenninerna – med hjälp av mån bilen kan astronauterna färdas längre sträckor

Full sysselsättning – utplaceringen av instrument sker längre och längre bort.

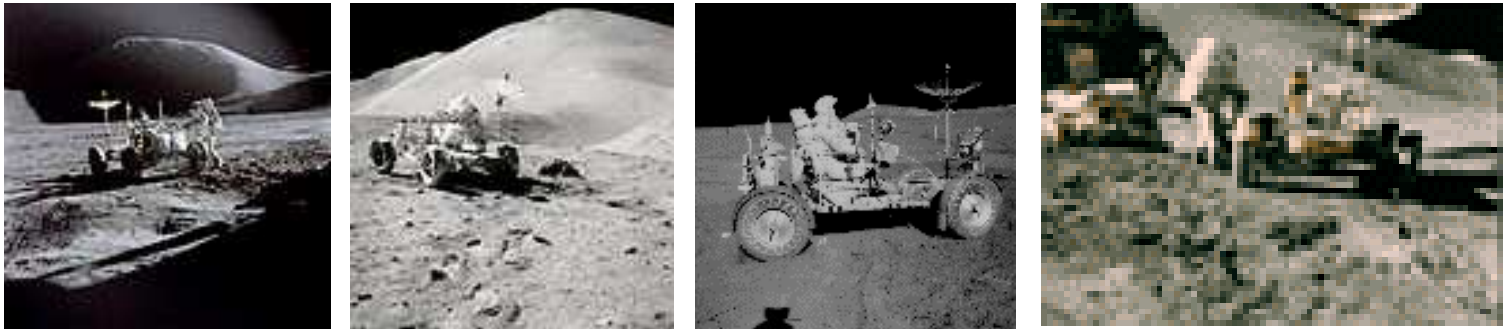
Medan Falcon står på månen, kretsar Endeavour runt densamma och bevakar aktiviteten där nere.

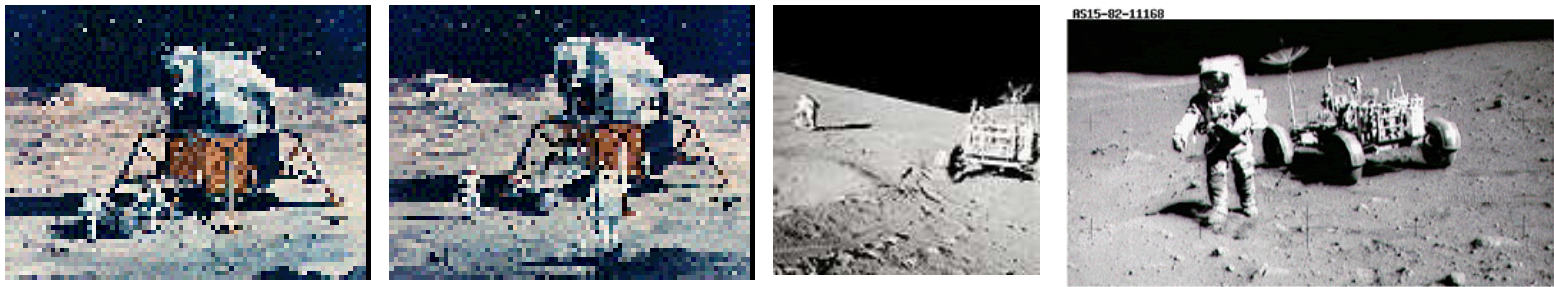
Endeavour runt månen och Falcon på månen, Falcon som syns tydligt här ovan

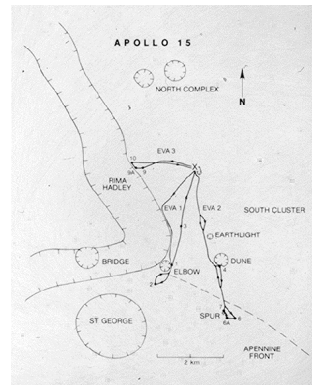
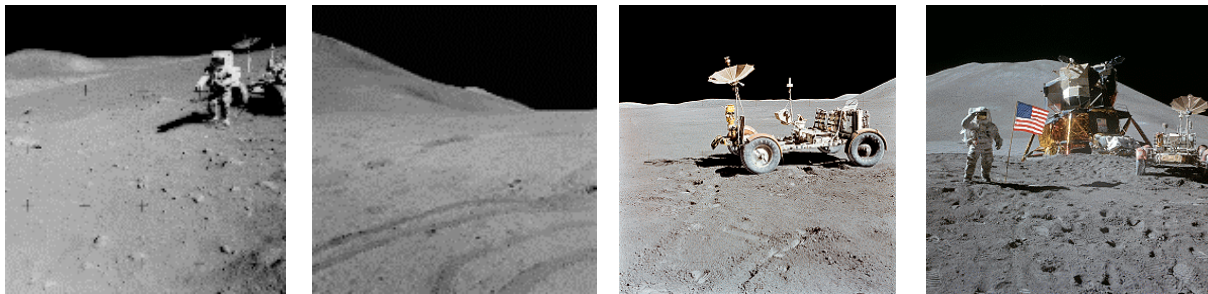
Scott och Irwin är de första att köra bil utanför jorden, på en närliggande himlakropp, man ser varken växter eller träd.

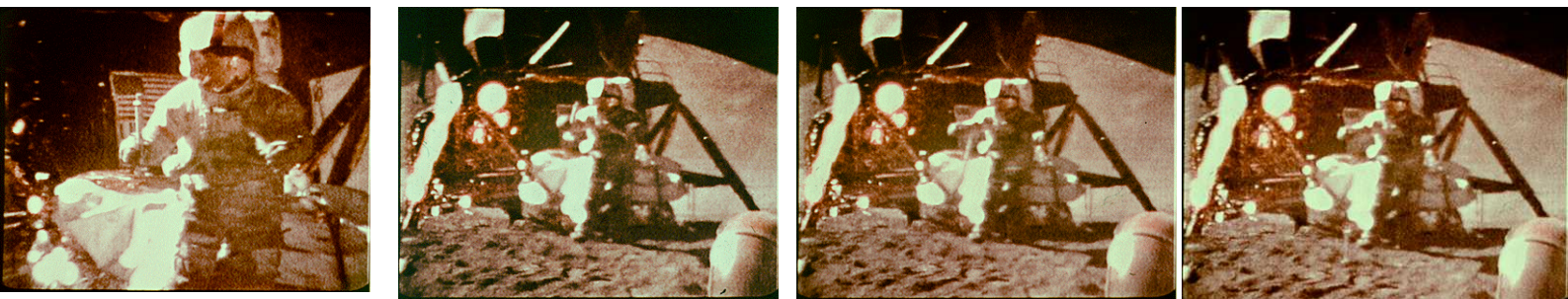
Det verkar vara så att lokalsinnet fungerar mycket bra. De kör inte vilse

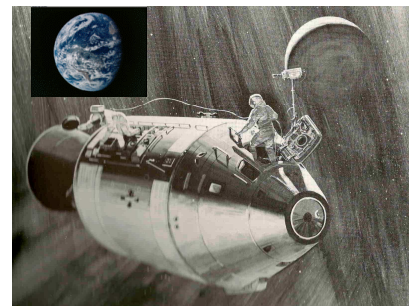
Månlandaren Falcon, där de vilar och sover, är hem och bostad för besättningen.

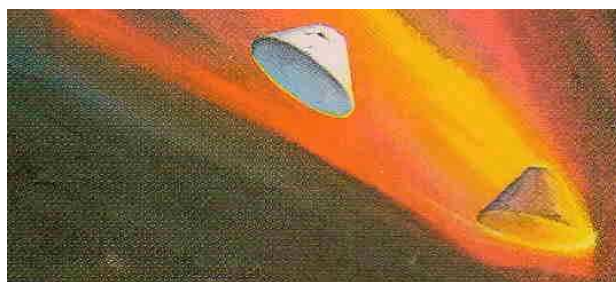
Astronauterna lämnar spår efter sig, bland annat hjulspåren och sitt budskap i Apenminerna. Scott och Irwin kör 24 km med första mån bilen. Kartan ovan visar deras arbetsfält.

Scott demonstrerar i direkt-tv: "The Apollo 15 Hammer-Feather Drop", att fjädern och hammaren faller lika fort.

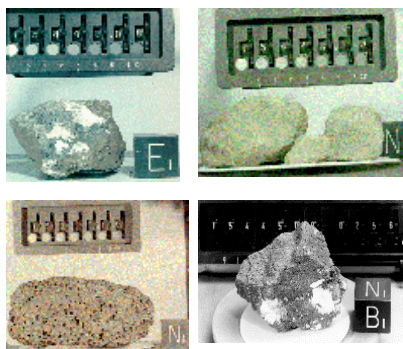
Den 3 augusti 1971 lyfter Falcons överdel och lämnar Apenminerna för gott efter ca 70 timmar. I banan runt månen sker dockning med Endeavour och därefter sker starten tillbaka till jorden.

På hemväg gör Worden en 39 minuters rymdpromenad. Sedan kopplas månlandaren och servicemodulen bort och slutligen tränger Apollokapseln in i atmosfären och landar problemfritt.

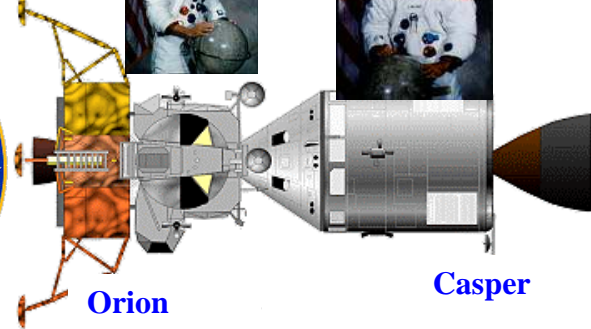
Landningen äger planenligt rum i Stilla havet

Appolo-15 landar den 7 augusti 1971. För NASA börjar månfärderna bli rutin-resor. Astronauterna tog med sig ca 77 kg månstenar. Deras färd finns även bevarad som frimärke.

Apollo-16

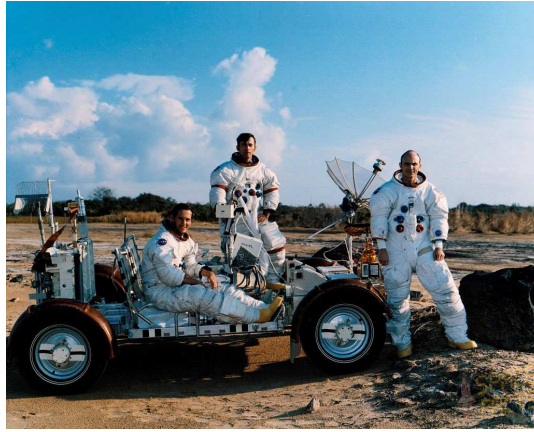
Lunar Module Pilot 3

2

1

Command Module Pilot

Commander

John W. Young (1), Thomas K. Mattingly II (2) Charles M. Duke Jr (3)

Apollo-16 1972-04-16

Young

Mattingly

Duke

Besättning på Apollo-16

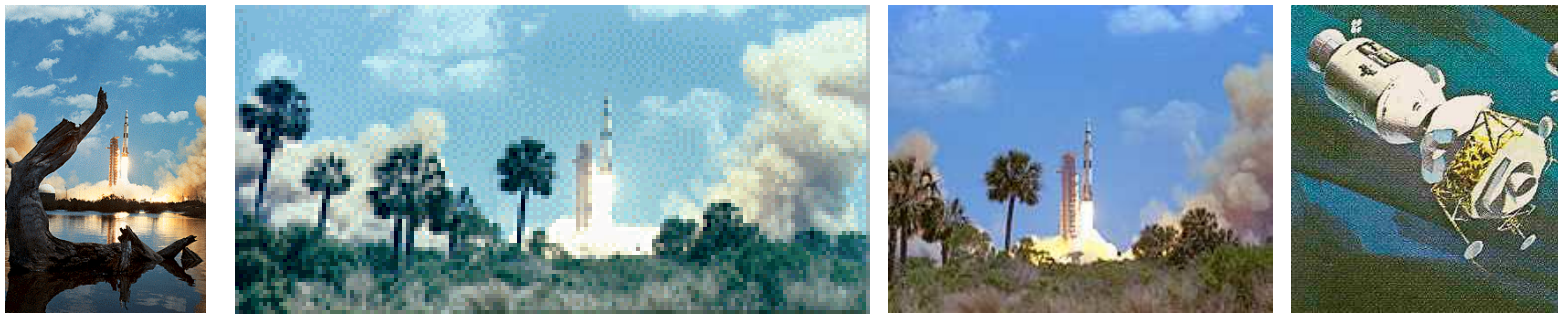

Besättningen på Apollo-16 på väg till LC-39A

ML-Orion

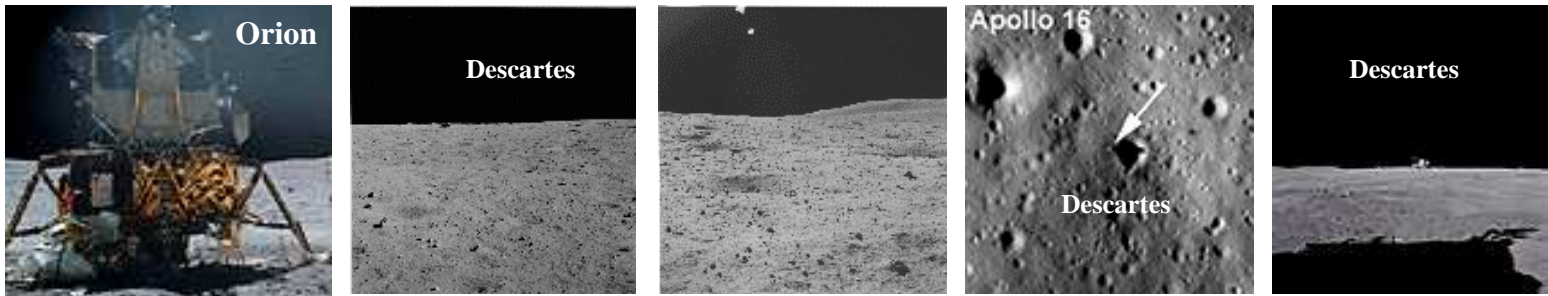
Kennedy Space Center: 1972-04-16 lyfter Apollo-16 från LC-39A

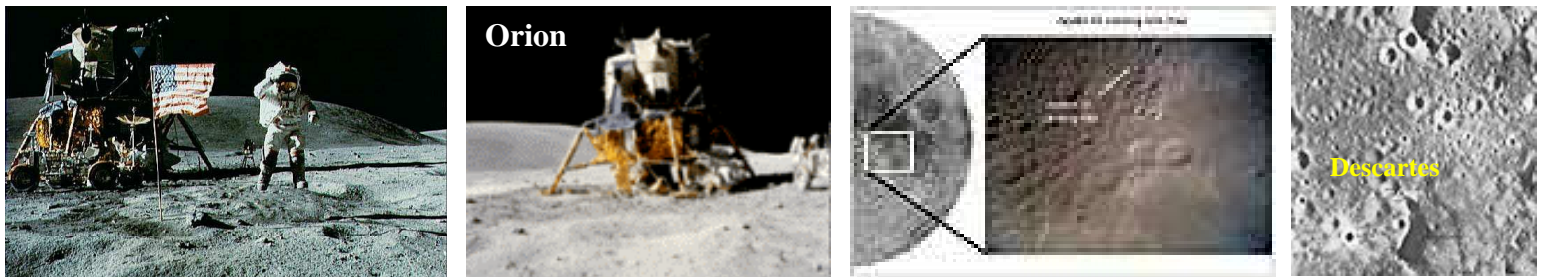
Den 16 april 1972 lyfter Apollo-16 från LC-39A, Florida och kommer in i rätt bana runt jorden. Därefter sker CSM-LM dockning och färden mot månen börjar.

Den 19 april kommer Apollo-16 in i en bana runt månen. Den 20 april sker separation mellan CSM Casper och LM Orion. Sedan börjar nedstigningen till månen.

Den 20 april 1972 landar Orion på Descartes, ett bergigt landskap, som blir ett nytt hem och bostad för besättningen på månen

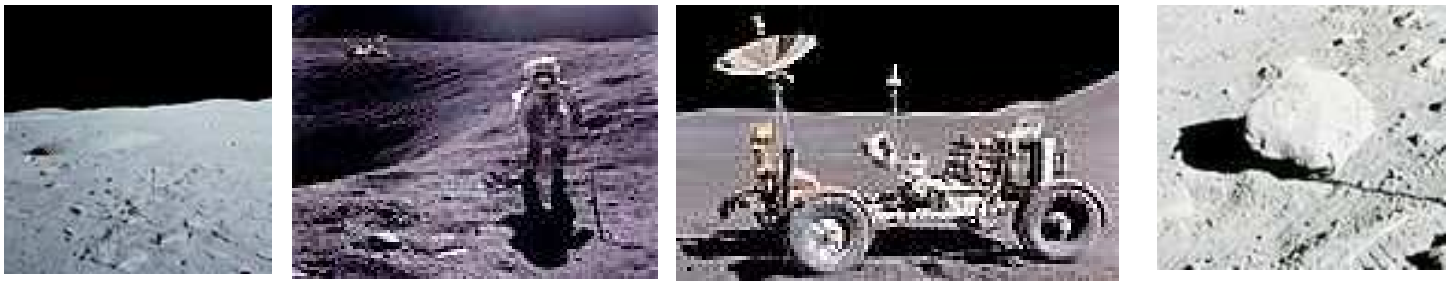
Landningen sker i bergsområdet Descartes, utsikten syns ovan. Orion är den femte i ordningen att landa på månen

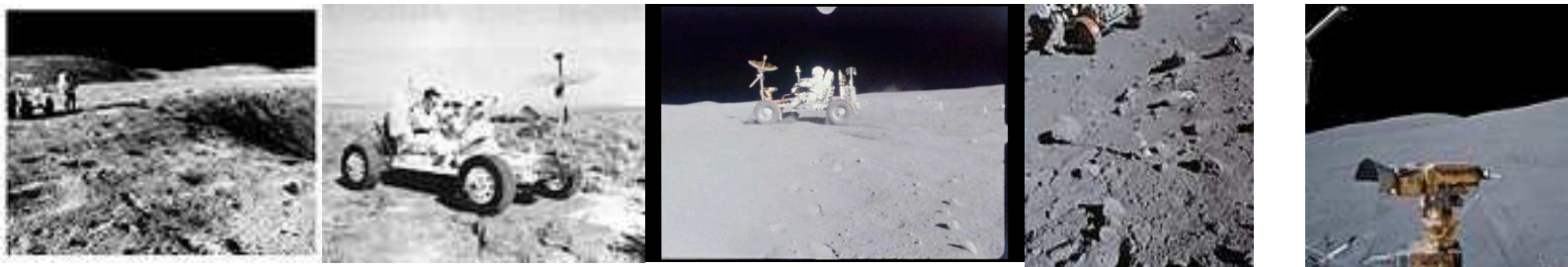
I besättningens uppdrag ingår att placera ut vetenskapliga instrument på förutbestämda platser i Descartes

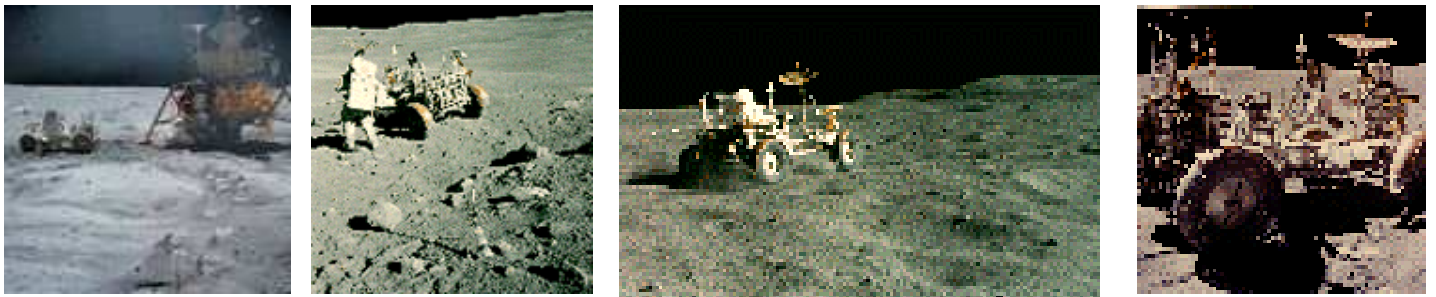
Besättningen, Young och Duke har en månobil, nummer 2, med sig som ett utmärkt transportmedel

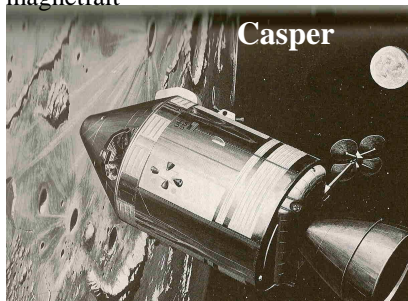
Full sysselsättning; Charles Dyke som månvandrare vid en större krater

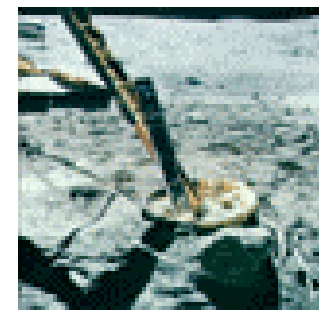
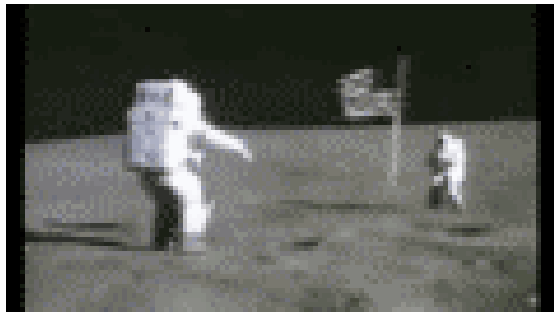
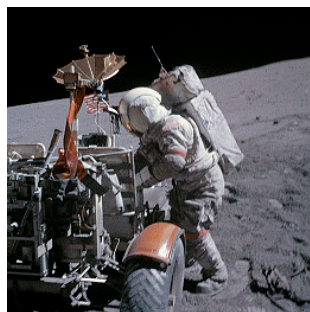
Instrument överallt, avståndet ökar mellan instrumenten. Ju större avståndet är, desto längre bilkörning behövs

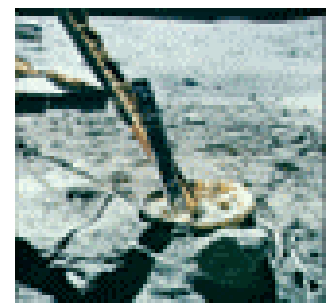
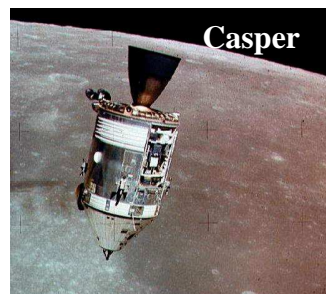
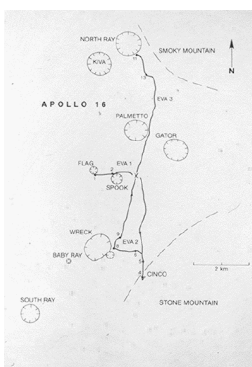
Mån bilen har däck av ståltrådsnät för bättre fäste i månstoffet och en elmotor i varje nav, toppfart 14 km/h. Föraren har handen på manöverspaken, som är en kombinerad ratt, växel och gaspedal. Orienteringssystemet har en dator som ersätter kompassen, månen saknar magnetfält

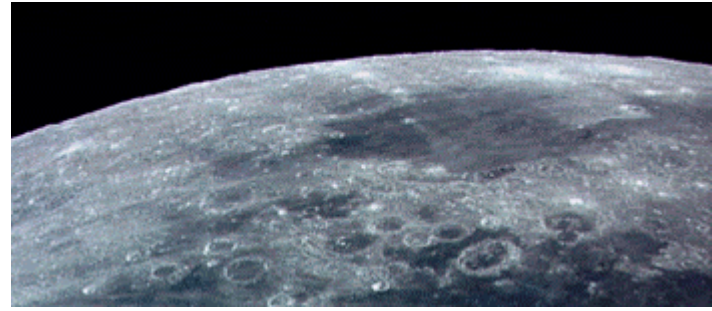
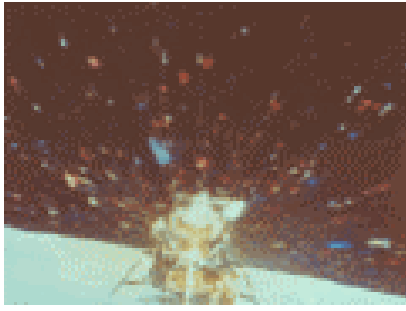
Casper rundar månen och bevakar Orions cirka 85 timmars verksamhet

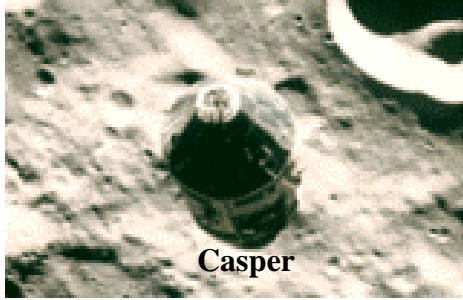
Astronauterna kopplar av, vilar, äter och sover, sedan jobb igen. De kör 27 km med mån bil nr 2

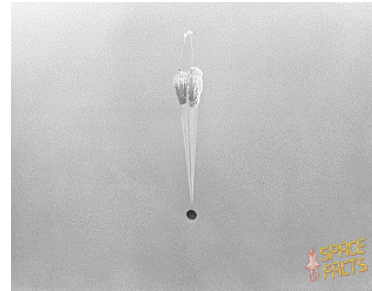
Deras arbetsfält syns på kartan ovan. Apollo-16 lämnar traditionellt efter sig ett budskap.

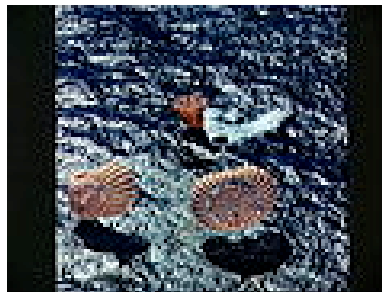
Efter 3 och en halv dagars vistelse på månen lyfter Orions överdel den 23 april 1972. Starten sänds direkt i TV

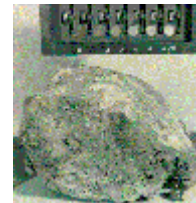
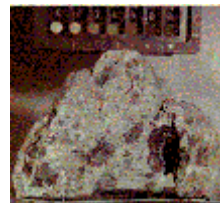
Orion dockar med Casper i en bana 100 km ovanför månen, därefter startar resan mot jorden. Under färden gör Mattingly en och en halv timmes rymdpromenad., en så kallad djup rymdpromenad., ute i den mörka stora rymden.

Apollo-16 landar i Stilla Havet utan problem

Den 27 april 1972 landar Apollo-16 i vågorna i Stilla havet. Med sig har besättningen 96 kg stenar/material till vetenskapens förfogande. Den femte månlandningen ägde rum utan större problem, ett ointagligt försprång för Sovjet.

Cernan

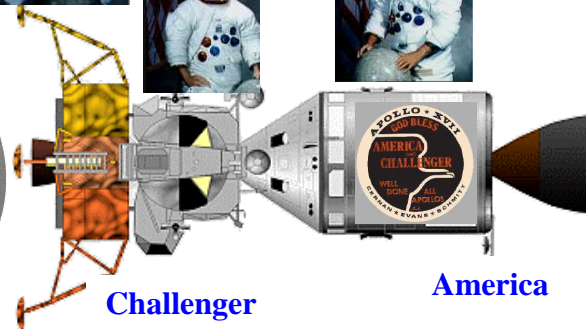
Schmitt

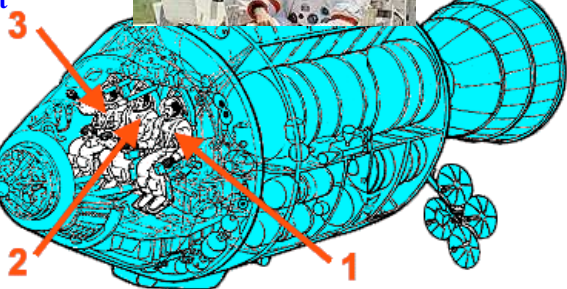
Evans

Apollo-17

Lunar Module Pilot

Challenger

America

Commander

Command Module Pilot

Ronald B. Evans (2), Harrison H. Schmitt (3), Eugene A. Cernan (1)

Apollo-17 1972-12-07

Cernan

Evans

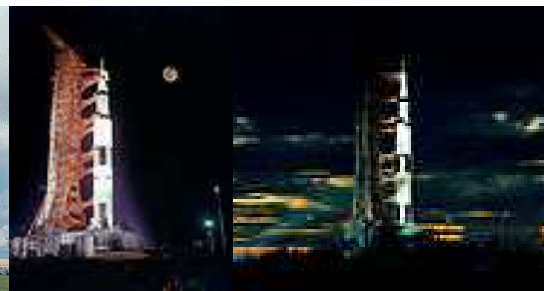
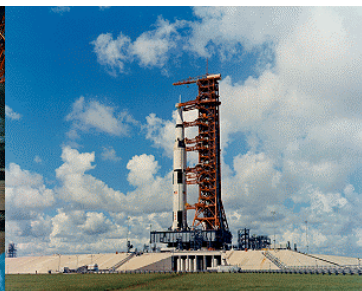

Schmitt

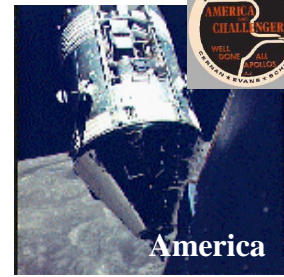
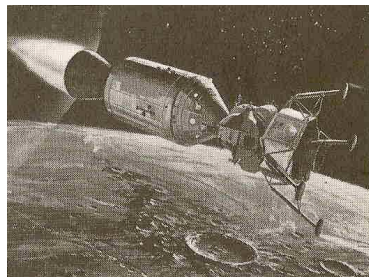
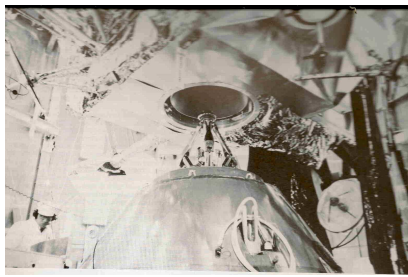
Besättning på Apollo-17

Besättningen på Apollo-17 på väg till LC-39A

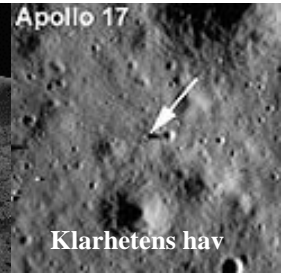
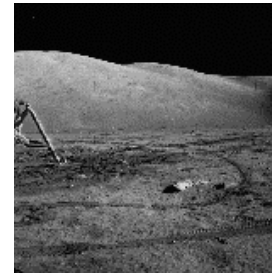
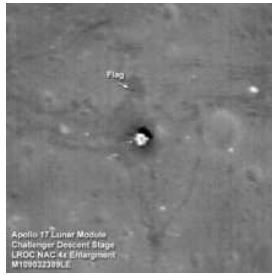
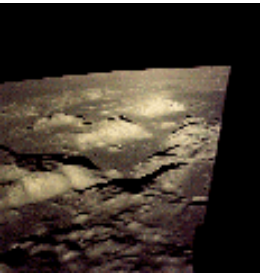

Kennedy Space Center: den 7 december 1972 lyfter Apollo-17 från LC-39 A, Florida

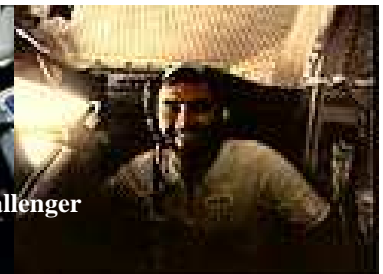
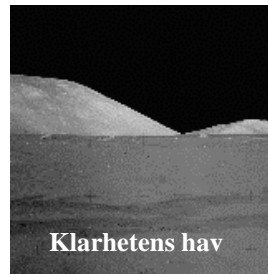
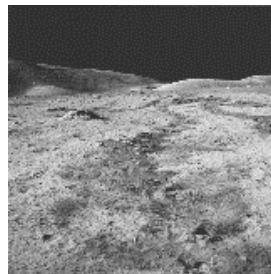

CSM-LM dockning sker i bana runt jorden, sedan raka vägen mot månen.

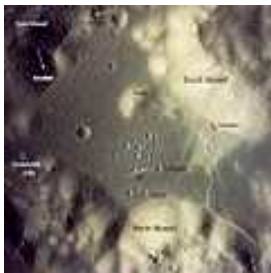
Separation sker den 10 december 1972.

Den 11 december 1972 börjar nedfärden till månens yta, och Challenger landar i Klarhetens hav

Besättningen Cernan och Schmitt. Challengers landning i en "buk" i östra utkanten av Klarhetens hav, vid foten av Taurus-bergen.

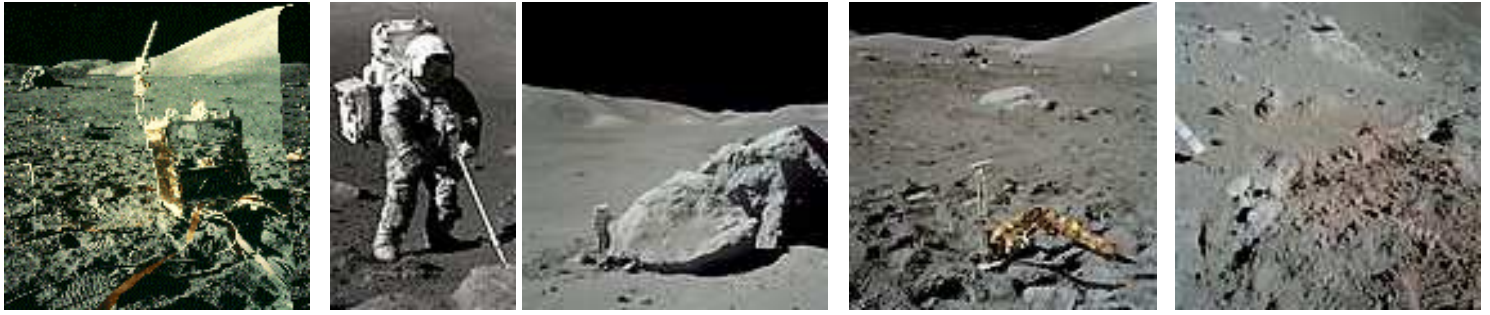
USA-flaggan och besättningen i Klarhetens hav på månen.

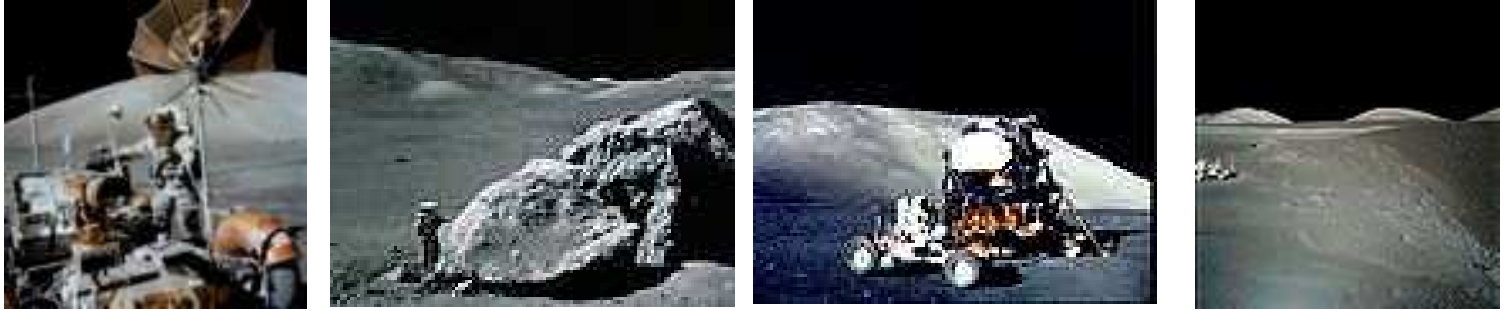
Utplacering av instrument, bl.a. av ALSEP-typ

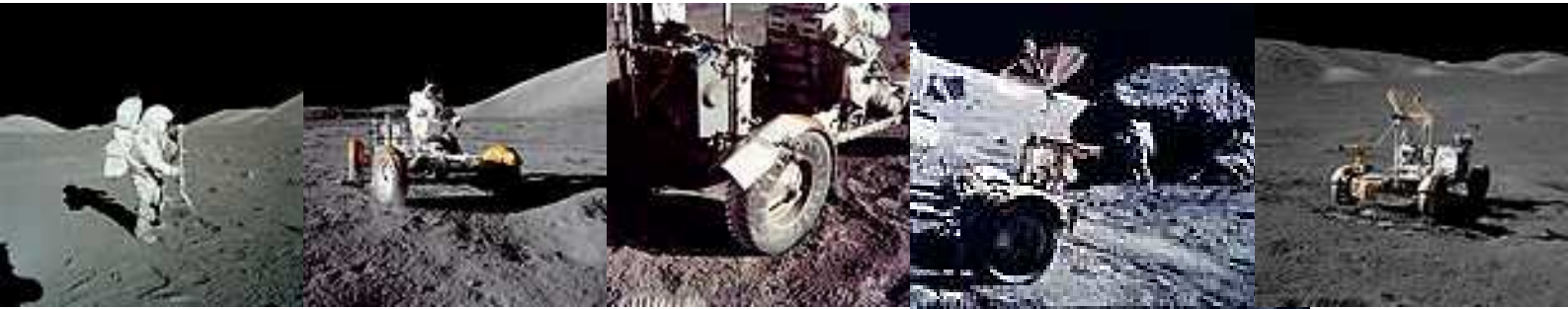
Längre och längre bort ifrån månlandaren Challenger vid foten av Taurus bergen

Schmitt och geologi; bl.a. månstenar är hans intresse

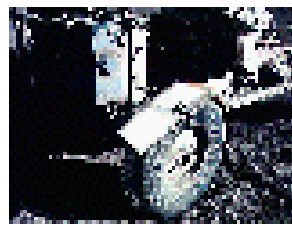
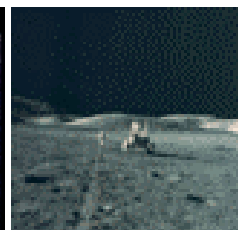
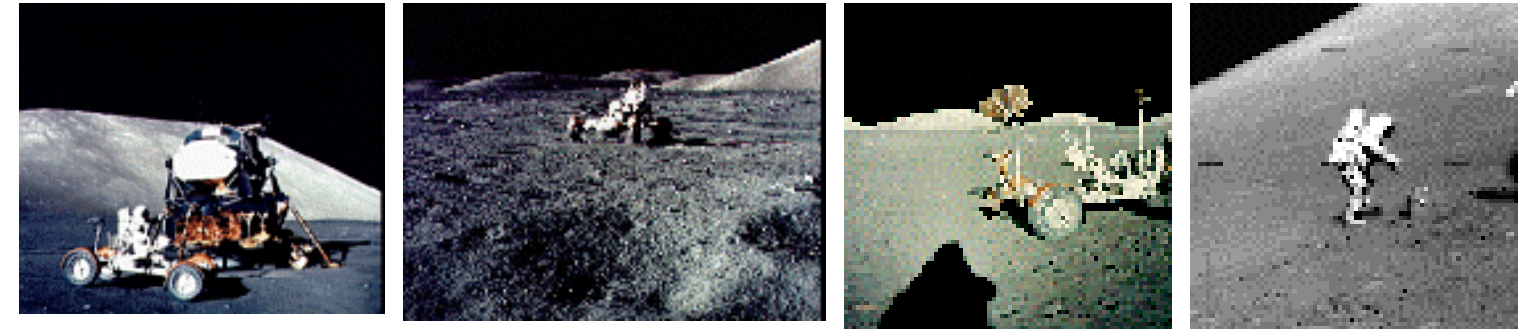
Månbil nr 3. Schmitt är utbildad geolog och har kunskaper i sitt ämne. Här på månen i Klarhetens hav hittar han sitt drömjobb

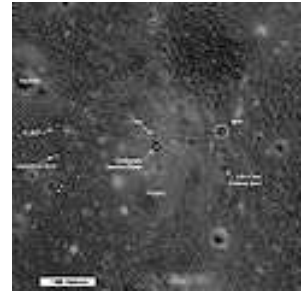

Medan Schmitt studerar och forskar i omgivningen, kör Cernan bilen.

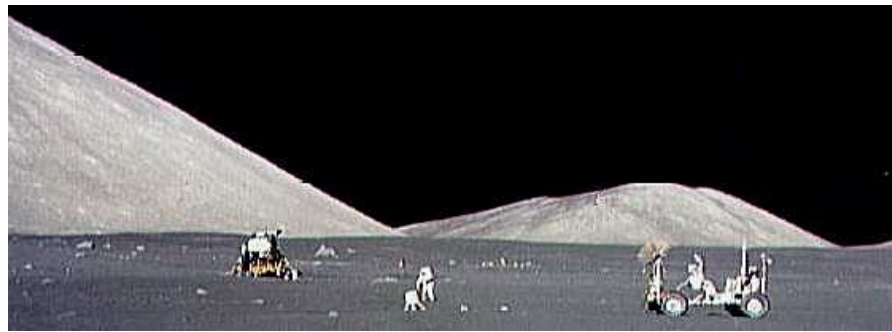

Visst trivs astronauterna, nya fynd nästan varje meter: det verkar vara så att NASA har specialiserat sig på att välja ut spännande och givande landningsställen där kunskap kan samlas, till exempel Klarhetens hav vid foten av Taurusbergen

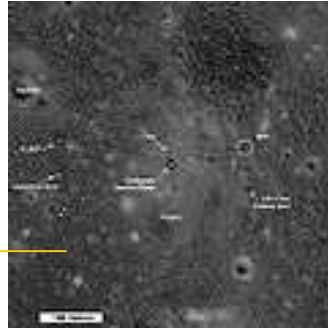
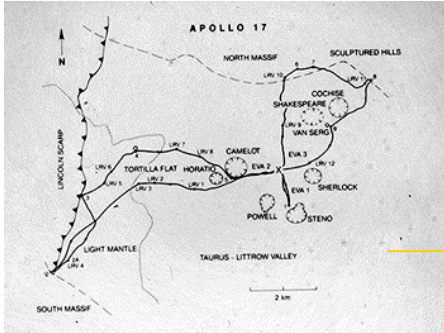

Utforskning av både hög- och lågland under 36 km med månobil nr 3.

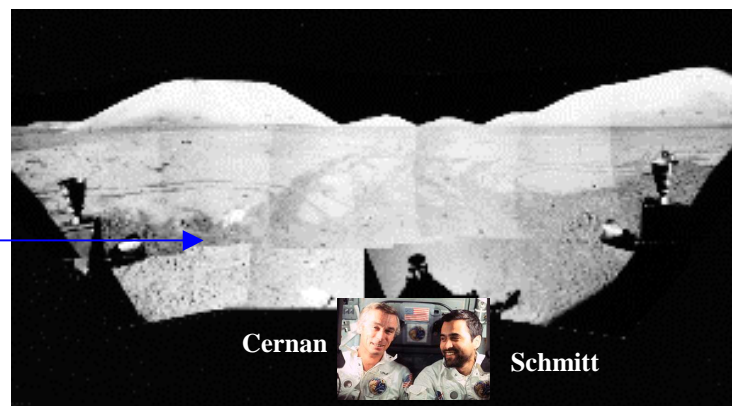
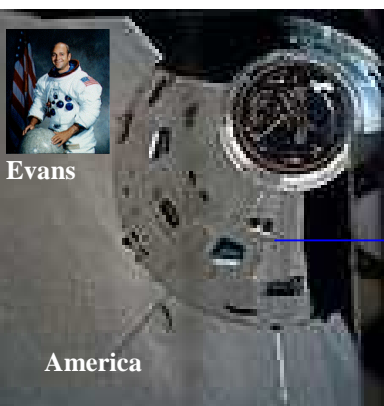
Fyra dagars ständiga och spännande uppdrag i Klarhetens hav, vid foten av Taurus-bergen. Månlandaren Challenger är hem och bostad för besättningen, där de vilar, kopplar av och sover under vistelsetiden.

Arbetsfältet för Challengers besättning syns på kartan, som längst ca 35 km, men utan träd och andra växter

Även Apollo-17 lämnar sitt traditionella budskap efter sig på månen

Evans

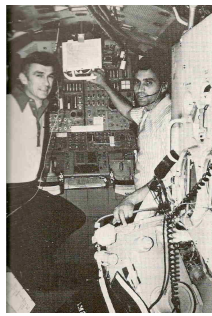
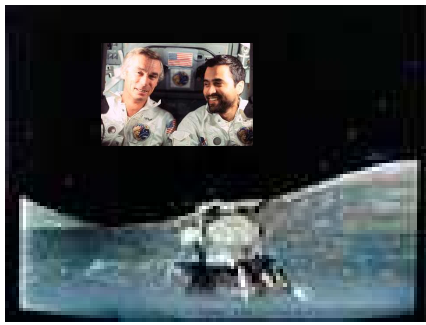
America

Cernan

Schmitt

Challenger

Från kommandomodulen America ser Evans landningsplatsen i Klarhetens hav vid foten av Taurus-bergen, där Challenger befinner sig

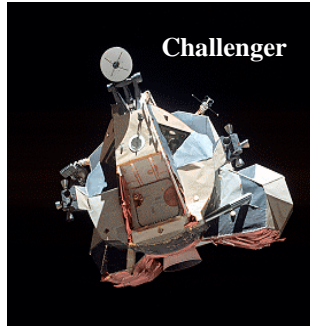

Challenger

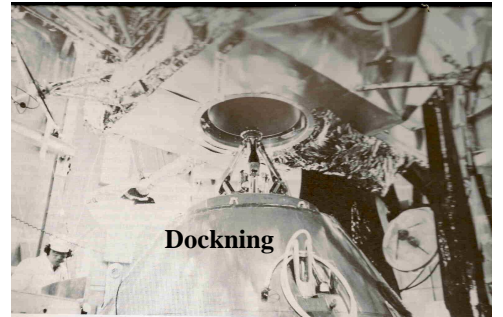
Uppdraget är över och den 14 december startar Challenger från månen i en direktsänd tv.

America

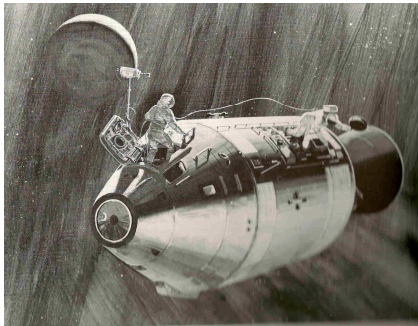

Challenger

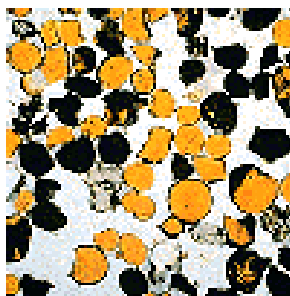

Dockning

En LM-CSM-dockning sker mellan America och Challenger, och därefter, den 16 december, återvänder Apollo-17 till jorden

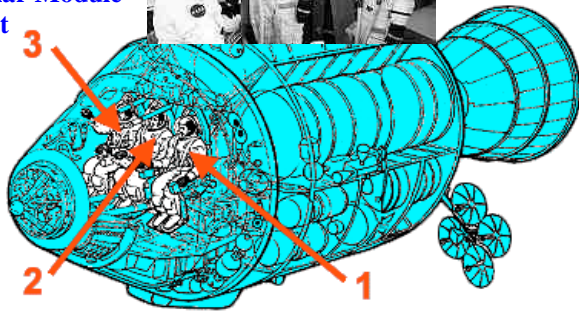
På hemvägen gör Evans en så kallad djup rymdpromenad på 1 timme och 6 minuter den 17 december 1972

Den 19 december 1972 landar Apollo-17 i Stilla havet utan problem. Med sig har besättningen över 100 kg material från månen, från Klarhetens hav vid foten av Taurus-bergen. Denna var NASA:s sjätte och sista månfärd.

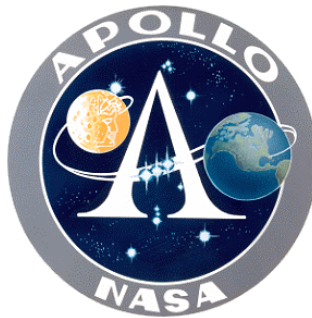
Lunar Module Pilot

Command Module Pilot

Commander

Apollo-18

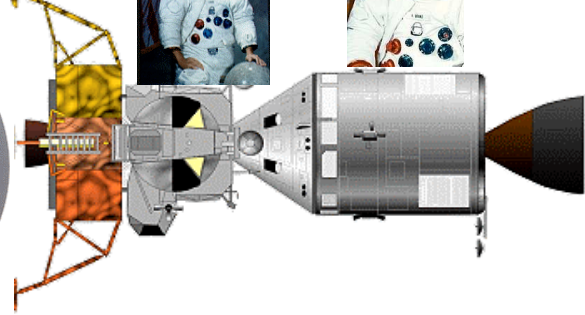
Gordon

Schmitt

Brand

Gordon, Richard (1) Brand, Vance (2) Schmitt, Dr Harrison

Apollo-18, 1973-01-07

Gordon

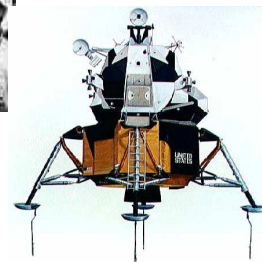
Brand

Schmitt

Besättning på Apollo-18

Brand

Gordon

Copernicus - krater

Schmitt

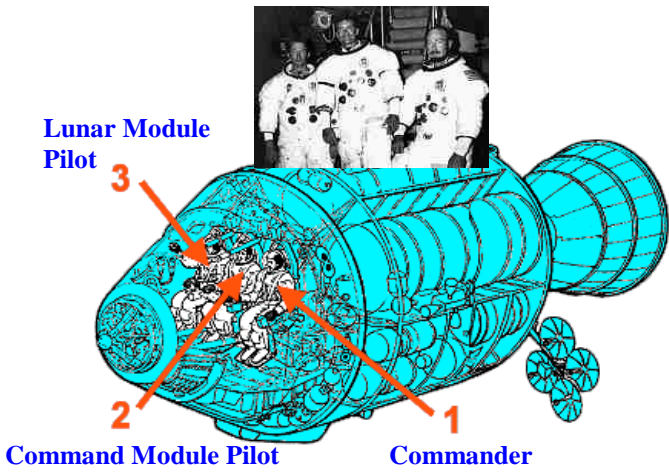
Apollo-18 skulle starta sin månfärd den 7 januari 1973, och landa i Copernicuskratern, en förändring efter Apollo-13:s misslyckande månfärd. NASA beslutade att Apollo-18:s månfärd skulle ställas in på grund av brist på pengar. Med andra ord: NASA fick aldrig landa i Copernicuskratern. Schmitt skulle ha gjort sin andra månfärd, han landade med Challenger i Klarhetens hav vid foten av Taurusbergen. Bland astronauterna var han kunnigast i ämnet geologi.

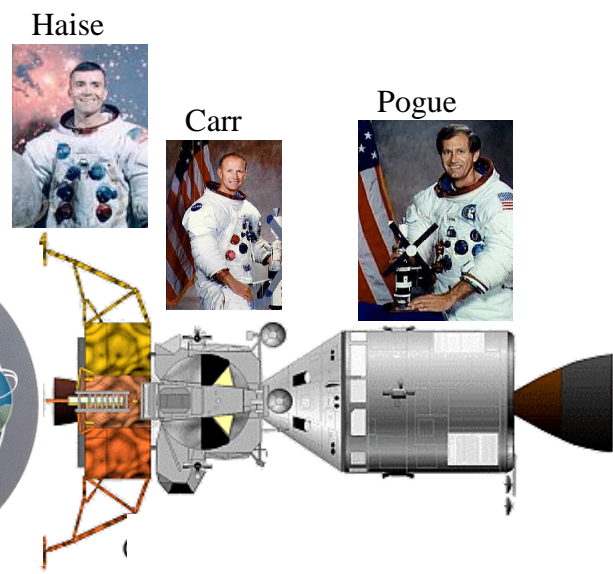
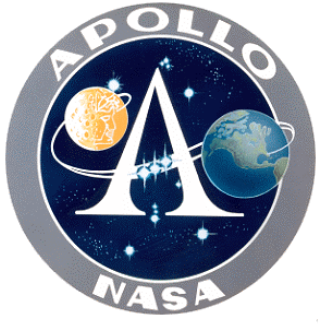
Apollo-18

I Copernicuskratern skulle Gordon och Schmitt ha landat i januari 1973.

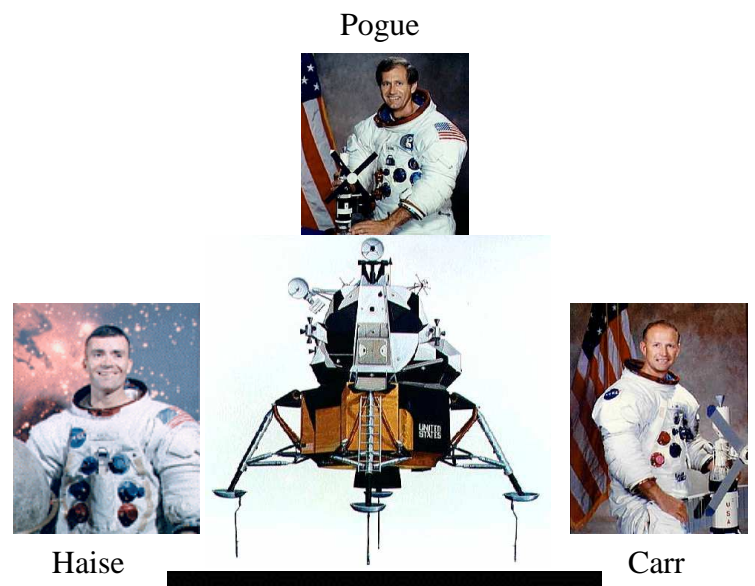
Apollo-19

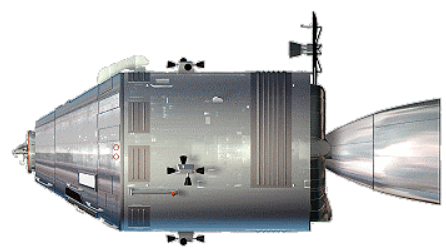
William Pogue (2) Fred Haise (1) Gerald Carr (3)
Apollo-19, 1973-12-12

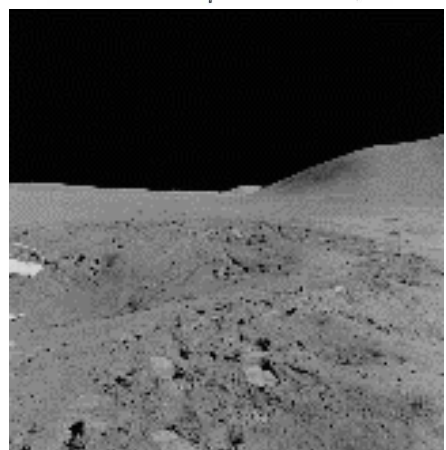
Besättning Apollo-19

Apollo-19 skulle lämna jorden den 12 december 1973 och landa på Hadley, i Apenninerna, sydöstra kanten av Regnens hav. Förberedelser pågick när NASA beslutade att inställa också månresan för Apollo-19. Orsak: brist på pengar. Planerad landningsplats var kraterområdet Hyginus Rille.

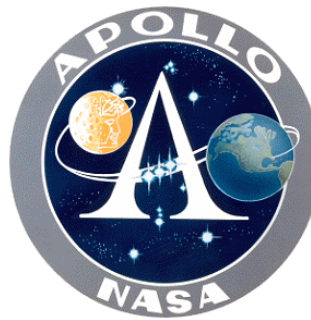

Apollo-19

Hadley - Apenninerna, sydöstra kanten av Regnens hav: Falcon landade där den 30 juli 1971, (Apollo-15).

Apollo-20

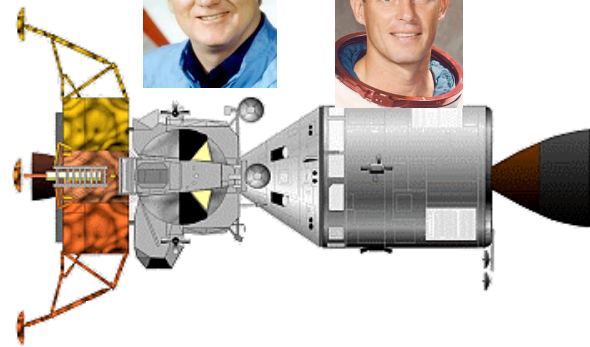
Roosa

Lind

Lousma

Lunar Module Pilot

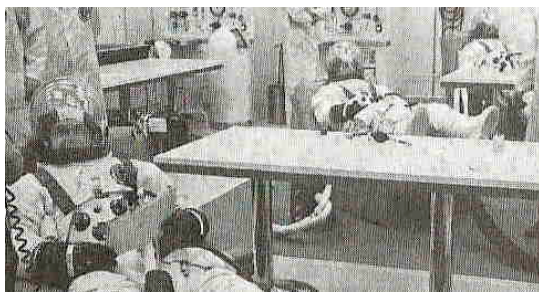
3

2

1

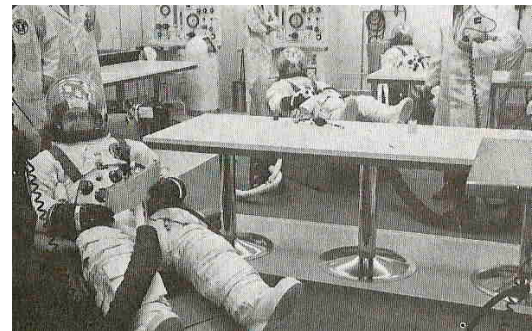
Commander

Command Module Pilot

Stuart Roosa (1) Jack Lousma (2) Leslie Lind (3)

Apollo-20, 1974-01-07

Lousma

Roosa

Lousma

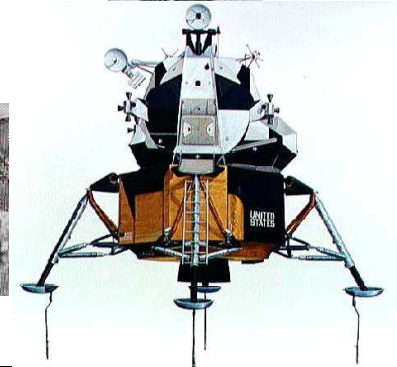

Lind

Besättning på Apollo-20

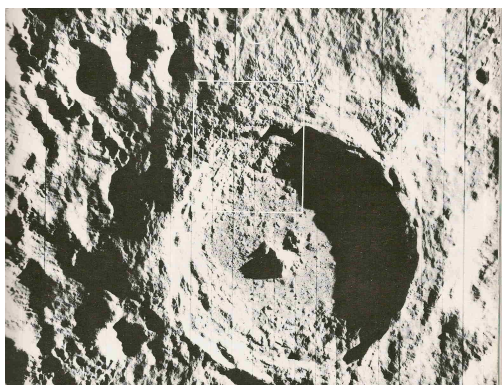

Roosa

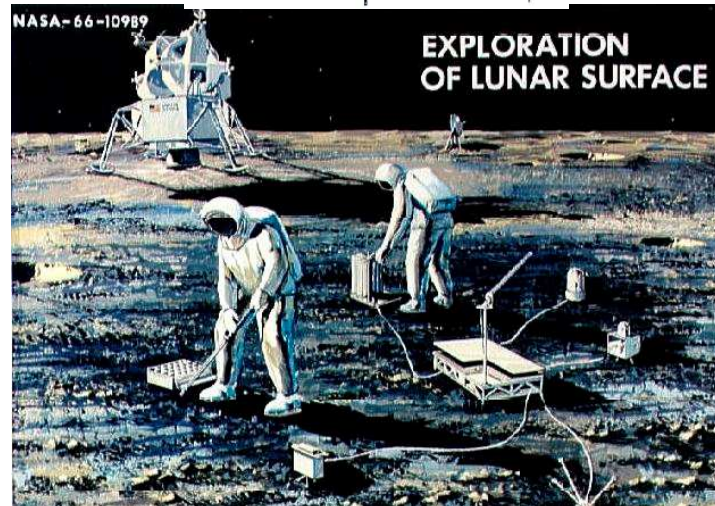
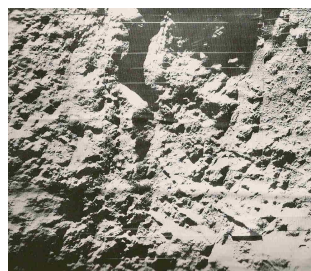

Lind

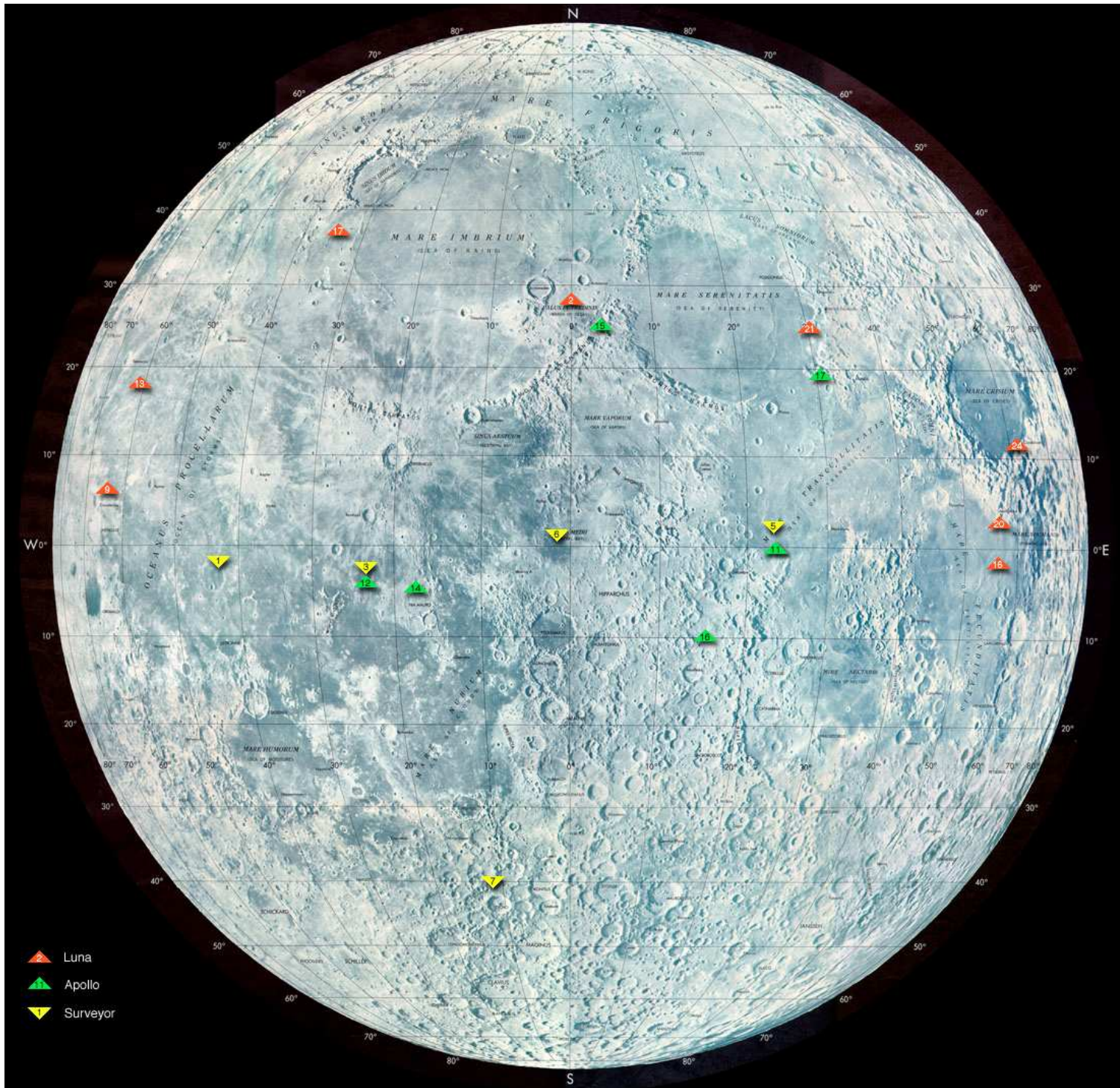
Den sista Apollo månfärden skulle ha gjorts av Apollo-20 den 7 januari 1974 med landning i Tychokratern. Men färden ställdes in på grund av pengabrist enligt NASA. Det verkar vara så att även Tychokratern är en mystisk krater som NASA inte får landa i.

Tychokratern

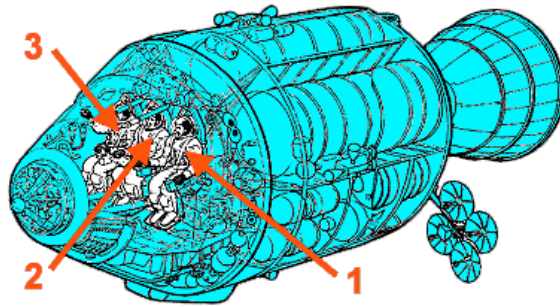

Astronauterna Roosa och Lind skulle ha landat i Tychokratern i början av januari 1974. Denna landning skulle ha varit den sista som planerats.

Alla sex Apollolandningar på vår närmaste himlakropp, månen

Apollo Skylab-1

Weitz Paul (3) Conrad Charles, Jr (1) Kerwin Joseph (2)
Apollo Skylab-1 1973-05-25

Conrad

Kerwin

Weitz

Besättning på Apollo Skylab-1

Besättningen på Apollo Skylab-1 på väg till LC-39B

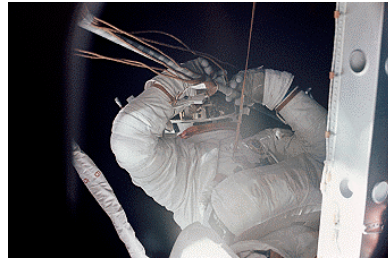
Rymdstationen Skylab sändes upp i maj 1973

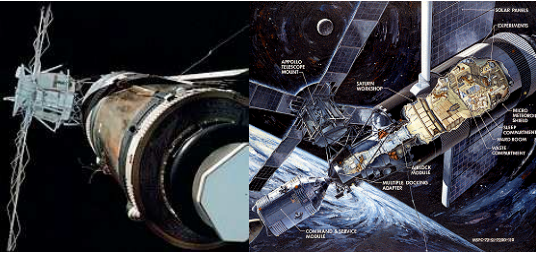
Apollo Skylab-1

Apollo Skylab-1 sändes upp den 25 maj 1973 från Kennedy Space Center LC-39B och dockade med Skylab rymdstation

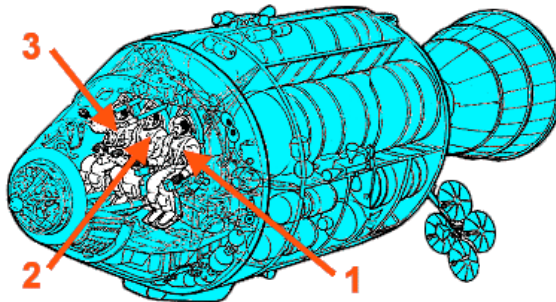

Besättningen på rymdstationen Skylab hade mycket att göra. Olika typer av forskning, utförande av olika vetenskapliga test samt rymdpromenad på flera timmar för alla i besättningen. Även reparationer ingick i programmet.

Besättningen på Apollo Skylab-1 tillbringade en månad på rymdstationen, och slog nytt världsrekord i rymden. Därefter gjorde de en planlig landning i Stilla havet den 22 juni 1973. Astronauten Charles Conrad gjorde sin fjärde och sista rymdfärd: (Gemini-5, Gemini-11, Apollo-12).

Apollo Skylab-2

Bean Alan (1) Lousma Jack (3) Garriott Owen (2)

Apollo Skylab-2, 1973-07-28

Bean

Garriott

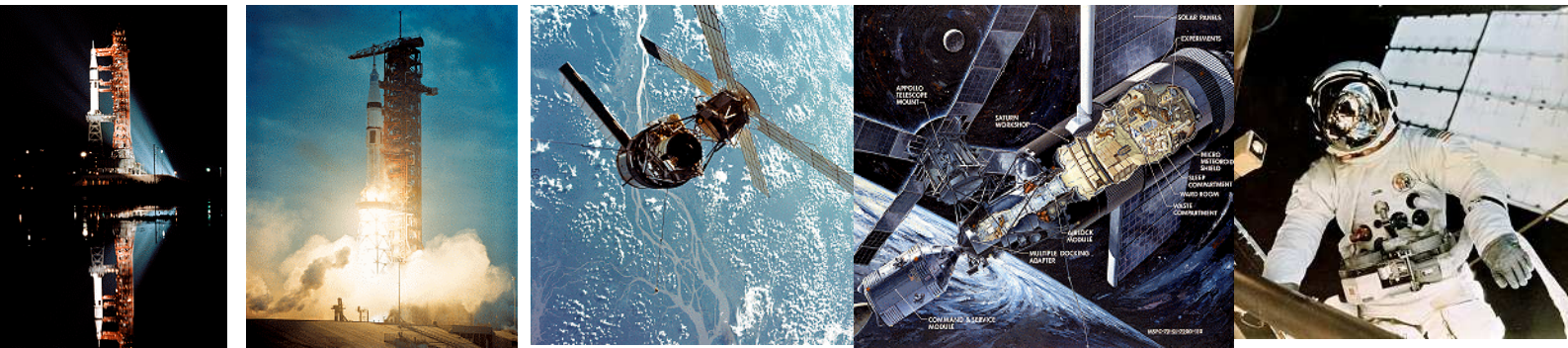

Lousma

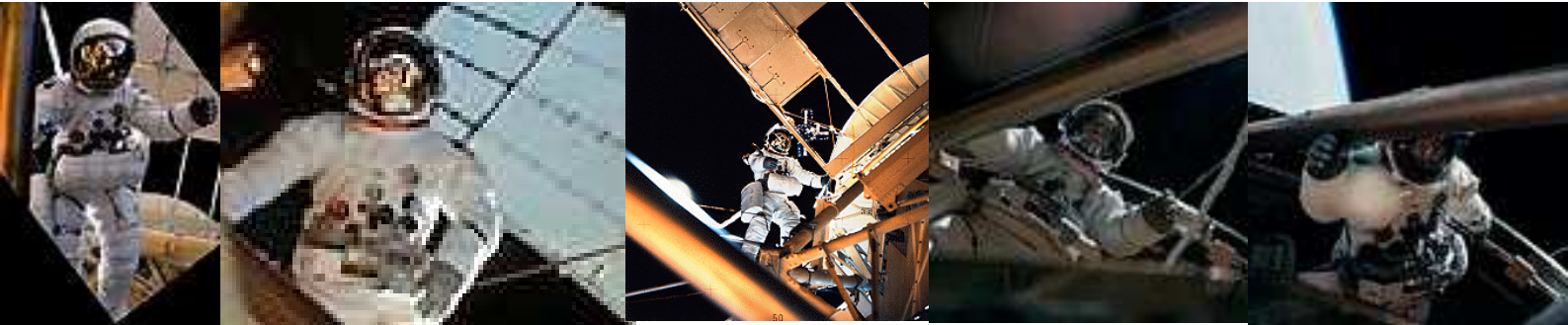
Besättning på Apollo Skylab-2

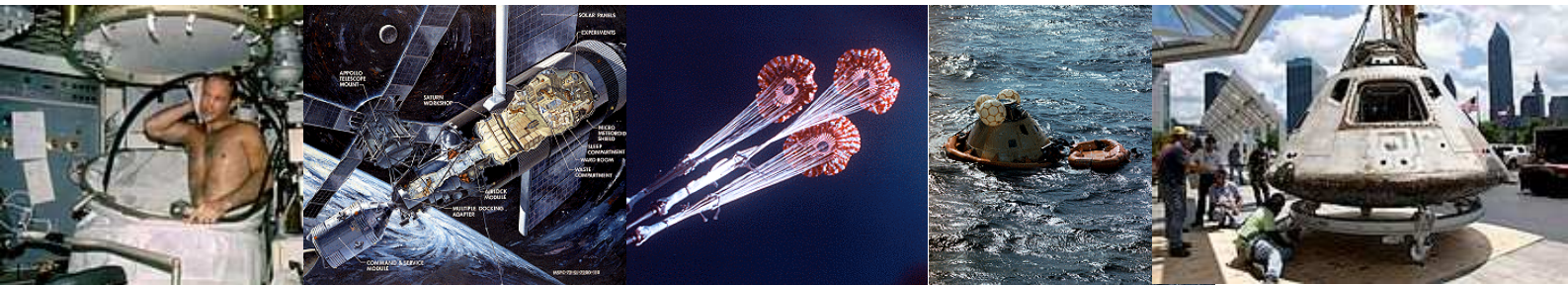
Besättningen på Apollo Skylab-2 på väg till LC-39B

Kennedy Space Center: Den 28 juli 1973 lyfte Apollo Skylab-2 från LC-39B i Florida. Apollokapseln dockade med rymdstationen Skylab och fortsatte sin färd runt jorden till den 25 september 1973. Även denna besättning hade många uppdrag att genomföra.

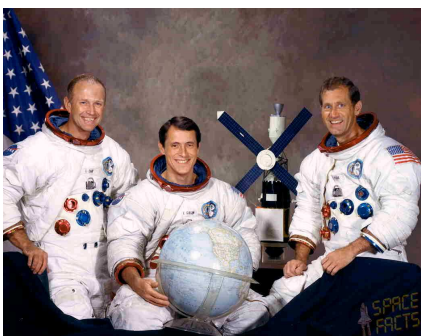
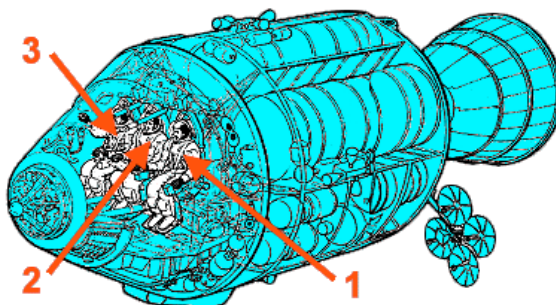

Forskning, testkörning och rymdpromenad på ett flertal timmar för alla tre i besättningen, även reparationer förekom.

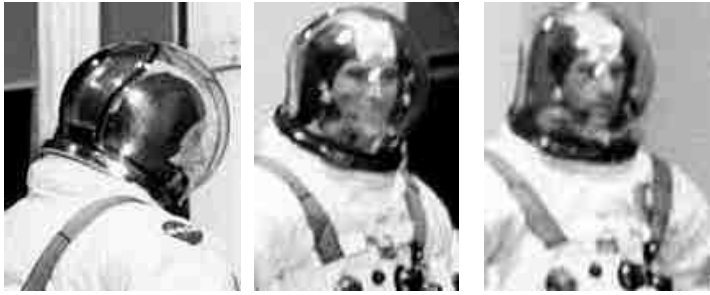

Efter två månaders vistelse i rymdstationen Skylab återvände Apollo Skylab-2 till jorden och landade planenligt i Stilla havet utan problem. De slog nytt världsrekord för vistelse i rymden.

Apollo Skylab-3

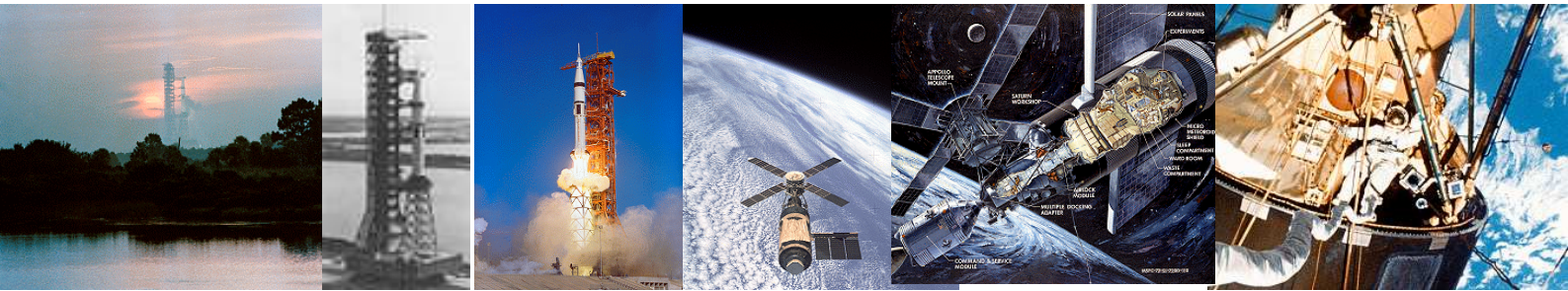
Carr Gerald (1) Gibson Edward (2) Pogue William (3)
Apollo Skylab-3, 1973-11-16

Carr Gibson Pogue
Besättning på Apollo Skylab-3

Besättningen på Apollo Skylab-3 på väg till LC-39B

Florida, Cape Kennedy: Den 16 november 1973 startade Apollo Skylab-3 sin färd från LC-39B och dockade med Skylab.

Besättningen trivdes mycket bra och hade gott om tid att utföra sina respektive uppgifter ända till den 8 februari 1974.

Besättningen sysslade med nästan allt som är seriöst inom vetenskap, även astronomi som t.ex. studier av bl.a. solen. Besättningen fick sällskap av en spindel i sitt spindelnät

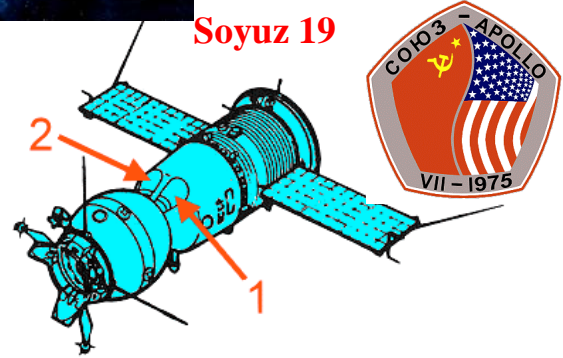
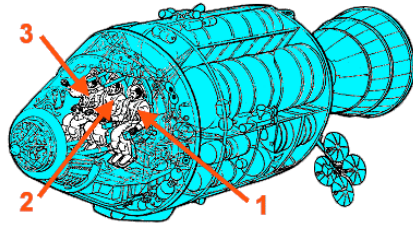

Efter nästan tre månaders vistelse i rymlaboratoriet landade Apollo Skylab-3 i Stilla havet den 8 februari 1974. Därmed avslutades hela det långa Apollo Skylab-programmet. Skylab fortsätter ensam sin rymdfärd runt jorden på 400 km höjd en viss tid framöver. Skylab finns även som frimärke.

Apollo - Soyuz TP

Apollo STP

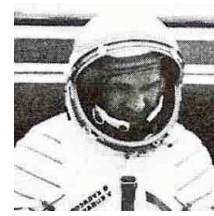
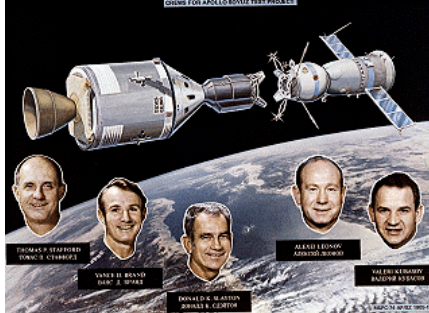

Soyuz 19

Stafford Thomas (1), Brand Vance (2) Slayton Donald (3)

Leonov Aleksei (1), Kubasov Valeri (2)

Stafford

Brand

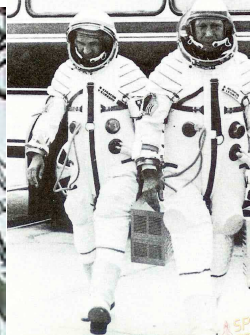
Slayton

Leonov

Kubasov

Besättningen på Apollo och Soyuz

Besättningen på Apollo-STP på väg till LC-39 B Kennedy Space Center, Florida

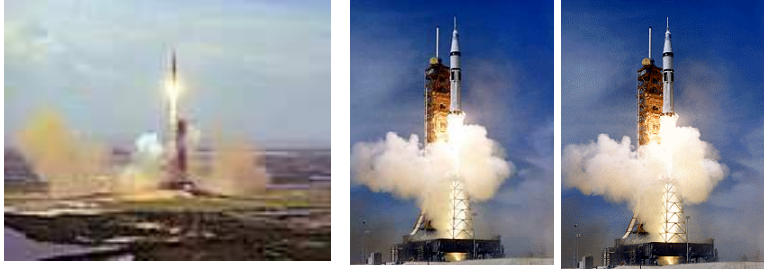
Besättningen på Soyuz-19 är på väg till LC-1, Baikonur Cosmodrome, Kazakhstan

Kennedy Space Center, LC-39 B, Florida

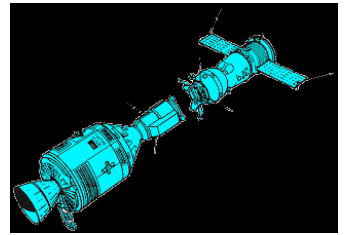
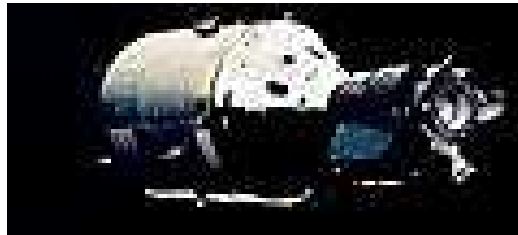

Baikonur, LC-1, Kazakhstan

Kennedy Space Center. Den 15 juli 1975 lyfte Apollo från LC-39B för sista gången, för att genomföra sin sista rymdfärd.....

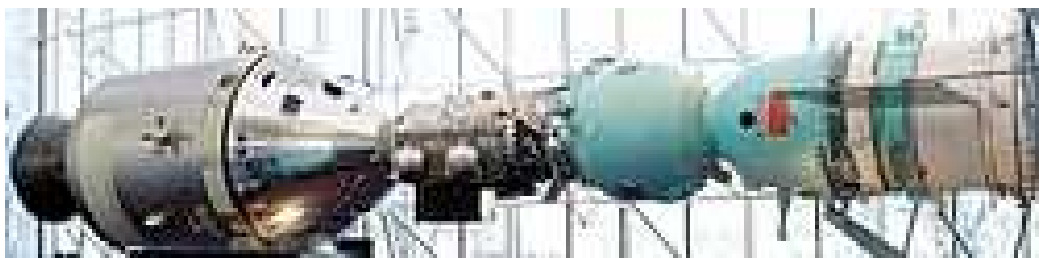
Baikonur. Den 15 juli 1975 lyfte Soyuz-19 från LC-1

Apollo och Soyuz gick in i sina banor runt jorden.

Apollo och Soyuz närmar sig varandra

Den 17 juli 1975 Apollo dockar med Soyuz-19, ett historiskt ögonblick

Kosmonauter möter astronauter. Det första handslaget. De trivs bra ihop i rymden: Deke Slayton och Aleksei Leonov i ett vänskapligt möte.

Rutingenomgång av programmet av Leonov

Det var säkert ett trevligt och givande möte mellan Apollo och Soyuz

Den 24 juli 1975 landade den sista Apollofarkosten i Stilla havet. Stafford gjorde sin fjärde och sista rymdfärd. (Gemini-6, Gemini-9 och Apollo-10). Slayton gjorde sin första och sista rymdfärd, han var med bland de första Mercuryastronauterna.

Den 21 juli 1975 landade Soyuz-19 87 km norr om Arkalyk efter ett perfekt avslutat program.

Ett minne av testprojektet Apollo-Soyuz (utställning)

Ett minne även som frimärke

UFO/UJF och Apolloprojektet 1967-1975

UFO= oidentifierade föremål - UJF= utomjordisk farkost

George Adamski

Refererar igen till George Adamski, ufologins fader och banbrytare i samband med utomjordingar. I *Ombord på rymdskepp* berättar Adamski att besättningen där har visat honom rörliga bilder på månen. Han fick plötsligt se hur ett fyrbent djur springer i ett landskap på månens yta och att det finns månbaser för utomjordingar, utomjordisk civilisation. Adamski avslöjar att det finns atmosfär på månen i vilken djur kan leva. Kan ett djur leva i den atmosfären så kan även människan göra det.

Rymdkapplöpningens okända orsak – rymdkapplöpningen i det fördolda

Varför har månen betraktats som ett så viktigt mål? Varför har man satsat enorma summor och riskerat människoliv för att nå en karg, död ökenvärld på bortåt 400,000 kilometers avstånd från jorden?

På 50-talet kom genombrottet för ufologin. En del betraktade Adamskis budskap som ett nytt fönster till den omfattande, dolda rymden, andra kallade honom som lögnare och den nye Münchhausen.

Långt före den första landningen på månen lanserade amerikanska medlemmar i UFO-branschen en egen förklaring till den då pågående rymdkapplöpningen. Den drivande kraften bakom månoffensiven skulle vara något helt annat än de vetenskapliga syften som angivits. Det som sporrade både USA och Sovjet var, enligt detta budskap, möjligheten att utomjordiska civilisationer upprättat baser på månens baksida. Det måste ha varit av största vikt för båda parter att bli den första nationen som etablerade kontakt med dessa avancerade varelser, ett mål som dolts fullständigt för allmänheten.

”Varför tog ryssarnas första kamerabärande månsond Lunik-3 endast bilder av månens baksida?” frågade man. Det var ju på framsidan landningarna skulle ske. Foton av baksidan, var det för att söka efter spår efter några andra, som redan för länge sedan hade landat där? Möjligheten att främmande varelser skulle befinna sig på månen var den verkliga upptakten till vår rymdålder! Det var därför den började så plötsligt, med sådan intensitet, den stora offensiven mot rymden.

Spår av byggnadsverk på månen

Redan långt innan astronauterna satt sina första fotspår på månen, försökte ufologerna och astronomerna finna spår som andra varelser kunde ha lämnat på vår ödsliga drabant. Det började med Raka muren, en 95 kilometer lång, brant klippvägg vid östra kanten av Molnens hav (upptäckt av astronomer för länge sedan). Det har gjorts vissa antaganden att Raka muren skulle vara lämningar, ruiner av ett väldigt byggnadsverk som uppförts av okända besökare på månen i det förgångna. Några menar att det är en förkastning, det västra partiet av månsletten reser sig tvärbrant 250 meter över det östra. ”Muren” är naturens eget verk, ett sådant naturområde är det lämpligaste att bygga på för en civilisation som bosätter sig där och förfogar över flygande föremål.

En sensationell rapport kom 1954 från en amerikansk amatörastronom – han hade upptäckt en bro på månen! Rapporten väcktes stor uppståndelse runt i världen. Man spekulerade i möjligheten att ”bron” kunde vara en landningsbana för främmande rymdskepp, eventuellt nybyggd eftersom den inte hade observerats tidigare.

De stora observatorierna riktade sina teleskop mot månen – och hittade bron! Den visade sig vara av ansevärd dimensioner – två och en halv kilometer lång. Den ligger vid östra kanten av Farornas hav och kan vara en landningsbana eller annan trafikled för främmande rymdskepp.

En november natt 1956 filmade den amerikanske yrkesastronomen Robert Curtiss månlandskapet med extra ljusstark 35 mm film genom ett spegelteleskop. Han uppehöll sig mest vid terminatorn, gränzonen mellan natt och dag. När han framkallat filmen och synade den, upptäckte han till sin förvåning ett tydligt vitt kors bland bergsformationerna strax innanför skuggränsen. Det var på vallslätten Fra Mauro. Det egendomliga vita korset med dess fyra lika långa armar återkom på en lång rad bildrutor – det var ingen filmdefekt. Företeelsen befann sig otvivelaktigt på månytan. Vad det var för någonting kunde Curtiss inte avgöra. Filmen studerades av ett flertal framstående astronomer, men den enda förklaring man kunde finna var att det vita korset måste ha bildats av två bergsryggar som korsar varandra, och att den framträtt endast under en kort tidsperiod när solstrålarna träffar månytan i en viss vinkel. Det vita korset på månen har aldrig senare återfunnits. Men det har naturligtvis av UFO-medlemmar införlivats med övriga ”bevis” för främlingars närvaro på månen.

De gåtfulla tornen

Månen började komma allt mer inom räckhåll. Amerikanska sonder störtade mot månytan med tv-kameror som sände ända tills de krossades. Månlandskap växte fram i närbilder som inget jordbundet teleskop kunnat åstadkomma. Efter åtskilliga kraschlandningar lyckades ryssarna den 3 februari 1966 för första gången mjuklanda en kamerasond direkt på månmarken, Luna-9, som tog ett halvduzin unika bilder där millimeterstora gruskorn kunde urskiljas. Fyra månader senare mjuklandade den första amerikanska Surveyor-1 sonden och tog 11 000 bilder av den omgivande terrängen. Senare Surveyorsonder hade små grävskopor som bökade i månmyllan. Man lärde känna månmarkens beskaffenhet – man visste nu att den bar.

Lunar Orbiters placerades i banor runt vår kraterärriga drabant. Deras tv-kameror kartlade praktiskt taget hela månytan, både fram och baksidan, i detalj.

En Orbiter tog en märklig bild: en grupp formationer på månytan – sedda rakt uppifrån och med så långa skuggor att de föreföll ha formen av obelisker liknade den välkända ”Kleopatras nål”. Ett par sovjetiska forskare fick bilden i sina händer och räknade ut att den största av dessa formationer borde vara närmare 50 meter hög. Totalt hittade man åtta sådana ”torn” på bilden. Man ville tyda dem som lämningar efter främmande intelligenta varelser som vistats på månen eller kanske rent av fortfarande fanns kvar där. Den ena av de båda ryssarna, ingenjören Alexander Abramov, sade sig dessutom ha räknat ut att ”tornen” bildade en s.k. egyptisk triangel – att de var uppställda efter samma plan som de egyptiska pyramiderna (Gizapyramiderna). (Se vidare länken Cheopspyramiden och dess hemlighet). Ryssarna har aldrig talat om var någonstans dessa pyramider finns – på månens baksida eller på framsidan. Jag tar mig friheten att gissa att dessa pyramider bör finnas på månens baksida.

Apollo-7, 1968-10 11-20

Apollo-7 testade själva Apollomånfarkosten. UFO/UJF följde säkert Apollos verksamhet, men det rapporterades inte något fenomen i samband med UFO.

Apollo-8, 1968 12 21-27

I december 1968 gjorde Apollo-8 den första färden runt månen. Ombord var Borman, Lovell och Anders. Apollokapseln dök upp efter att den varvat månens baksida, och man kunde höra att Lovell rapporterade i kod till markkontrollen. Koden betyder att besättningen på Apollo-8 har sett UFO bakom månen. Även på julaftonen såg eller mötte besättningen UFO/UJF.

Koden ”Santa Claus” använde Walter Schirra under sin färd med Mercury-8, när ett UFO följde hans Mercuryrymdskepp .

Det finns även färgbilder från Apollo 8:s uppdrag som tydligt visar tecken på grön växtlighet på månens kullar.

Apollo-9, 1969 03-13

Det är sannolikt att något UFO/UJF följde Apollo-9 runt jorden. Apollo-9 testade den viktigaste delen av månlandningen, nämligen månlandaren och UFO var säkert nyfiken på NASA:s farkost, hur den fungerade.

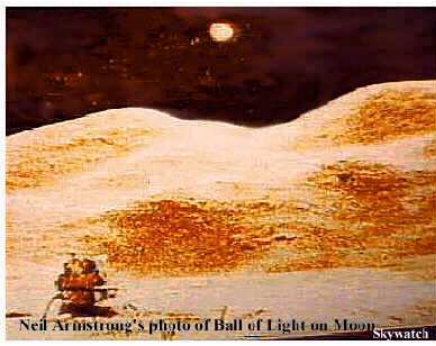

Apollo-10, 1969 05 18-26

I maj 1969 gjorde NASA sin andra månferd med Apollo-10. Ombord fanns Stafford, Young och Cernan. Besättningen rapporterade under hela månferden till markkontrollen att de hade sett UFO/UJF. När Apollofarkosten rundade månen, även baksidan, fanns UFO där och också på hemfärden följde UFO Apollo-10.

Apollo-11, 1969 07 16-24

Ett UFO iakttar besättningen

ett jättelikt ljussken i form av ett klot tefat

två UFO/UJF bevakar LM Örnens

Två UFO/UJF

UFO/UJF?

Aldrin fann ett spår mitt under LM/Örnens fötter som var 1.5 m

Strax efter landningen på Stillhetens hav meddelade astronauterna Armstrong och Aldrin till markkontrollen att de såg UFO/UJF utanför månlandaren. Alla samtal som förekom mellan astronauterna och markkontrollen kunde hundratals radioamatörer avlyssna via VHF-mottagare på samma frekvens som NASA använde. Under promenaden utanför månlandaren Örnens hördes att besättningen betonade att det finns andra, främmande rymdskepp, uppradade på den andra sidan av kratern!

"Det är en jätte grej", sa de och samtalet fortsatte mellan besättningen och markkontrollen. "Nej, nej, nej - detta är inte en optisk illusion" svarade de markkontrollen. "Vi upprepar: det finns andra rymdskepp." Besättningen rapporterade att de såg några besökare. Några UFO hade landat där och tittade på Armstrong/Aldrin. Markkontrollen undrade om att besättningen ställt in speglarna och de svarade att de var på rätt ställe, men besättningen på rymdskeppet kunde komma dit i morgon och ta bort dem. Armstrong rapporterade till markkontrollen att de är under bevakning av UFO.

En professor, som vill förbli anonym, var engagerad i en diskussion med Neil Armstrong under ett NASA-symposium.

Professorn: "Vad hände egentligen där ute med Apollo 11?" Armstrong: "Det var otroligt, självklart hade vi alltid vetat att det fanns en möjlighet, faktum är att vi var varnade för detta. Det var aldrig då frågan om en rymdstation eller en månstad." Professorn: "Vad menar du med "varnade för?" Armstrong: "Jag kan inte gå in på detaljer, förutom att säga att deras farkoster var långt överlägsna våra både i storlek och teknik, de var stora, hotfulla! Nej, det är inte fråga om en rymdstation." Professorn: "Men NASA hade andra uppdrag efter Apollo 11?" Armstrong: "Naturligtvis, NASA kunde inte riskera panik på jorden. Men det var verkligen en snabb nyhet."

Dr Vladimir Azhazha: "Neil Armstrong förmedlade budskapet till markkontrollen att två stora, mystiska objekt tittade efter dem efter att de landat. Men detta budskap nådde aldrig allmänheten eftersom NASA censurerade det."

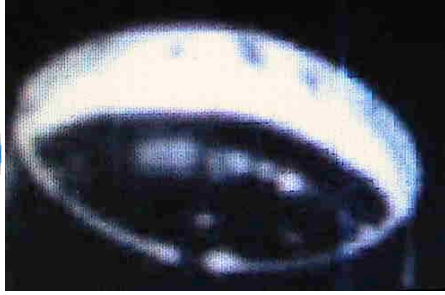
Dr Alexander Kasantsev: "Aldrin filmade UFO i färg inifrån månlandaren, och fortsatte att filma dem efter att han och Armstrong gått utanför. Armstrong bekräftade att historien var sann, men vägrade att gå in på detaljer, utöver att erkänna att det var CIA som låg bakom mörkläggningen."

Av denna korta redogörelse framgår ganska tydligt att NASA och astronauterna hela tiden visste att utomjordingar befinner sig på månen; de var väl förberedda för att möta UFO/UJF på månen, ytterligare bevis på det är meddelandet som Apollo-11 lämnade efter sig på månytan i Stillhetens hav.

Ett meddelande till utomjordingar som befinner sig på månen, undertecknat av jordens mäktigaste man, USA:s president Richard Nixon och astronauterna.

Även Påven Paul VI skickade ett budskap...

Apollo-12, 1969 11-14-24

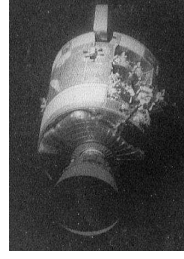
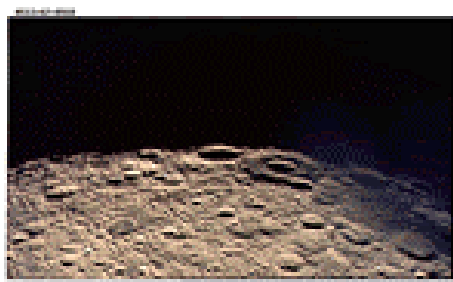
UFO/UJF foto av Apollo-12

Utanför ML Intrepid syns två UFO

Budskap till utomjordingarna från Apollo-12

Apollo-12 gjorde sin månresa i november 1969. Ombord fanns Conrad, Gordon och Bean. Besättningen rapporterade till markkontrollen att de iakttagit två UFO i form av två ljussken som svävade ovanför Apolloskeppet på väg till månen. Apollo-12:s Intrepid landade i Stormarnas ocean.

Det är helt möjligt att UFO även bevakade Apollo-12 och hela dess månprogram.

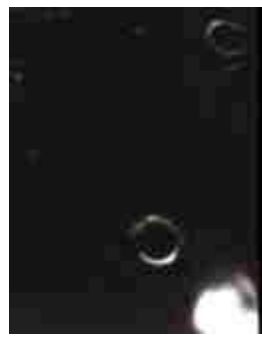
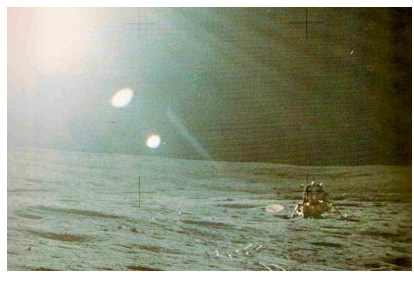
Apollo-13, 1970 04-11-14

Månens baksida av Apollo-13

Odyssey

och budskapet

Apollo-13 gjorde sin misslyckade månfärd i april 1970 med Lovell, Swigert och Hais ombord. Detta uppdrag var det mest egendomliga av alla Apollos månfärder. Vissa UFO-böcker världen över påstår att följande läckte ut från NASA i samband med Apollo-13: Apollo-13 hade med sig en liten atombomb eller liknande som besättningen på Aquarius skulle ha sprängt på månytan i vetenskapligt syfte. Hur som helst inträffade en explosion på servicemodulen Odysseys yttre kant, något märkvärdigt hände uppenbarligen. Man vet att utomjordingar är emot alla typer av atomvapen och att en explosion ägde rum på väg till månen. Det är mycket möjligt att det var UFO som oskadliggjorde anordningen genom en kontrollerad explosion på Apollo-13.

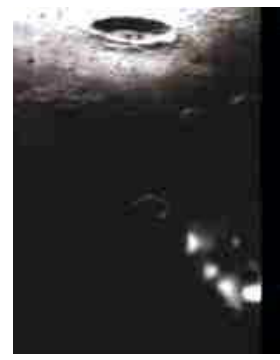
Apollo-14, 1971 01-31 - 02-09

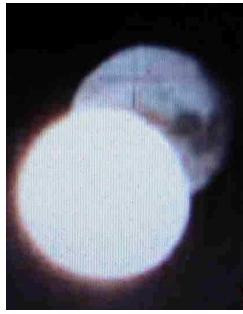
Antares och UFO/UJF i Fra Mauro. Jag undrar vart det "Vita Korset" tog vägen.

Tre foton av Apollo-14 ovanför Fra Mauro; Ett antal UFO/UJF i form av runda ljussken syns tydligt.

I slutet av januari 1971 var det Apollo-14:s tur att bege sig till månen. Ombord fanns Shepard, Roosa och Mitchell. Apollo-14:s Antares landade i Fra Mauro. UFO följde hela programmet som kontrollant eller bevakare. Apollo-14 var mycket väl förberedd för sitt uppdrag på Fra Mauro. Apollos emblem avslöjar att NASA redan då hade bättre kunskap än allmänheten kände till. En komet i form av en stjärna från jorden till månen markerar att NASA kände till utomjordingarna, månbasen på månens baksida m.m. Kom ihåg att Ed Mitchell tillsammans med Gordon Cooper var NASAs främsta experter i Ufologi och detta är en omfattande vetenskap. Ringen eller den slutna kretsen på kometens svansar var sekretess för astronauterna.

Budskap

Apollo-15, 1971 07-26 – 08-07

Flygande objekt runt månlandaren Falcon. Foto av Apollo-15

Budskap från Apollo-15

I juli 1971 sändes Apollo-15 i väg till månen. Ombord fanns astronauterna Scott, Worden och Irwin. Apollo-15:s Falcon landade i Hadley-Apeninerna, sydöstra kanten av Regnens hav. När astronauterna Scott och Irwin lämnade månlandaren Falcon upptäckte de konstiga spår i sin omgivning. Besättningen frågade sig: pekar verkligen pilen från öst till väst? Spåret var långt, vackert och det var verkligen spektakulärt. Det var en ganska bra runda, och besättningen följde spåret. Scott beskrev det så här: "Snacka om organisation!" Irwin beskrev det på samma sätt: "Det är den mest organiserad struktur jag någonsin sett."

Besättningen: "Ett sånt här spår har vi inte sett tidigare, en sådan enhetlig tjocklek från toppen av spåren till botten. Vilka gjorde dessa spår, var kommer de ifrån?" Det verkar vara så att spåren kommer från ett fordon med massor av hemliga tecken. Sedan kom frågan upp: "Har NASA en förklaring eller ett svar till jordens befolkning? (Ja, mörkläggning).

Besättningen rapporterade också att de sett flygande vita föremål runt månlandaren Falcon. När de kommit ca 30-40 meter närmare låg de där, ett antal vita objekt som plötsligt flög förbi dem. Besättningen tyckte att det såg ut som om de var framdrivna eller utkastade, men de var inte övertygade om det. Vad för slags flygande objekt kunde dessa mystiska föremål vara? Kan dessa betraktas som en annan typ av UFO? Vad gjorde astronauterna när de rapporterade att dessa märkliga vita saker kanske var självgående eller utsläppta, men av vilka? Dessa frågor diskuterades i efterhand hemma i USA.

Apollo-16, 1972 04-16-27

Apollo-16 och dess månfärd skedde i april 1972. Ombord fanns Young, Mattingly och Duke. Apollo-16:s månlandare Orion landade i bergsområdet Descartes. Young och Duke hittade ett block utanför månlandaren Orion och beskriver det för markkontrollen. (Naturligtvis i kod, kallad Tony).

"Blocken i Buster är täckta - botten är täckt med block, fem meter breda. De är riktade från nordost till sydväst. De går hela vägen upp på väggen på de två sidorna och på den andra sidan kan man bara knappt se en beskärning på cirka 5 procent. Nittio procent av botten är täckt med block som är 50 centimeter och större. Det blåa som jag beskrev från månlandarens fönster är färgat eftersom det är klätt med glas, men under glaset är det kristallint, det är samma textur som Genesis Rock. Precis!" Efter den här beskrivningen gav markkontrollen order om att astronauterna Young och Duke omedelbart skulle börja med EVA-2.

Denna beskrivning av blocket förefaller mig att beskriva någon sorts monument, som är placerat i sydvästlig riktning. Det bör vara ett historiskt minne av någon manlig, berömd ledare. Men frågan är: På vilket språk är texten, är den på engelska? Det verkar vara så att när Orion hade landat, såg astronauterna Young och Duke monumentet redan från månlandaren, det låg nära landningsplatsen, kanske på en mindre kulle. Och enligt astronauterna var monumentet öppet.

Besättningen hittade ytterligare ett intressant fynd som beskrivs i kod "Barbara". Det verkar vara så att det fyndet också är ett monument, fast en kvinnlig person ligger i det eftersom det är kodat med "Barbara", som är ett kvinnligt namn, detta låter som en saga.

Besättningen berättar om miljön i vilken de befann sig för markkontrollen: "Det är en mjuk fläck, fastare. Jag säger en sak från där vi står: Om denna plats haft luft, skulle den säkert vara vacker. Landskapet uppe på Stone Mountain, du skulle vara där och se detta för att tro på det - kupolerna är otroliga!" Markkontrollen: "Kan du titta på det rökiga området, vad kan du se där?" Besättningen: "Bortom kupolerna går strukturen nästan ner i ravinen som jag beskrev och en går också upp till toppen. I den nordöstra delen i ravinen syns ingen avgränsning. I nordost finns tunnlar, i norr sänker de sig åt öster med ca 30 graders lutning.

Två UFO runt LM Orion

När **Orion** landat i bergsområdet Descartes, meddelade besättningen följande: "Orion har landat. Jag kan inte se hur tjock (ohörbart)...Det är ett spärrat område vi befinner oss i, söder, en enorm skillnad i albedo. Jag får känslan av att dessa stenar kan ha kommit från någon annanstans. Överallt ser vi marken, vilket är ungefär detsamma som hela den solbelysta sidan. Du hade samma avgränsningar på Apollo 15:s fotografier som visade Hadley, Delta och Radleybergen." Capsule Commander (Capcom): "Fortsätt!" Orion: "Jag tittar ut här vid Stone Mountain, och det har, det ser ut som någon har varit ute och plöjt över sidan av det. Bänkarna ser ut som ett slags terrass, den ena efter den andra, längs sidan, de följer konturena runt om." Capcom: "Är det skillnad på terrasserna?" Orion: "Nej, inte vad jag kan se härifrån. Dessa terrasser kan ha tillverkats utan (ohörbart) eller något liknande."

Mattingly: "En annan underlig syn härifrån. Det syns ett blinkande ljus, jag tror det är Annbell. En annan krater ser ut härifrån som om den är översvämmad förutom att samma material också verkar finnas på utsidan. Du kan se en tydlig fläck av sånt här på insidan. Och materialet ligger eller har lagts ovanpå saker som finns på utsidan eller högre upp. Det är en mycket märklig konstruktion."

De vita stenar som besättningen rapporterat om i ett spärrat område blockerade också fält vid landningsplatsen. Besättningen tror att de kommit utifrån rymden, ett antal mindre flygande tefat.

Detta ser jag som ett område bebott av en främmande civilisation. Bänkarna tolkar jag som hus och terrasserna som flygande tefat, eftersom de är runda och kan stiga och sänka sig. Området bör vara ett jordbruksområde, eftersom plöjning redan har ägt rum på den ena sidan.

Mattinglys beskrivning från sitt Apollorymskepp är märkvärdig. Över den ena kratern, Annbell, svävar ett jätterymskepp i form av ett blinkande ljussken. Den andra kratern är översvämmad, troligen av vatten. Beskrivningen påminner om en gigantisk utbyggnad såväl invändigt som utvändigt av kratern.

Apollo-17, 1972 12-07-19

I december 1972 gjorde Apollo sin sista månfärd med Apollo-17. Ombord fanns Cernan, Evans och Schmitt. Apollo-17:s månlandare Challenger landade i Klarhetens hav vid foten av Taurus-bergen.

Det första meddelandet till markkontrollen är kodat i "Condorset Hotel".

Om man läser texten eller lyssnar på samtalet mellan besättningen och markkontrollen, får man uppfattningen att beskrivningen avser ett närliggande landskap. Besättningen: "Jag vill rapportera om den stora grejen jag har sett från baksidan med kikare, klöverbladet i Aitken. Och den södra kupolen (ohörbart) i öster." - Markkontrollen: Är det någon skillnad mellan färgerna på kupolen och Mare Aitken där?" Besättningen: "Ja, det är det. Området är ovalt eller elliptiskt. Naturligtvis är ellipsen upp mot toppen."

Personligen tror jag att besättningen har mött ett stort flygande föremål, stillastående i luften. "Stor grej" är ingen naturbeskrivning; Scott och Irwin kallade UFO för en stor grej, och koden Condorset Hotel" avser en byggnad eller ett hus. Byggnaden beskrivs ha oval eller elliptisk form, som betyder ett stort flygande tefat med kupol på. Kupolen och tefaten hade olika färg. Besättningen såg baksidan av föremålet, och det tyder på att det var en byggnad i form av ett tefat.

Command Module Pilot (CMP): "Jag kan se en ljus punkt nere på landningsplatsen där de kan ha sprängt bort en del av halogrejerna." Capcom: "Intressant, mycket intressant – byt till KILO. KILO." CMP: "Den är grå nu och den största utvidgar sig." Capcom: "Vi förstår." CMP: "Vi byter frekvens till HM. Inspelningen är avstängd. Missat lite kommunikationen, va? Okej, här är bravo. Bravo, välj OMNI. Du vet att du aldrig kommer att tro det. Jag är precis över kanten på Orientale. Jag tittade bara ner och såg ljuset blinka igen." Capcom: "Vi förstår." CMP: "Alldeles i slutet av sänkan." Capcom: "Någon möjlighet att -?" CMP: "Det är öster om Oriental." Capcom: "Du tror väl inte att det kan vara Vostok?"

Min personliga uppfattning är följande: Besättningen Cernan och Schmitt har kört bort i mån bilen från månlandaren Challenger. Efter en lång körning vände de sig om och tittade bakåt. De märkte att ett flygande tefat i form av en ljuspunkt hade landat där och höll på att plocka bort någon typ av kommunikationsanordning eller instrument. Anordningen låg på landningsplatsens östra sida. *Inspelaren är avstängd* tolkar jag som att astronauterna hade någon typ av vapen med sig, men det var bortlagt, de använde det inte. De vände och körde tillbaka till landningsplatsen där Challenger stod. Kilo/Silo var en stad i Mellanöstern där israelerna inrättade stadigvarande helgedomar för landets erövring; detta tolkar jag som att NASA inrättat motsvarande helgedomar i sin hemliga verksamhet, såsom UFO. George Adamski berättar i sin bok *Ombord på rymdskepp* att besättningen där berättat för honom att det finns små fjärstyrda tefat, så kallade spanings skepp med en diameter från ca 1 meter till fem meter styrda från ett moderskepp som parkerat utanför jorden eller månen. Astronauterna beskriver ett flertal små fjärstyrda UFO i form av vitt eller blinkande ljussken. *Halogrejerna* tolkar jag som någon typ av telefonkommunikation som utomjordingarna tyckte illa om och omgäende plockade bort.

- - -

Ytterligare ett mycket intressant samtal mellan besättningen på America (servicemodulen, Capcom) och besättningen på Challenger (LMP, Cernan och Schmitt) på månen är "vattenstämplar på månen." Capcom: "Vi spårar er på kartan här, och kollar den." LMP: "Al Biruni har variationer på botten, variationer i ljus och i albedo. Det ser nästan ut som ett mönster, som om vattnet flödat upp på en strand. Inte på stora områden, men i små områden längs södra sidan, och den del som ser ut som ett vatteninspirerat mönster har en mycket ljusare albedo, fast jag inte kan se någon verklig källa till det. Texturen ser dock likadan ut."

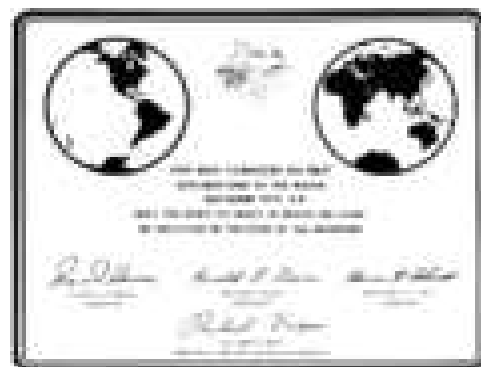
Capcom: "America och Houston: Vi vill att ni väntar med att gå över till OMNI Charlie tills vi kan ställa in er på den." LMP: "Fanns det någon indikation på seismometrarna när jag såg ljusblixten på ytan?" Capcom: "Avvakta, vi ska kolla det, Jack." LMP: "Ett UFO kanske, oroa dig inte för det. Jag trodde någon tittade på det. Det kunde ha varit en av de andra ljusblixtarna." Capcom: "Vi noterar tid och ..." LMP: "Jag har markerat platsen" Capcom: "Skicka det vidare till kontrollen." LMP: "OK, jag har prickat in det på kartan också" Capcom: "Jack, bara några ord från kontrollen till dig. Det kan ha varit ett utslag när du ringde, men månen vibrerar fortfarande efter påverkan av S-IVB, så det kanske döljer annan påverkan, de kanske kan plocka fram det senare, men just nu ser de inget när du ringde" LMP: "Min vanliga tur, tittar just på den södra kanten av Grimaldi, Bob, den förkastningen är pre-Mare, Pre-Mare!" Capcom: "OK, vi har noterat det, Jack. Och när vi pratar om Grimaldi vill att du informerar Ron om den exakta platsen där du såg ljuset blinka. Vi kommer nog att be honom att ta en bild av den. Kanske under en av hans perioder när han arbetar ensam."

CMP: "Det är höga avtryck av vatten överallt där." LMP: "På norra delen av Stillhetens hav. Det är Maraldi där, eller hur? Är du säker på att vi är 20,8 km upp?" Capcom: "Du är på 22,4 för att vara exakt, Ron." Challenger: "Jag säger er att det är några ytor, bergsryggar eller stup som är mycket, mycket slingrande – vi passerade just en. De finns inte bara över låga plana områden, men går ända upp på sidan av en krater på en plats och en kulle på en annan. Det ser väldigt mycket ut som en byggd rygg – en havsrygg som helt klart är konstruerad."

Även om astronauterna talar i kod, framkommer ganska tydligt att norra delen av Stillhetens hav består av bebott område med bl.a. grönska och att avtryck av vatten syns ganska tydligt på marken. Plötsligt växlar astronauterna i Challenger och markkontrollen samtalsämne och börjar prata om seismometrarnas utslag, ty markkontrollen märker att någonting har inträffat nära instrumenten. Besättningen har sett en blixst slå ned på marken vid instrumenten. Förmodligen var det ett fjärrstyrt tefat, eftersom utomjordingarna var extremt känsliga för vissa av NASA:s vetenskapliga anordningar. Sedan börjar besättningen och markkontrollen prata om norra delen av Stillhetens hav igen.

Kort sammanfattning: Alla sex Apollolandningar skedde på bebodda områden, enligt samtal mellan astronauterna och markkontrollen. På NASA:s ursprungliga månbilder som de har behållit för sig själva, kan man se alla typer av strukturer, både gamla och nya, kupoler, rörledningar och även pyramider. Man kan på flera av NASA:s filmsekvenser se den amerikanska flaggan "som fladdrar i vinden". Månen har alltså atmosfär. Främmande civilisationer har olika kontrollbaser och byggnader både på månens fram- och baksida. Månen är alltså en bebodd himlakropp. Till de som bor där lämnade apolloastronauterna ett budskap, till och med jordens mäktigaste president, R. Nixon skrev på det. Utomjordingarna satte stopp för vidare Apollomånfärder, så att Apollo-18, 19, och 20 blev inställda. Någon månfärd från jorden kommer aldrig mera att ske. Varför dolde NASA sanningen om månen? Varför låter NASA konspira-tionsteorin om månlandningarna sprida sig överallt på jorden?

Budskap från Apollo-17,
med Nixons påskrift

När det gäller Apollo Skylab-1 fanns ingen iakttagelse av UFO, men det betyder inte att UFO/UJF inte följde dess program.

När Apollo Skylab-2 befann sig i rymdstationen, började egendomliga fenomen rapporteras igen. Den amerikanska rymdstationen Skylab förföljdes av ett främmande objekt den 5 september 1973. Vid 20.15-tiden såg ögonvittnen i Sydtykland hur Skylab följdes av ett orangegult föremål som låg bakom rymdstationen men höll samma hastighet.

Att UFO/UJF följde hela Mercury, Gemini och Apolloprogrammen var ingen hemlighet. Apollo Skylab-3 var den sista i Apollo-Skylabserien. Ett UFO/UJF kan vara osynligt genom att ändra sitt frekvensläge, och ändå vara närvarande.

Den allra sista Apolloyfärderna gjordes av Apollo Soyuz TP. Man har inte rapporterat att något främmande objekt var närvarande vid den sista Apollo-färden. Men ett UFO/UJF behöver inte vara synligt, det kan vara som jag nämnde, närvarande utan att synas.

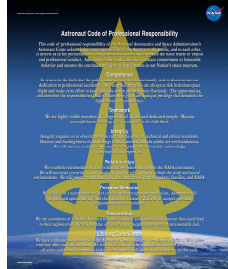

Ryktena kvarstår. NASA kan visst vara en civil organisation, men många av deras program är finansierade av försvarsbudgeten och de flesta astronauterna kontrolleras av militären. Dessutom är det ett faktum att National Security Agency kontrollerar alla på film och troligtvis all radiokommunikation mellan astronauterna och markkontrollen. Därför är bl.a. Otto Binder, Dr. Gerry Henderson och Maurice Chatelain samt alla astronauterna fortfarande under strikta order att inte diskutera sina observationer med någon, t ex massmedia. Gordon Cooper, en av NASA:s experter, vittnade inför en FN-kommitté att astronauterna verkligen såg UFO på månen. NASA i detta fall är oskyldigt, de försökte och försöker fortfarande vara så öppna som möjligt. Tyvärr är det politik som styr även NASA:s program och verksamhet och inte det mänskliga förnuftet. Även UFO har lagt sig i verksamheten, och satte stopp för månfärder (och Mars-färder). NASA försöker i alla fall vara ett ljus i mörkret. Trots de motgångar som NASA har haft är de fortfarande mina favoriter i samband med vetenskap. Alla NASA:s rymdfärder hade ett eget program och emblem. Studerar man alla dessa emblem och program, finner man en otrolig vetenskaplig utveckling, åstadkommen av NASA. Där kan man hitta även upptäckten och bevakningen av neutronstjärnan Nemesis, och på det sättet är, som jag redan nämnt, NASA ett litet ljus i mörkret. En av mina drömmar sedan barndomen är att någon gång i vuxen ålder besöka NASA, men tyvärr blev det bara en dröm. Senare har vetenskapen bekräftat att även månen har atmosfär, men denna atmosfär är tunn. Slutsats enligt NASAS dokument: Månlandningarna var verklighet, men UFO som befinner sig mellan NASA och månen gav NASA problem i samband med publicering, men grunden är politik och, förmodligen, religion.

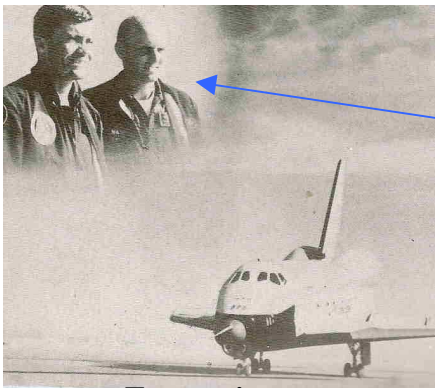

STS Space Transport System Space Shuttle Program 1977-2011

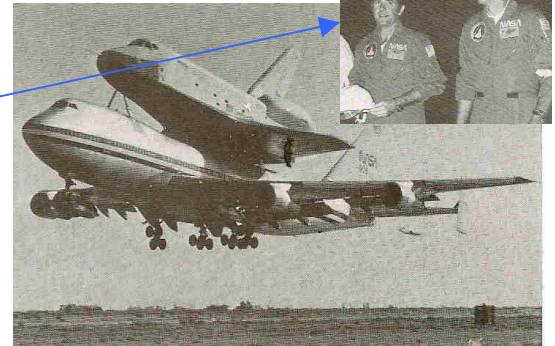
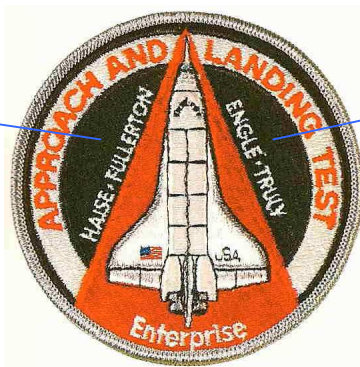

Space Shuttle Program

Detta är NASA:s definitiva slutprogram

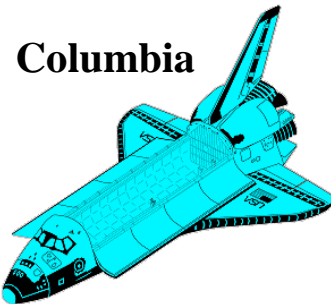

Enterprise
Testflygning-1, 1977-08-12

Enterprise
Testflygning-2, 1977-09-16

Den första STS-rymdfärden

Columbia

Besättningen på STS-1 John Young och Robert Crippen
1981

STS-1 Columbia

Kennedy Space Center: Den 12 april 1981 lyfte STS-1 från LC-39 A, Florida och landade i Edwards AFB den 14 samma månad.

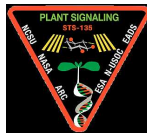

Besättningen på STS-1 på väg till LC-39A

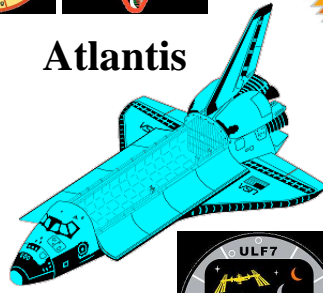
Den sista STS-rymdfärden

STS-135 Atlantis

Atlantis

Besättningen på STS-135, Christopher Ferguson, Douglas Hurley, Sandra Magnus och Rex Walheim - 2011

Besättningen på STS-135 på väg till LC-39A, den sista STS-besättningen

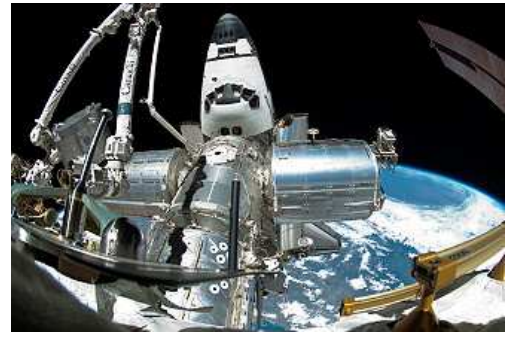

THE CREW OF STS-135
"THE FINAL FOUR"
C. J. Ferguson CO2
Douglas Hurley PLT
Sandra Magnus MS1
Rex Walheim MS2

Kennedy Space Center: Den 8 juli 2011 lyfter STS-135 från LC-39 A, Florida , rymdfärjan Atlantis gör sin sista rymdfärd.

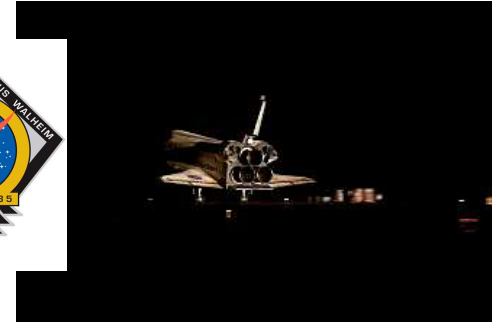
Startplatta LC-39 A, KSC, Florida 8 juli 2011

Dockning med ISS

ISS

Rymdstationen ISS är centrum för jordens vetenskap, även Vatikanen har direktkontakt med ISS. STS-135 landar på KSC den 21 juli 2011. Den allra sista landningen äger rum, därmed har NASA även avslutat det 30 år långa STS-projektet.

ISS - den Internationella rymdstationen runt jorden sedan år 2000

STS-135 var NASA:s sista rymdfärd 2011. Mercury-3 var den första 1961, precis 50 år tidigare.

Den amerikanska rymdorganisationen NASA har redan börjat montera ned hela den gigantiska rymdplattformen, använd sedan 1961, såväl i som utanför Florida. NASA:s nya projekt kallas för Orion, som rymdfarkost, Altair som månlandare och Ares som bärraket. Med detta projekt skulle ha NASA återvänt till månen, men för en tid sen meddelade NASA att man inte kommer att återvända. Ett privat företag vid namn "SpaceX" försöker ta över NASA:s verksamhet, en gigantisk uppgift. För närvarande är det bara den ryska Soyuz TMA som sköter transporten mellan ISS och jorden.

Soyuz TM-33

2001-10-21 – 2001-10-31

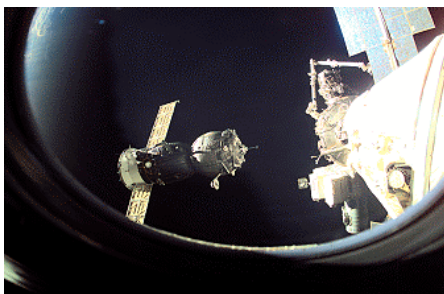
Expedition 3

2001-08-10 – 2001-12-17

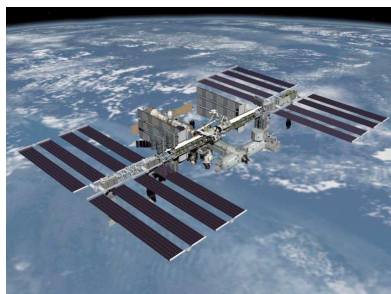

Viktor Afanasiyev, Konstantin Kozeyev, Claudie Haigneré
Besättningen på Soyuz TM-33

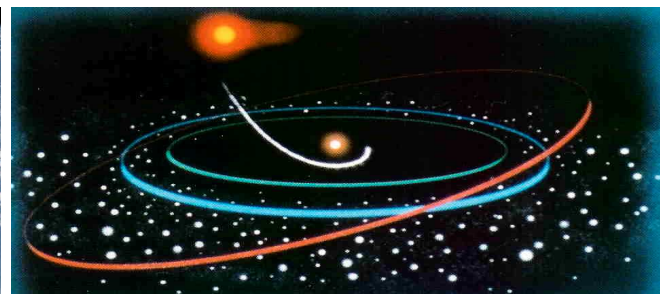
Claudie Haigneré Mikhail Tyurin, Frank Culbertson, Vladimir Dezhurov
Besättningen på Expedition 3

Soyuz TM-33 dockar med ISS

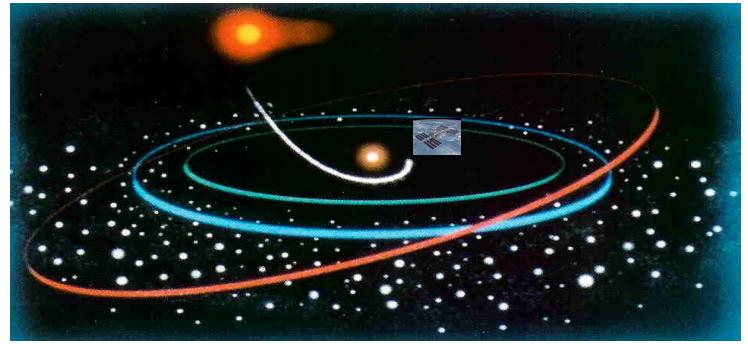
ISS runt jorden

Nemesis drar sig förbi solen

Den Internationella rymdstationen ISS varvar jorden sedan år 2000. ISS är kontinuerligt bemannad med internationella besättningar, framför allt av amerikaner och ryssar. På ISS är sysselsättningen oavbruten: vetenskap, forskning och iakttagelser av astronomisk karaktär, bl.a. bevakar man neutronstjärnans återkomst till solsystemet. När Soyuz TM-33 besökte ISS hände en mycket märkvärdig sak med fransyskan Claudie Haigneré som gjorde sin andra rymdfärd ombord. Hon skickade ett kryptiskt meddelande hem till jorden: "Mänskligheten måste varnas." Vad var det hon såg däruppe som skrämde henne till att sända en varning till människorna på jorden? Hon hade förmodligen med egna ögon sett neutronstjärnan närma sig solsystemets gräns och hon som människa tänkte på jordens befolkning och dess säkerhet, en mänsklig reaktion. Hon bröt uppenbarligen mot sekretessavtalet. Hennes avslöjande är ytterligare ett bevis på att i ISS pågår hemlig forskning och bevakning av neutronstjärnan Nemesis. – Claudie Haigneré är en av jordens mänskliga och viktiga kvinnor.

Det har gått tio år sedan fransyskan skickade ett kryptiskt meddelande till jorden, under den tiden har Nemesis hunnit närma sig solsystemets gräns. Den 21 december 2012 ska Nemesis nå gränsen. Den globala uppvärmningen och naturkatastrofer, bl.a. i form av jordbävningar, översvämningar, vulkanutbrott, orkaner och torka kommer att bli ännu värre framöver.

Neutronstjärnan Nemesis har ett starkare magnetfält än solen och den påverkar hela vårt solsystem. ISS kommer stegvis att accelerera, den kommer att ändra sin bana och så småningom hamna längre bort från jorden. Det blir riskfyllt att ha besättning på ISS. NASA känner säkert till dessa och är kloka nog att avsluta sin mångåriga rymdverksamhet. Det är lite vemodigt eftersom jag följt NASA sedan barndomen med stort intresse. När Apollo-11 landade på månen, blev min familj vegetarianer, ett datum vi minns hela livet.

Sedan 1983 finns några jättestora underjordiska bunkrar som skydd mot naturkatastrofer. Bunkrarna är till för jordens rika och så kallade mäktiga individer, inklusive vetenskapsmän och läkare. Meningen med dessa skydd är att dessa utvalda lämnar jordens aktivitet när katastrofer är verkliga och oundvikliga i samband med Nemesis ankomst. Man räknar med att katastroferna kommer att vara ca 5 år, så förnödheter och lyx skall finnas i bunkrarna i fem år. Men problemet är att dessa naturkatastrofer kommer att pågå ca 40-50 år, ungefär lika lång tid som det tog Moses att gå runt berget Sinai tillsammans med israeler på den tiden. En del av bunkrarna kommer att hamna under havet; en lagom stor asteroid som skulle kunna radera ut även de återstående bunkrarna kommer att träffa jorden. Samtidigt kommer ett fruktansvärt långt krig att härja på planeten, så dessa underjordiska bunkrar är inte säkra längre.

Är man människa så hjälper man varandra så gott det går, är man inte människa går man flockvis och gömmer sig i hemlighet i tron att kunna överleva katastroferna tack vare rikedom. Dessa självutvalda ska snart säga åt varandra: "Kunskapen har bedragit oss, så att vi står lika nakna inför katastroferna som jordens befolkning. Vad skall vi göra nu? Tiden är ute." Överraskningar kommer att drabba även rika och mäktiga på löpande band. Min fråga till dessa individer är följande: Förtjänar ni livet?

År 2000 lämnade jag in en patentsökning här i Stockholm på ett "Havshus". Syftet med dessa havshus är att kunna använda dem över hela jorden för att överleva naturkatastroferna och rädda så många som möjligt. Ansökan beviljades år 2004. Men Moder Svea och dess Industri (av självutvalda rika individer) sätter fortfarande hinder i vägen, så att jag hittills inte kunnat börja tillverka havshuset "Arken" åt jordens befolkning. I Utnapisthims tid i staden Shuruppak var det lättare att bygga och driva verksamhet, då var situationen och omgivningen mera normala, naturliga, jämför med dagens situation. Degeneration på denna planet är ett faktum. Är styrningen sjuk, då är också slutmålet, resultatet sjukt, undergången är oundviklig. Man skall skilja på "Domedagen" och naturkatastrofer. Domedagen är personlig och utförs av Gud/Lammet, medan naturkatastrofer samt ändens tid är naturens egna fenomen, de ingår i skapelsen. Ingen planet går under omgående; allt har sin tid och gräns.

Månen och religion

Månen liksom kyrkan är en kvinnlig symbol. Det fanns ett flertal påvar som hade månen i sina program och vapen, men även ormen/draken. Jag visar några vapen med månen och ormen avseende det katolska programmet i samband med tre religioner.

Alexander III 1159-1181

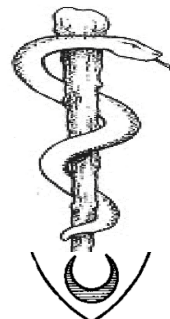
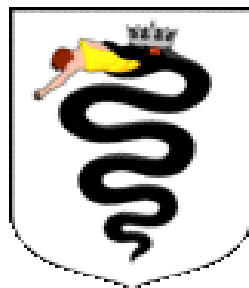
Clemens IV 1265-1268

Johannes XXI 1276-1277

Gregorius X 1271-1276

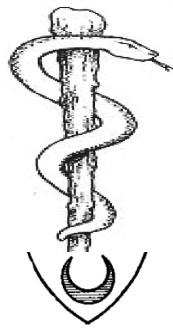
Nikolaus III 1277-1280

Pius II 1458-1464

Pius III 1503-1503

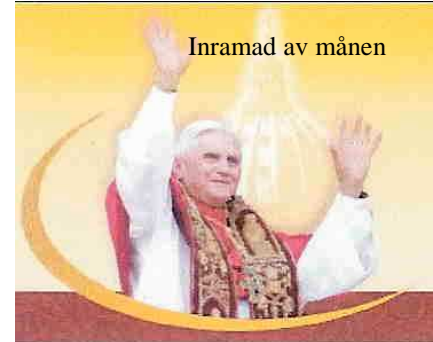
Gregorius XIII 1572-1585

Paulus V 1605-1621

Benedictus XIII 1724-1730

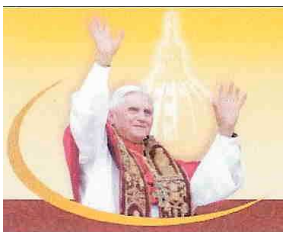
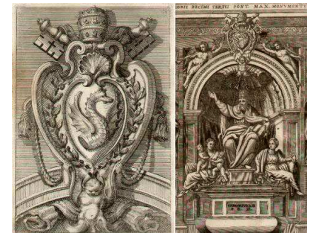

Inramad av månen

POPE BENEDICT XVI
CHRIST OUR HOPE
APOSTOLIC JOURNEY TO THE UNITED STATES 2008
OFFICIAL PAPAL VISIT 2008
COMMEMORATIVE ITEM STORE

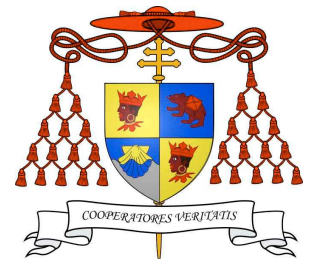
Den röda Draken

Herren Jesus

Deklarationen "Dominus Iesus" Kongregationen för Trosläran

Om Jesu Kristi och kyrkans enastående ställning och universella frälsningsuppdrag

Rom, i Kongregationen för Troslärans ämbetslokaler, den 6 augusti 2000, på Herrens förklarings festdag, presenterad 5 september 2000. Joseph Kardinal Ratzinger, prefekt + Tarcisio Bertone S.D.B. ärkebiskop emeritus av Vercelli, sekreterare

HERREN JESUS befalld före sin himmelfärd sina lärjungar att förkunna evangeliet för hela världen och döpa alla folk: "Gå ut överallt i världen och förkunna evangeliet för hela skapelsen. Den som tror och blir döpt skall räddas, men den som inte tror skall bli dömd" (Mark 16:15-16); "åt mig har getts all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar: döpa dem i Faderns och Sonens och den heliga Andens namn och lär dem att hålla alla de bud jag har gett er. Och jag är med er alla dagar till tidens slut" (Matt 28:18-20; jfr Luk 24:46-48; Joh 17:18,20,21; Apg 1:8).

Tyvärr är redan den första meningen lögn. Det fanns inget evangelium på den tiden att förkunna. Evangeliet skrevs först ca 60-70 e.v.t. Gnosticismen gällde på den tiden, den grundades av timmermannen/tusenkonstnären Josefs son Tomas. I början gick även Jesus, hans bröder, hans lärjungar och flera av dåtidens elit in i gnosticismen. Den betydde vetenskap och kunskap och hade igenting med religion att göra. Den romerska kyrkan bannlyste den gnostiska rörelsen ca 300 år e.v.t. År 381 gav påven Damasus I order att omarbete evangeliet. Att han skulle ha getts all makt i himlen och på jorden sammanfaller med Inannas uttalande om "Himlens och jordens drottning". Jesus skaffade sig en viss makt på jorden via sitt heliga gäng, "Röda Draken" och dess allierade, bl. a. via krig, våld och terror. Att han skulle vara med folket till tidens slut är däremot riktigt och korrekt. Bl.a. är Nero, Stefan den Helige, Hernan Cortes, drottning Christina, Gustav Hitler några namn och nu i närmaste tiden: Lammet, mänsklighetens och Vintergatans olycka.

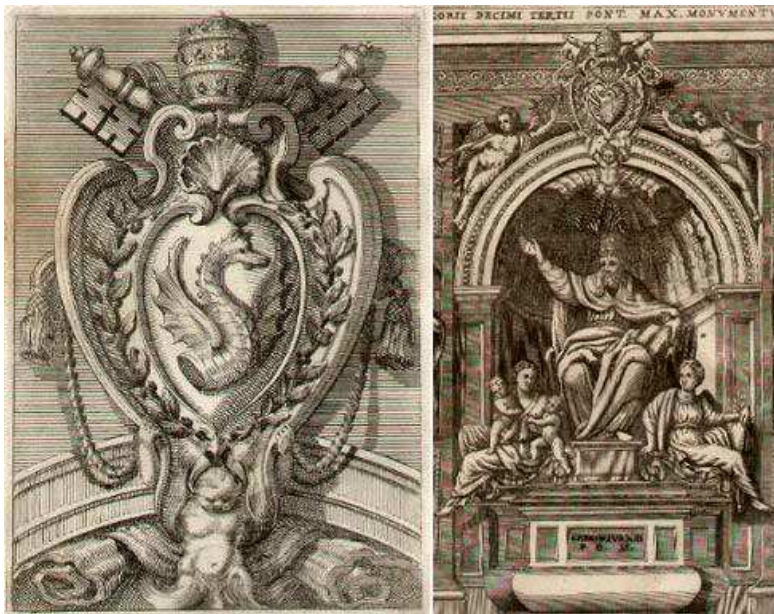
Kyrkans universella ställning framgår av Jesu Kristi uppdrag och fullbordas under seklernas gång genom förkunnelsen av Faderns, Sonens och den Heliga Andens mysterium och i proklamationen att Guds Sons människoblivande är den händelse som ger världen frälsning. Det grundläggande innehållet i den kristna tron uttrycks på följande sätt: "Jag tror på en Gud, allsmäktig Fader, skapare av himmel och jord, av allt vad synligt och osynligt är. Och på en Herre, Jesus Kristus, Guds enfödde Son, född av Fadern före all tid, Gud av Gud, ljus av ljus, sann Gud av sann Gud, född och icke skapad, av samma väsen som Fadern, på honom genom vilken allting är skapat; som för oss människor och för vår frälsnings skull har nedstigit från himmelen. Och han har antagit kött genom den Helige Ande av Jungfrun Maria och blivit människa. Han har ock blivit korsfäst för oss under Pontius Pilatus, lidit och blivit begravnen. På tredje dagen har han uppstått efter skrifterna och uppstigit till himmelen. Han sitter på Faderns högra sida och skall igenkomma i härlighet för att döma levande och döda, och på hans rike skall icke vara någon ände."

I länken Akhenaton, sidan 21 beskriver jag att Tomas bok blev omarbetad till Jesus fördel av Jesus äldre bror Judas; ursprunget handlade om timmermannen/tusenkonstnären Josefs roll i denna värld. Den Kosmiske Fadern har ingenting med Gud att göra; Han är en Människa i allra högsta grad, medan Gud är ett djur i mikroskopisk storlek jämfört med den kosmiske Fadern. Ett djur kan aldrig bli en biologisk son till en människa med samma blodgrupp som fadern har i detta fall. Människan kan bara avla en människa och hon föds alltid från faderns gren, från den manliga sidan. Djur föds alltid från kvinnlig gren, eftersom ett djur inte kan bygga en människokropp utan måste ta en människokropp i beslag och i de flesta fall har den moderns blodgrupp. Av texten ovan framgår tydligt att Jesus föddes från kvinnlig gren. Jesus biologiska mor var Helena och inte judinnan Maria. Jungfru i detta sammanhang betyder varken man eller kvinna, en ungmö som föder utomäktenskapliga barn och sedan gifter om sig flera gånger i livet är ingen jungfru. Jesus var jungfru/hybrid och korsbärare. Han korsfästes aldrig och ingen Pontius Pilatus dömde honom. I GT står att det finns bara en Gud/Herre; i kristendom läser vi att Jesus är ensam Gud. Plötsligt finns ju en Gudfader utanför jorden och Jesus kommer att sitta vid hans högra sida. Denne Gudfader bör vara gudarnas Fader, An/Anu. Han förnekades hela tiden av denna Jesus/Gud/Herre och prästerskapet. Alltså är Jesus ensam Gud/Herre men samtidigt döper prästerskapet barn och välsignar krig i Faderns, Sonens och den Heliga Andens namn, hur går denna ekvation ihop? Jesus är varken Fadern eller Sonen i detta sammanhang. Samtidigt erkänner Kyrkan att Jesus kom från Himlen/rymden så att **Eric von Dänikens böcker angående gudars och religionens härstamning från rymden är riktiga och korrekta. Till och med Vatikanen, tillsammans med en rad andra nationer, erkände utomjordingarna, UFO.**

En sak är klar och tydlig, nämligen att kyrkan har dragit in den kosmiske Fadern i lögn, illusion, krig och blod i ett program som använder Kyrkan som affärsverksamhet. Att påstå att detta djur är den kosmiske Faderns enfödde son är den största lögn och förnedring sedan vår värld föddes. Helenas son kallades för den "enfödde sonen" på den tiden, fast han var den femte i familjen. En sak skall hela världen veta: Människan dömer inte, människan dödar inte en helt planet. Människan har inte dödens roll, människan är för livet och inte för döden. Det är naturlagarna som avgör var man hamnar någonstans och naturkatastroferna skördar offer om man inte är förberedd. Naturlagarna skall man känna till, inte religionen. Religionen kan jag jämföra med en cancercancer. Cancercancer finns i mikrovärlden och religion i makrovärlden. Alla vet hur man behandlar cancer i mikrovärlden, en cancercancer är mot naturen och dess lagar. I religionen talar man inte om naturen och dess lagar utan om en Gud som står i centrum och Gud har sina egna lagar som förkunnas via kyrkor, medan naturlagarna styr människorna.

Nu kanske det är lämpligt att nämna några ord om *Ödets Tavlor* som fanns bevarade i Sumer. Ödets Tavlor handlade om omfattande vetenskap, allt om världsalltet och livet, förmodligen skriven av Utnapisthim. Dessa tavlor var i början An/Anus egendom; sedan hamnade de hos Ea/Enki. Inanna var Enkis barnbarn och hade stulit dessa tavlor ifrån honom. På det viset fick hon enorm kunskap om världsalltet, universum och livet. Då började hon avancera uppåt i den gudomliga ranglistan.

I sitt sista faderskapsärendet som utspelades på 70-talet här i Stockholm i det fördolda, betalade min far underhållsbidrag till lejonet Tibor E. till 1971. Vi träffade honom och kände honom väl. Mellan åren 1971-77 gick underhållsbidraget i stället till Lammet. Självklart protesterade min far, godkände aldrig något faderskap och vägrade att betala. Men Lammets/ormens gäng startade rättegångar mot min far i Lammets namn, utan Lammets kännedom. Det heliga gänget använde våld, terror, fusk, tvång, bedrägeri, mutur, urkundsförfälskningar och mord i ärendet mot min fader Tibor Kemény. Det hela slutade med att det heliga gänget kopplade in kronofogden som med tvång drog kostnaderna från min pappas lön, så att han betalade alla rättegångskostnader och underhållsbidrag till Lammet/Herren. Från en säker källa fick vi reda på att Lammet inte kände till min fars existens, visste inte vilka vi var och hade ingen aning om rättegångar om faderskap och underhåll. I första hand kyrkan och prästerskapet behöver frälsning, så att de får lära sig att man inte får ljuga och begå brott i andras namn. **Hela 70-talet var ett helvete för oss p.g.a. kyrka och religion. Observera att min fader i början inte visste att Tibor E. var död, och Lammet tog över hans identitet. Det kom fram senare, i mitten av 70-talet. Lammet lämnade Svenska kyrkan 1981 för gott, liksom drottning Christina lämnade Svenska kyrkan och Sverige 1654 och flyttade till Rom.**

Den röda Draken/Ormen och påven Gregorius XIII

När Gustav Hitler startade andra världskriget gav han order att Sverige skulle skonas, lämnas utanför kriget. Dåvarande regeringen i Sverige, industrin och kungahuset hade god kontakt med Hitlers regering. Den dagen, i slutet av november 1956, när min fader satte sin fot på svensk mark, blev Sverige ännu rikare, så småningom ett av världens rikaste länder, toppen var på 60-talet. Moder Svea blev rik, Svenska Kyrkan likaledes, rika familjer blev ännu rikare. Och min fader och hans familj? Ja, vi förblev fattiga hela tiden och är så än idag. Ett fattigt svenskt bondesamhälle blev plötsligt enormt rikt, men inte av egen kraft och kunskap. Lejonets, Tibor E:s. födelse på julaftonen 1958 i Linköping ökade på Moder Sveas rikedom. Världen skall veta att evangeliet är lögn i form av sagor, men bakom sagorna finns verklighet i det fördolda, en verklighet som liknar ett helvete som kyrkan inte vill tala om. Kyrkan marknadsförde lögnen i form av sagor i tvåtusen år och religionen blev därmed genom tidernas rikaste och lönsammaste affärsverksamhet bekostad av enkla, okunniga, fattiga och troende folk, som kyrkan och Jesus kallar för fårflöck. Man vet ju att religionen påverkar politiken och politiken påverkar vetenskapen och på det viset fick NASA:s verksamhet tystna.

Madách Imre, Människans Tragedi, 1861

Detta avsnitt, *Månens mysterium*, vill jag avsluta med Imre Madáchs *Människans Tragedi*, där den ursprungliga Herren är Gudarnas fader Anu, hans son den jordiske Adam (Enki), och hans dotter är Eva (Ninhursag). Den kosmiske Adam/Ljusbringaren och Herren/ormguden har huvudrollerna i hans livsverk. Ormguden slingrar sig på Människan, på kosmiske Adam och det är viktigt att kunna skilja dem åt. Lucifer (latin = ljusbringare). Dödsbringaren finns i mörkret, inte i ljuset, och är inte människa.

Inledning

/.../

Herren/ormguden till Gudarnas fader/An, Anu:

Låt det vara så, som du önskar.

Titta på jorden, bland Edens träd.

Dessa två smäckra träd i mitten av Eden

Förbannar jag, sedan kan du få dem.

Den Kosmiske Adam/Ljusbringaren till Herren/ormguden:

Med snåla händer du agerar, men du är en mäktig Herre –

En liten bit mark under foten är tillräcklig för mig,

Där förnekelsens fot fäster sig,

Och din värld kommer att besegras.

/.../

Avslutning

/.../

Eva: Jag förstår denna sång...

Den jordiske Adam: Jag misstänker det, och kommer att följa.

Bara det där slutet, bara det skulle jag kunna glömma!

Herren/ormguden till Adam, den jordiske:

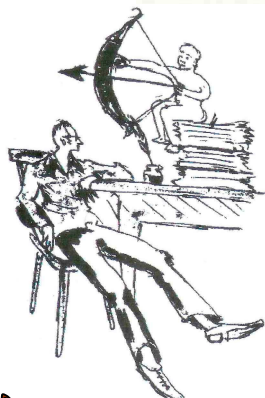
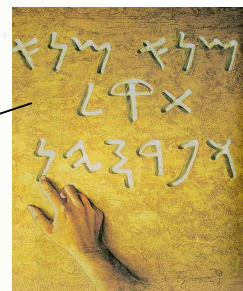
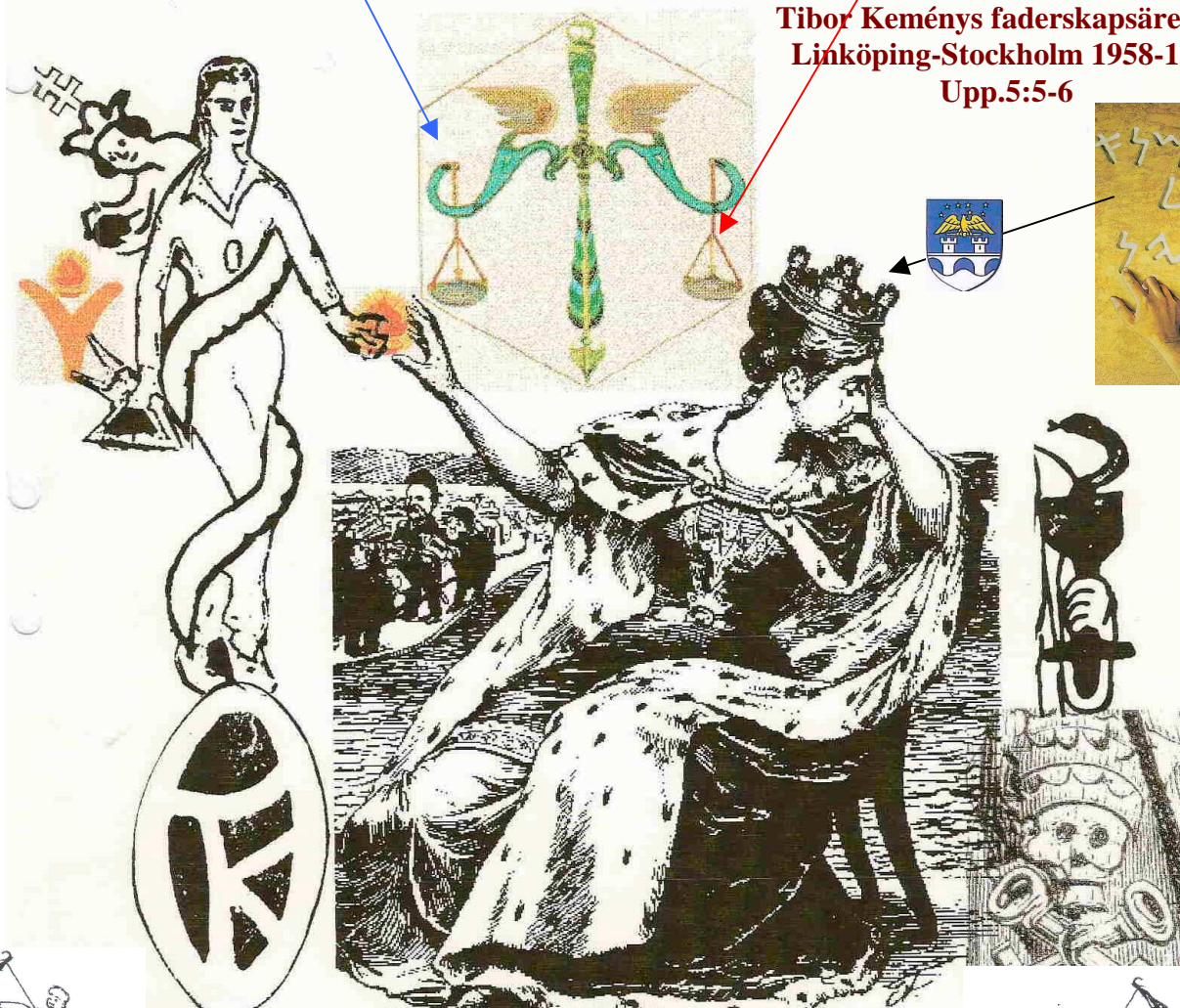
Jag har sagt, människa: Kämpa och tilltro i förtröstan!

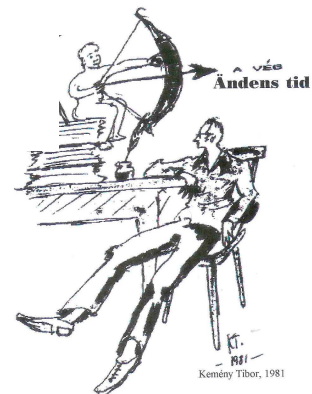
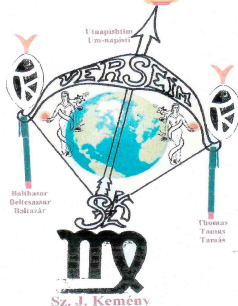
Jag kan också nämna att vår galax går sin naturliga väg vidare till sitt slutmål utan jordens vetenskap och råd. Ingen bryr sig om vad vetenskapen har kokt ihop här på jorden. En del forskare och vetenskapsmän kommer att försvinna i lögn och illusion. Tyvärr kommer vetenskapen att få samma status som religion och politik.

Tibor Keménys faderskapsärende
Linköping-Stockholm 1958-1979
Upp.5:5-6

Sz. J. Kemény

Sz. J. Kemény